KORAK - Omorâtorul

fiul lui Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

KORAK - Omorâtorul

fiul lui Tarzan

Burroughs Edgar Rice

TARZAN

Korak
Omorâtorul,
FIUL LUI TARZAN

EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

ISBN 973-97202-9-3

CAPITOLUL I

Cine este Ajax?

Barca cea mare a vasului de comerț maritim *Marjorie.W.* plutea încet, dusă de curent, în josul rîului Ugambi. Marinarii care ar fi trebuit să vîslească, se odihneau bucuroși, după ce mai înainte s-au obosit vîslind în susul marelui rîu.

La vreo cinci kilometri mai jos, se afla ancorat vaporul *Marjorie.W.*, gata de plecare, de îndată ce marinarii s-ar fi suit pe punte, trăgînd barca lor cu macaraua.

Deodată, atenția lor le-a fost atrasă de un om, care se afla pe malul de nord. Acesta avea o înfățișare stranie și își agita ambele brațe. Era numai piele și os. Striga către vapor cu o voce hodorogită.

– Cine să fie? a exclamat un marinar.

– Un alb, după cum văd, mormăi șeful lor. Luați băieți lopețile și să mergem acolo să vedem ce vrea, a mai

adăugat.

Ajunşi la mal, au dat peste un om extrem de slăbit, aproape chel, doar cu puţine fire de păr alb, încîlcit pe frunte. Era aproape gol, avînd numai o piele de capră prinsă de mijloc, care îi atîrna pînă la genunchi. Pe obrajii săi ciupiţi de vărsat, îi curgeau lacrimi, din nişte ochi adînciţi în orbite şi vorbea o limbă străină marinarilor.

– Po ruski? încercă unul dintre ei. Ştii englezeşte, măi?

Omul îngăimă mai multe cuvinte din această limbă pe care o cunoştea. Vorbea însă rău, cu întreruperi, de parcă ar fi trecut un deceniu de cînd nu o mai vorbise. I-a rugat pe marinari să îl ia cu ei.

Adus pe bordul vaporului *Marjorie W.*, istorisi salvatorilor săi o poveste tristă, plină de greutăţi şi torturi, o viaţă mizeră dusă timp de zece ani.

Însă cum a ajuns în Africa nu a povestit, lăsîndu-i să îşi închipuie că a uitat acele zile din viaţa lui, fiind zdrobit de teribila viaţă care l-a distrus atît fizic, cît şi intelectual.

Nu le-a spus numele său adevărat. A zis că îl cheamă Mihail Sabrov. De fapt, nu a mai rămas nici cea mai mică asemănare între această ruină umană şi puternicul bărbat, care fusese odată Alexis Paulvici.

Zece ani au trecut de cînd rusul scăpase de soarta prietenului său, marele criminal Nicolai Rokoff şi nu o dată, ci de mii de ori în timpul acestor zece ani, şi-a blestemat soarta şi ar fi dorit să aibă sfîrşitul lui Rokoff, care prin moarte a scăpat de orice suferinţă. Lui i-a fost dat să ducă o viaţă plină de suferinţe teribile, mult mai grele decît însăşi moartea, care atunci a refuzat să îl ia.

A fugit în junglă atunci cînd a văzut animalele sălbatice din ceata lui Tarzan, împreună cu teribilul lor stăpîn, invadînd puntea vaporului *Kinkaid*. De frica lor s-a afundat cît a putut de adînc în pădurea africană.

A nimerit însă la un trib de canibali, care a suferit în urma cruzimilor lui Rokoff şi a lui Paulvici.

Şeful de trib nu i-a luat viaţa însă l-a supus la chinuri

îngrozitoare şi l-a umilit.

Zece ani de-a rîndul a fost victima brutalităţilor întregului sat, a fost bătut şi lovit cu pietre de femei şi copii, mutilat de cuţitele războinicilor. A suferit de friguri şi de alte boli îngrozitoare, care nu l-au ocolit aproape deloc.

Şi totuşi a rezistat. Vărsatul i-a lăsat urme urîte pe faţă, însemnîndu-l pentru totdeauna. Înfăţişarea lui Alexis Paulvici s-a schimbat atît de mult, încît nici propria lui mamă nu ar fi recunoscut în această mumie vie şi desfigurată vreo asemănare cu ceea ce a fost fiul ei.

În locul părului negru, des şi bogat, nu avea acum decît cîteva şuviţe de un alb murdar. Picioarele au devenit strîmbe, dîndu-i un mers nesigur.

Nu mai avea nici un dinte, deoarece cei din sat i-au rupt cu lovituri sălbatice întreaga dantură. Tot ce fusese gîndire şi intelect a ajuns o tristă amintire pentru această epavă umană.

După ce a fost luat pe *Marjorie W.*, a fost supus unor îngrijiri atente şi a fost hrănit civilizat. Şi-a revenit din slăbiciune, însă înfăţişarea nu i s-a schimbat în bine.

A rămas un invalid pe toată viaţa.

Deşi nu a împlinit nici patruzeci de ani, nimeni nu i-ar fi dat mai puţin de optzeci. Toate păcatele şefului său le plătea el acum.

În mintea lui Alexis Paulvici nu au mai rămas gînduri de răzbunare, ci doar o ură surdă împotriva omului pe care el şi Rokoff au încercat să îl zdrobească fără succes.

Însă ura şi orice amintire a lui Rokoff, pentru că din cauza acestuia a fost nevoit să îndure teribilele greutăţi prin care a trecut.

Mai avea şi o ură teribilă împotriva a vreo douăzeci de oraşe, cu poliţie şi poliţişti cu tot, de unde a fost obligat să fugă. Ura legea, ura ordinea, ura totul. Fiecare clipă din viaţa acestui om era plină de gînduri bolnave de ură.

Mintea îi coborîse la un nivel asemănător nivelului scăzut al înfăţişării sale. Totul era numai o ură, atît în

interior, cît şi în exterior.

Nu se prea întîlnea cu marinarii de pe vapor, iar aceştia l-au lăsat în pace văzîndu-l atît de slăbit încît abia se mişca şi atît de posac că abia dacă scotea cîteva cuvinte pe zi.

Vasul *Marjorie.W.* a fost închiriat de către un grup de industriaşi bogaţi şi a fost echipat cu un laborator condus de mai mulţi oameni de ştiinţă. Vaporul a fost trimis în căutarea unui produs natural pentru care fabricanţii, care suportau cheltuielile acestei călătorii, trebuiau să plătească nişte sume enorme pentru a fi importat din America de Sud.

Ce anume era însă acest produs, nu ştia nimeni de pe vas, în afară de oamenii de ştiinţă. De fapt, nici pentru cititor nu are mare importanţă, decît doar faptul că în căutarea acestui produs scump, echipajul vaporului a dat peste Paulvici, care se afla de zece ani pe coasta Africii.

După ce a ridicat ancora, *Marjorie.W.* s-a îndreptat spre o mică insulă nelocuită la numai cîţiva kilometri de continent.

Vaporul a stat aici ancorat, mai multe săptămîni.

Viaţa era foarte monotonă pentru marinari, care nu se ocupau cu nimic în timp ce oamenii de ştiinţă căutau respectivul produs natural.

Marinarii coborau deseori pe ţărm, luîndu-l şi pe Paulvici cu ei, care deasemenea se plictisea pe bord.

Insula era acoperită de o vegetaţie ecuatorială deasă, iar jungla se întindea pînă la ţărm.

Savanţii se găseau în interiorul insulei, în căutarea produsului despre care au auzit că s-ar putea găsi în această zonă. Un simplu zvon a fost suficient să deplaseze întreaga expediţie pe aceste meleaguri.

Echipajul, împreună cu ofiţerii, pescuia, vîna sau explora pădurea. Paulvici îşi tîra oasele pe plajă, în toate direcţiile, sau şedea la umbra unui copac mare şi umbros de la marginea junglei.

Într-una din zile, în timp ce marinarii erau duşi să vadă o panteră împuşcată de unul dintre ei, în interiorul insulei,

Paulvici a adormit la umbra copacului sub care s-a instalat.

S-a deşteptat din somn simţind o mînă grea pe umărul său. Tresări imediat şi a încercat să se ridice, dar a încremenit imediat, la vederea unei maimuţe antropoide uriaşe, care şedea lîngă el şi îl cerceta atent.

Speriat, rusul a aruncat o privire spre locul unde erau marinarii, dar aceştia erau la cîteva sute de metri de el. Maimuţoiul l-a tras de mînecă începînd să bolborosească ceva pe un ton plîngător.

Văzînd că nici în privirea animalului şi nici în mormăitul lui nu era nici o urmă de duşmănie, Paulvici s-a ridicat de pe jos. Maimuţa s-a ridicat deasemenea în două picioare.

Îndoit de la mijloc, Paulvici s-a tîrît pînă la marinari, avînd maimuţoiul lîngă el, care îl luase de braţ. Au ajuns lîngă marinari, fără să fie văzuţi.

În tot acest timp, Paulvici s-a convins că animalul era blînd, neavînd nici o intenţie rea. În mintea rusului, a încolţit ideea, că acest animal preţios ar reprezenta o sumă serioasă de bani.

Înainte de a ajunge la marinari, s-a şi hotărît să profite de această întîmplare. Marinarii au fost surprinşi la vederea acestei perechi atît de ciudate şi s-au apropiat în fugă, pentru a-i observa mai îndeaproape.

Maimuţa nu a dat nici un semn că i-ar fi teamă de oameni. Dimpotrivă, l-a apucat pe rînd, pe fiecare marinar de umăr, privindu-i atent faţa, cîteva clipe. După ce l-a cercetat pe fiecare, s-a întors spre Paulvici. În întreaga lui atitudine şi în toate mişcările sale se putea vedea o mare dezamăgire.

Oamenii erau încîntaţi de antropoid. S-au strîns în jurul lui Paulvici, punîndu-i tot felul de întrebări şi examinîndu-i prietenul ciudat. Rusul le-a spus doar că animalul îi aparţine; nimic mai mult.

– Maimuţa este a mea, maimuţa este a mea, repeta el mereu, fără să mai adauge ceva.

Un marinar, plictisit de Paulvici, a încercat să facă o

glumă. Apropiindu-se de maimuţă, a împuns-o în spate cu un ac.

Ca fulgerul, fiara s-a întors spre cel care îl înţepase, iar peste o clipă, animalul prietenos s-a transformat într-o fiară turbată. Zîmbetul de satisfacţie de pe faţa marinarului care a făcut acea glumă proastă s-a schimbat într-o expresie de groază.

A încercat să scape de braţul cel lung cu care antropoidul încerca să îl prindă, dar văzînd că nu reuşeşte, a tras de la brîu cuţitul lui de vînătoare. Cu o singură mişcare însă, animalul i-a smuls arma din mînă, aruncîndu-l cît colo. Apoi, şi-a înfipt colţii în umărul marinarului.

Ceilalţi marinari au sărit asupra fiarei cu ciomege şi cuţite, în timp ce Paulvici, neputînd interveni între ei, îl trăgea de mînecă pe fiecare combatant, rugîndu-l să lase animalul în pace.

În imaginaţia lui bolnavă, vedea cum visul lui de îmbogăţire dispare în faţa cuţitelor marinarilor.

Însă antropoidul nu s-a dat bătut, în ciuda numărului mare de marinari.

Sculîndu-se de pe marinarul care provocase altercaţia, şi-a scuturat puternicii săi umeri, eliberîndu-se de alţi doi marinari care i-au sărit în spate. Apoi, cu lovituri puternice, pe care le dădea cu palma deschisă, îi trînti, unul după altul, pe toţi atacanţii, sărind cînd într-o parte, cînd în alta, evitînd cu multă abilitate adversarii numeroşi.

Căpitanul şi primul ofiţer care tocmai au coborît de pe vapor pe uscat, au fost deasemenea spectatori la această bătălie. Paulvici îi văzu pe cei doi alergînd, cu pistoalele pregătite. În urma lor veneau alţi marinari, care au coborît dintr-o barcă.

Acum, maimuţa, pe care nimeni nu mai îndrăznea să o atace, stătea în expectativă şi se uita în jur. Paulvici nu îşi dădea seama, dacă se pregătea să înfrunte un nou atac, sau se gîndea pe care dintre ei să îl atace mai întîi pentru a-l sfîşia.

Ce era însă sigur, era faptul că de îndată ce animalul ar fi ajuns în bătaia armelor ofiţerilor, aceştia ar fi ucis-o imediat. Trebuia să se întîmple ceva, care să-i împiedice pe aceştia să împuşte maimuţa.

Maimuţa antropoidă nu făcea nici o mişcare, dar evident nu avea nici o intenţie agresivă faţă de Paulvici. Acesta nu era sigur ce trebuia să facă, dar îşi dădea seama că în acea fiară s-au trezit toate instinctele sălbatice, stîrnite de mirosul de sînge proaspăt.

Paulvici stătea pe gînduri şi nu ştia ce să întreprindă. Avea în faţă doar acel vis de îmbogăţire, care fără îndoială s-ar fi risipit, dacă pierdea animalul.

Căpitanul i-a strigat să se dea la o parte, ca să omoare animalul. Însă Paulvici, în loc să se dea la o parte s-a aşezat în faţa fiarei, deşi îi tremura întreg corpul.

Îşi stăpîni frica, luînd animalul de braţ.

– Hai să plecăm! porunci el animalului, tragîndu-l de braţ şi încercînd să îl scoată din mijlocul marinarilor, dintre care mulţi era trîntiţi la pămînt, înspăimîntaţi de teribilul lor potrivnic.

Maimuţa s-a lăsat condusă mai departe, fără să dea impresia că ar dori să facă vreun rău căpitanului. Acesta a ajuns la cîţiva paşi de ciudata pereche.

– La o parte, Sabrov! spuse el furios. Îi dau eu să se sature să îmi mutileze marinarii.

– Animalul nu are nici o vină, domnule căpitan! spuse Paulvici pe un ton plîngăcios. Te rog, nu trage! Oamenii tăi s-au legat de ea, ei au atacat-o întîi. Nu vezi cît este de blîndă.

Apoi a continuat cu speranţă în glas:

– Este a mea, a mea şi nu te las să mi-o omori, termină el, avînd din nou în faţă spectrul pierderii animalului, care i-ar fi adus suficienţi bani pentru a duce o viaţă de plăceri la Londra. Însă aceşti bani erau în pericol dacă pierdea maimuţa.

Căpitanul şi-a coborît braţul în care ţinea arma.

– Zici că oamenii mei s-au legat de ea? Ia să vedem! adăugă el, întorcîndu-se spre marinari. Cine a început?

În acest timp, marinarii căzuţi s-au ridicat în picioare. Majoritatea nu s-au ales decît cu spaima, în afară de cel care fusese muşcat de umăr.

– Simpson este de vină, domnule, zise un marinar. A înţepat maimuţa pe la spate, cu un ac, iar animalul s-a apărat. Aşa îi trebuie, numai că pe urmă am fost şi noi atacaţi pentru că i-am sărit în ajutor. Maimuţa, ce era să facă, s-a apărat!

Căpitanul s-a uitat la Simpson, care ruşinat, a recunoscut adevărul. Apoi, s-a apropiat de maimuţă, de parcă ar fi dorit să se asigure el însuşi că fiara nu era agresivă. Totuşi ţinea pregătit revolverul, gata să tragă la cea mai mică mişcare ostilă din partea animalului.

La apropierea căpitanului, antropoidul s-a ridicat şi a venit către el. Avea pe figură aceeaşi expresie curioasă, cu care examinase amănunţit faţa fiecărui marinar.

Veni lîngă el, fără nici o intenţie de a ataca şi îşi puse labele enorme pe umărul căpitanului, studiindu-i trăsăturile, cu foarte multă atenţie.

Din nou, pe faţa maimuţei a apărut aceeaşi expresie de dezamăgire, însoţită de data aceasta de un oftat aproape omenesc.

A examinat şi faţa celuilalt ofiţer, apoi s-a uitat şi la ceilalţi doi marinari care au venit cu barca. De fiecare dată, a oftat dezamăgit. Apoi s-a întors lîngă Paulvici şi s-a aşezat pe pămînt.

Nu s-a mai uitat la nimeni şi după toate aparenţele a uitat încăierarea cu marinarii.

Cînd s-au suit cu toţii pe vapor, Paulvici a luat antropoidul cu el, fără ca acesta să se împotrivească. Nici căpitanul nu s-a opus.

Maimuţa a fost admisă pe punte în mod tacit şi a fost considerată ca făcînd parte din echipaj.

Pe vas, a examinat cu multă atenţie faţa fiecăruia cu

care nu s-a întîlnit, dar de fiecare dată manifesta aceeaşi decepţie.

Oamenii de ştiinţă, căpitanul şi ofiţerii au discutat acest fenomen, dar nu au putut da nici o explicaţie plauzibilă ciudatei ceremonii cu care maimuţa întîmpina pe fiecare nou-venit.

Dacă ar fi fost descoperită pe continent sau pe orice altă insulă, în afară de acestă insulă nelocuită, s-ar fi ajuns la concluzia că a fost crescută de un om oarecare. Această teorie însă nu avea nici o bază, avînd în vedere că insula era total în afara rutelor maritime şi a contactelor cu civilizaţia oamenilor.

Animalul părea că este într-o permanentă căutare a unei persoane şi în primele zile ale lui pe vapor a fost deseori văzut cercetînd toate ungherele. După ce a examinat faţa fiecărui membru al echipajului, a căzut într-o stare de apatie, fiindu-i absolut indiferent ce se petrece în jurul său.

Pînă şi rusului nu îi dădea mare atenţie, în afară de momentele cînd acesta venea cu mîncarea. În alte ocazii, avea aerul că abia îl tolerează, nearătîndu-i afecţiune nici lui, dar nici altuiva de pe vas.

Însă în toată această perioadă a fost foarte cuminte şi nu a dat nici un semn de agresivitate. Cea mai mare parte a zilei o petrecea la proră, scrutînd zarea, de parcă ar fi fost înzestrat cu suficientă inteligenţă ca să ştie că vasul este îndreptat spre un port unde se găseau alte fiinţe umane, care trebuiau şi ele să fie amănunţit cercetate. În general, Ajax, după cum a fost botezat, era socotit una dintre cele mai remarcabile şi inteligente maimuţe pe care cei de pe *Marjorie. W.* o văzuseră în toate călătoriile lor.

Dar în afară de inteligenţă, mai avea şi alte calităţi deosebite. Avea o statură impunătoare şi ca fizic se deosebea mult de alte maimuţe. Deşi se vedea pe el că este în vîrstă, fizicul lui denota putere şi încredere în forţele proprii.

În cele din urmă, *Marjorie. W.* a ajuns în Anglia. Ofiţerilor, marinarilor şi oamenilor de ştiinţă, fiindu-le milă

de nenorocitul pe care l-au salvat de ororile junglei africane, au făcut o colectă, strîngînd o sumă suficient de mare ca Paulvici şi Ajax să ajungă la Londra. Rusul a avut multe necazuri cu Ajax, atît la debarcare, cît şi în tren. Animalul dorea cu orice preţ să cerceteze faţa fiecărei persoane pe care o întîlnea în drum. Examină sute de feţe, dar nu îl găsi pe cel pe care îl căuta. De fiecare dată, marele antropoid cădea într-o stare de apatie, vădind interes numai dacă vedea vreo persoană pe care nu o examinase. Atunci se ridica şi îl privea cu mare atenţie pe noul venit, spre marea groază a acestuia.

La Londra, Paulvici s-a dus drept la un dresor cunoscut, căruia Ajax i-a plăcut foarte mult şi care s-a învoit să dreseze animalul, fixîndu-şi un mare procent din încasările cu spectacolele sale. Lui Paulvici i-a propus plata întreţinerii lor şi o mică sumă suplimentară.

In acest mod, Ajax a ajuns la Londra şi va participa la acţiuni ce vor schimba cursul vieţii a foarte multe persoane.

CAPITOLUL II

Un copil neastîmpărat

Domnul Harald Moore era un tînăr înalt şi slab. Era foarte harnic şi lua în serios tot ceea ce făcea. Era pedagogul fiului unui nobil englez. I se părea că elevul său nu progresează suficient cît ar fi dorit părinţii lui. Explica acest fapt mamei băiatului, într-un mod foarte conştiincios:

– Nu pot să spun că nu este un copil inteligent. Dacă nu ar fi aşa, aş fi avut speranţe mai mari de reuşită, pentru că mi-am pus întreaga mea capacitate pedagogică să înving toate obstacolele.

Apoi a continuat:

– De fapt, necazul cel mare este că este extrem de dotat şi de deştept şi învaţă mai repede decît oricare băiat de

vîrsta lui. Nu îi găsesc nici o vină în modul în care se pregăteşte pentru lecţii. Mă îngrijorează doar faptul că nu manifestă nici un interes pentru materiile pe care i le predau. Învaţă pur şi simplu ca să scape mai repede de ore şi sînt sigur că nici nu îl interesează ce a învăţat. Se concentrează numai atunci cînd vine ora la care trebuie să arate cît ştie.

După o scurtă pauză, a mai spus:

– Însă nu pot să nu observ că îl preocupă tot ce ţine de forţă fizică. Citeşte cărţi despre fiarele din junglă sau despre viaţa şi obiceiurile popoarelor necivilizate. Povestirile despre animale îl atrag în mod deosebit. Este în stare să citească ore în şir aventurile unor exploratori în Africa. L-am surprins de cîteva ori citind, noaptea în pat, cartea lui Carl Hagenbeck, despre oameni şi animale. Mama băiatului bătu nervoasă cu piciorul în covorul cel moale.

– Sper că i-ai interzis să mai facă aşa ceva, nu-i aşa, zise ea.

Domnul Moore nu a răspuns imediat, nesimţindu-se în largul său.

– Desigur că am încercat să îi iau cartea, a răspuns în cele din urmă, roşind. Dar fiul dumneavoastră este foarte puternic pentru vîrsta tînără ce o are.

– Nu v-a lăsat să îi luaţi carte? întrebă mama băiatului.

– Nu am putut să i-o iau, mărturisi pedagogul. Drept să vă spun, nu era supărat, dar spunea că se va preface într-o gorilă, iar eu sînt un cimpanzeu care vreau să îi fur mîncarea.

Pedagogul a răsuflat cîteva secunde, apoi a continuat:

– A sărit asupra mea cu mîrîituri sălbatice, aşa cum nu am auzit în viaţa mea. M-a ridicat de parcă eram un fulg şi m-a ţinut deasupra capului său. M-a aruncat apoi în pat, apoi s-a prefăcut că mă sugrumă. Eu a trebuit să mă prefac că am murit. Apoi a pus un picior pe pieptul meu şi a scos un răcnet teribil. Mi-a explicat că acela era strigătul de victorie al maimuţelor antropoide. Pe urmă, m-a ridicat, m-a dus pînă la uşă şi m-a aruncat pe hol.

Cîteva minute, amîndoi interlocutorii au păstrat linişte deplină. În cele din urmă, mama băiatului a rupt tăcerea:

– Este foarte necesar, domnule Moore, ca să faceţi tot ce vă este în putere ca să descurajaţi această tendinţă a lui Jack. El ...

Dar ea nu a mai continuat. În acel moment, se auzi un zgomot dinspre fereastră, care îi făcu pe amîndoi să tresară. Camera în care se aflau, se găsea la etajul întîi, iar în dreptul geamului era un pom înalt, ale cărui crengi se întindeau pînă la un metru de clădire.

Pe una dintre crengi, era subiectul discuţiei lor: un băiat înalt, bine făcut, care stătea cu multă uşurinţă în echilibru pe creanga ce se îndoise sub greutatea lui şi care striga de bucurie la vederea spaimei întipărite pe feţele celor două persoane care îl priveau. Atît mama, cît şi pedagogul au alergat speriaţi la fereastră. Dar pînă să ajungă să spună ceva, băiatul a şi sărit pe fereastră, apărînd în faţa lor.

– Am venit. Sînt un sălbatic din Borneo, anunţă el şi începu un fel de dans sălbatic în jurul îngrozitei mame şi a scandalizatului pedagog.

A terminat dansul şi şi-a petrecut ambele braţe în jurul gîtului mamei lui, sărutînd-o pe amîndoi obrajii.

– Mamă dragă, strigă el. O maimuţă dresată este la teatrul mic. Colegii mei au văzut-o într-un spectacol aseară. Mi-au spus că ştie să facă de toate; numai că nu vorbeşte. Merge pe bicicletă, mănîncă folosind cuţitul şi furculiţa şi ştie o mulţime de lucruri interesante. Îmi dai voie să merg şi eu, să îl văd? Te rog, lasă-mă, mamă!

Mîngîindu-şi copilul pe obraz cu multă dragoste, femeia a dat din cap a refuz.

– Nu dragă Jack, nu se poate! Ştii bine că mie nu îmi plac astfel de spectacole.

– Nu înţeleg ce ai împotriva lor, a insistat băiatul. Toţi prietenii mei s-au dus la teatru şi la grădina zoologică, dar pe mine nu mă laşi. Lumea ar crede că sînt fată sau chiar bleg!

Tocmai atunci a intrat pe uşă un bărbat înalt, cu ochii verzi. Băiatul i s-a adresat:

– Tată, nu-i aşa că am voie să merg şi eu?

– Unde, băiatule, întrebă noul sosit.

– Vrea să meargă la teatru mic să vadă o maimuţă dresată, răspunse mama băiatului, pentru a preveni un răspuns din partea tatălui.

– Nu este cumva vorba de Ajax? întrebă acesta.

Băiatul a dat afirmativ din cap.

– Draga mea, nu găsesc în asta nimic rău şi chiar mie mi-ar place să văd acest animal. Toţi spun că este ceva ieşit din comun. Este un animal enorm şi inteligent.

Întorcîndu-se spre soţia lui a continuat:

– Nu vrei să vii şi tu cu noi, Jane?

Ea a dat din cap, arătînd că hotărîrea ei nu poate fi schimbată. Ea s-a întors către domnul Moore şi l-a întrebat dacă nu este ora de începere a lecţiilor de seara.

De îndată ce au ieşit din cameră, părinţii băiatului au avut următoarea convorbire:

– John, zise femeia, trebuie să facem ceva pentru a-l opri pe băiatul nostru de orice chef de viaţă sălbatică, pe care mi-e teamă că a moştenit-o de la tine. Chemarea junglei este foarte puternică. Tu ştii asta din proprie experienţă. A trebuit şi tu, la rîndul tău, să lupţi cu tine însuţi ca să nu te întorci în sălbăticie, la viaţa pe care ai dus-o atîţia ani.

După aceea a mai spus:

– La fel de bine ştii, mai bine decît oricine altcineva, ce soartă teribilă l-ar aştepta pe Jack, dacă i-ar fi drag să cutreiere jungla africană sălbatică.

– Nu sînt sigur că această atracţie a moştenit-o în totalitate de la mine. Dar nici aşa nu cred că aşa ceva se poate transmite din tată în fiu! Însă cred, că temerile tale te fac să exagerezi uneori în restricţiile pe care le impui fiului nostru. Dragostea lui pentru animale, este ceva firesc pentru un băiat sănătos şi normal de vîrsta lui. Nu este nimic deosebit că vrea să vadă o maimuţă dresată. Pentru că vrea

să îl vadă pe Ajax nu înseamnă că va dori să se însoare cu o maimuță. Și chiar dacă ar fi așa, nu este cazul să îi strigi că este rușinos, Jane, mai zise John Clayton, lord de Greystoke.

Cuprinzînd-o cu mîinile de umeri, îi zîmbi cu dragoste. O ridică și o sărută pe buze.

– Mai vreau să îți spun ceva, Jane, reluă soțul pe același ton serios cu care au început discuția. Tu nu i-ai povestit nimic despre viața sălbatică pe care am dus-o eu și nici eu nu mi-am permis să îi spun ceva.

După o scurtă pauză a spus:

– Dacă ar fi aflat că tatăl său este Tarzan al maimuțelor, desigur că viața de junglă nu i s-ar mai fi părut atît de grozavă și romantică. Experiența unora i-ar fi dezvăluit crudul adevăr despre viața dură de acolo. Eu știu cît de mult te atrage jungla, iar o asemenea aventură este foarte periculoasă. Dar lady Greystoke nu s-a lăsat convinsă, după cum nu s-a lăsat convinsă nici înainte, de sute de ori, cînd a venit vorba de trecutul soțului ei.

– Nu, John! s-a opus ea categoric. Niciodată nu voi fi de acord ca să îi bagi fiului tău în cap, idei despre viața sălbatică despre care amîndoi evităm să mai discutăm.

Subiectul nu a mai fost abordat pînă seara, cînd Jack a adus din nou vorba de maimuță. Băiatul ședea într-un fotoliu, cînd din senin, s-a adresat tatălui său:

– Te rog să îmi argumentezi, de ce nu mi se permite să merg să văd maimuța.

– Mama ta nu îți permite, îi spuse Tarzan.

– Dar tu îmi dai voie?

– Nu este vorba de așa ceva, băiatul meu, ocoli tatăl un răspuns direct. Dacă ea nu te lasă este lege pentru noi.

– Eu tot voi merge să-l văd pe Ajax! spuse băiatul, după cîteva momente de gîndire. Nu văd de ce alți băieți au voie să meargă, iar mie mi se interzice. Celorlalți nu li s-a întîmplat nimic acolo. M-aș fi dus oricum, numai că am vrut să vă spun și vouă ce vreau să fac.

În tonul copilului nu era nimic care să denote lipsă de respect sau sfidare. A spus exact ce gîndea. Tatăl său abia şi-a stăpînit un zîmbet de satisfacţie, văzînd cît de corect gîndeşte fiul lui şi cît de bărbătească îi este purtarea.

– Îţi admir sinceritatea, dragă Jack, zise el. Dar dă-mi voie să fiu şi eu la fel de sincer. Dacă te duci singur să îl vezi pe Ajax te voi pedepsi. Nu te-am bătut niciodată, însă trebuie să îţi asculţi mama, înţelegi?

– Înţeleg, răspunse băiatul.

După un moment a adăugat.

– Îţi voi povesti cum a fost după ce îl voi vedea pe Ajax.

Camera domnului Moore era alături de cea a tînărului său elev, iar pedagogul avea obiceiul să se uite în camera băiatului, în fiecare seară, cînd se apropia ora de culcare.

În mod deosebit, în această seară, nu a dorit să îşi neglijeze datoria, pentru că tocmai se întorsese de la o discuţie cu părinţii băiatului, care l-au rugat să îşi dea toată osteneala să îl facă să uite de maimuţa Ajax.

Cînd a deschis uşa camerei, pe la nouă şi jumătate, a rămas înmărmurit, văzîndu-l pe viitorul lord de Greystoke, îmbrăcat în haine de oraş, călare pe pervazul ferestrei, gata să sară.

S-a repezit să îl prindă, dar acţiunea nu a avut nici un rost, pentru că băiatul, de îndată ce a văzut că cineva a intrat la el în cameră s-a întors spre pat, de parcă ar fi renunţat la intenţia de a mai pleca.

– Unde ai vrut să fugi? îl întrebă nervos domnul Moore.

– Mergeam să îl văd pe Ajax, răspunse tînărul liniştit.

– Mă mir ..., începu pedagogul.

Dar peste o clipă, mirarea sa a fost mai mare trezindu-se deodată ridicat în aer şi trîntit în pat. Faţa îi era acoperită cu o pernă.

– Să nu strigi că te omor! îl ameninţă băiatul.

Domnul Moore s-a zbătut zadarnic, pentru că băiatul, dacă a moştenit ceva de la tatăl său, era această putere

supranaturală, pe care şi Tarzan . .avusese cînd era copil.

Aplecîndu-se, Jack a rupt cîteva fîşii din cearşaful de pe pat şi l-a legat pe sărmanul om de mîini şi de picioare. Întorcîndu-l cu faţa în sus, i-a îndesat cîrpe în gură, împiedicîndu-l să mai scoată vreun sunet. După ce a terminat întreaga acţiune i-a explicat victimei sale:

– Eu sînt Waja, şeful tribului Waja, îi explica el pedagogului, iar dumneata eşti Mahomed Adun, şeicul arabilor, care vrea să îmi ucidă războinicii şi să îmi fure fildeşul.

După ce l-a legat zdravăn, s-a ridicat şi şi-a privit opera:

– Aşa deci hoţule, acum eşti în mîinile mele! Plec acum, dar să fii cu băgare de seamă, că mă voi întoarce!

Zicînd acestea, fiul lui Tarzan sări peste fereastră, coborînd cu mare uşurinţă în curte. Domnul Moore a început să se zvîrcolească în pat, pentru că era sigur că dacă nu vine nimeni să îl ajute se va sufoca. După cîteva mişcări nereuşite, a căzut din pat. Durerea loviturii primite din cauza căzăturii l-a făcut să raţioneze. Acum stătea liniştit, speriat, căutînd însă să găsească un mijloc care să îl scape din această situaţie disperată.

Îşi aminti că sub camera băiatului era camera unde a discutat cu părinţii băiatului. Deşi probabil că ei nu mai erau acolo, a încercat să îşi semnaleze prezenţa în camera băiatului.

După cîteva mişcări, s-a întors pentru ca să poată bate cu piciorul în podea.

Bătea într-un ritm care ar fi fost priceput imediat că este un semnal. A repetat loviturile la intervale scurte. După o vreme, care lui i s-a părut o veşnicie, a auzit zgomot de paşi pe scări şi o bătaie uşoară în uşă.

A bătut din nou cu piciorul în podea, neputînd răspunde în alt mod. După o clipă de tăcere, bătaia s-a repetat, iar domnul Moore a semnalizat din nou.

Bătaia de la uşă s-a mai repetat, din ce în ce mai insistent, pînă cînd, în cele din urmă se auzi o voce:

– Domnule Jack!

Era un servitor, pe care pedagogul îl recunoscu după voce şi era cît pe ce să îi pleznească venele gîtului cînd a vrut să spună "Intră!", uitînd că are căluşul în gură.

Servitorul a mai bătut o dată strigîndu-l pe băiat pe nume. Neprimind nici un răspuns a pus mîna pe clanţă.

Domnul Moore şi-a adus aminte cu groază în acel moment că, înainte de a pleca, Jack încuiase uşa pe dinăuntru.

Cînd a auzit că servitorul a plecat din faţa uşii, după ce a încercat de mai multe ori clanţa, a leşinat.

Servitorul era însă palid şi speriat la rîndul lui. A intrat în bibliotecă unde se afla John Clayton, pentru a-l anunţa că nu a primit nici un răspuns la bătăile în uşă. Dar era ceva şi mai grav, că a auzit nişte zgomote asemănătoare celor care sînt făcute de cineva care se tîrăşte pe jos.

Lordul de Greystoke s-a repezit pe scară, urcînd cîte patru trepte deodată. În urma lui veneau soţia lui şi servitorul.

Ajungînd în faţa uşii, l-a strigat cu o voce puternică. Neprimind nici un răspuns, se propti cu putere în uşă. Uşa trozni şi căzu la pămînt.

Urmat de ceilalţi, intră în cameră aprinzînd lumina electrică.

La lumina care a inundat camera, zări la cîţiva paşi de el, corpul lui Moore, care zăcea în nesimţire. L-au dezlegat, iar după cîteva clipe, acesta şi-a revenit, deschizîndu-şi ochii.

– Unde este Jack? a fost prima întrebare a lui John Clayton. Cine a făcut asta? a mai întrebat, gîndindu-se imediat la Rokoff şi la o răpire. Domnul Moore nu a răspuns imediat. S-a sculat încet, s-a uitat prin cameră. Rînd pe rînd îi reveneau în minte teribilele momente prin care a trecut de la intrarea sa în cameră. Pe faţa lui se citea o indignare fără margini.

– Îmi dau demisia, domnule! au fost primele lui cuvinte. Nu de pedagog aveţi dumneavoastră nevoie pentru băiat, ci

mai degrabă de un jandarm, sau dresor.

– Unde este el acum? întrebă lady Greystoke

– S-a dus să vadă maimuța, pe Ajax.

Tarzan abia și-a putut reține un zîmbet, dar după ce s-a convins că omul nu este deloc rănit, ci numai speriat, a dat poruncă să i se pregătească mașina, cu care porni spre una dintre cele mai cunoscute teatre din Londra.

CAPITOLUL III
O dispariție misterioasă

În acest timp, Jack petrecea de minune. A ajuns la teatru tocmai cînd începea reprezentația cu Ajax. Instalat în loja în care cumpărase bilet, ședea aplecat peste balustradă, privind la toate mișcările maimuței. Dresorul a observat imediat interesul pe care acest băiat înalt și frumos îl acorda antropoidului și cum una dintre numerele de atracție ale lui Ajax consta în a intra printre spectatori, după cum spunea dresorul, să își caute rudele pierdute, acesta s-a gîndit să trimită maimuța lîngă acel băiat, care desigur va încremeni de spaimă. Cînd a sosit momentul în care maimuța trebuia să intre printre spectatori, dresorul l-a dirijat spre loja lui Jack. Dintr-o singură săritură, marele antropoid a ajuns în lojă, dar spre surprinderea dresorului, scena nu s-a derulat așa cum și-a închipuit-o.

Fața băiatului s-a luminat de un zîmbet și imediat a început să mîngîie animalul. La rîndul ei, maimuța l-a apucat pe băiat de umeri, cercetîndu-i figura cu mult interes. În tot acest timp băiatul o mîngîia, vorbindu-i încet.

Niciodată nu a pierdut maimuța atîta vreme cu examinarea unei persoane. Se vedea că este tulburată și spre marea uimire a dresorului, începu să mormăie ceva către băiat. Nu a avut asemenea comportament pînă în acel moment. Sala era încîntată, dar scena a devenit și mai comică atunci cînd dresorul a încercat să îl cheme pe Ajax, din loja băiatului.

Animalul nu a vrut să se mişte de acolo, iar cum dresorul avea aerul că va folosi forţa, maimuţa l-a întîmpinat cu colţii scoşi şi cu un rînjet înfiorător.

Sala era în delir. Aplaudau maimuţa, erau încîntaţi de băiat, iar unii au început să îl huiduiască pe dresor şi pe director, care a avut proasta inspiraţie să apară în sală, pentru a-i da o mînă de ajutor dresorului. În cele din urmă, disperat şi înţelegînd bine că această răzvrătire din partea animalului i-ar putea periclita toate reprezentaţiile care urmau, hotărî să îşi impună autoritatea sa asupra animalului. Se repezi în culise de unde se întoarse cu un bici zdravăn. Dar în lojă se găsi faţă în faţă cu doi inamici furioşi acum, pentru că băiatul s-a sculat în picioare, ridicînd un scaun deasupra capului, pentru a-şi apăra noul prieten.

Acum, Jack nu mai zîmbea. În ochii lui căprui se citea o expresie hotărîtă, încît dresorul nu a mai putut face nici un pas, văzîndu-l şi pe antropoid furios. Ce s-ar fi întîmplat în continuare, nu se ştie. Însă dresorul ar fi primit o bătaie zdravănă, în care sigur că ar fi ieşit rănit sau poate şi mai grav.

În acel moment însă, a apărut cineva, care l-a împins pe dresor la o parte. Cum îl văzu pe noul sosit, băiatul s-a înroşit şi în albul ochilor.

– Tata! a exclamat el.

Maimuţa, la rîndul ei, a aruncat o privire asupra lordului englez şi a sărit repede asupra lui, vorbindu-i repede şi tare, în limba lui. Lordul de Greystoke se opri locului, încremenit ca o stană de piatră.

– Akut! strigă el.

Băiatul se tot uita la ei, neştiind ce se întîmplă. Şi dresorul a rămas cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, privind la acest spectacol incredibil.

De pe buzele nobilului englez au început să curgă sunete guturale, la care maimuţa răspundea în aceeaşi limbă. În culise, un bătrîn gîrbovit şi desfigurat, privea acest tablou, strîmbîndu-se ca un apucat, din cauza unor puternice emoţii.

– Te caut de multă vreme, Tarzan, a spus Akut. Dar acum că te-am găsit, vreau să vin în jungla ta, să fiu întotdeauna alături de tine.

Lordul englez a mîngîiat maimuţa pe cap. Prin faţa ochilor lui, treceau cu iuţeală o serie de întîmplări petrecute în jungla sălbatică şi primitivă din Afriaca, unde împreună cu această fiară a luptat şi a vînat umăr la umăr.

Îşi aminti de negrul Mugambi cu măciuca sa ucigătoare, de teribila panteră, iar în spatele lor, puternica ceată de maimuţe antropoide în frunte cu Akut. John Clayton a oftat adînc. În sufletul lui, chemarea pădurii africane a devenit din nou puternică, deşi credea că această chemare nu mai există. Măcar o singură dată să mai vadă jungla, să simtă frunzele verzi că îi mîngîie pielea... să mai simtă mirosul vegetaţiei umede.

Ar fi dorit să plece să vîneze puternicele carnivore şi să se simtă urmărit de acestea, să fie şi vînător, dar şi vînat. Tabloul din faţa ochilor s-a completat imediat cu o femeie, încă tînără şi frumoasă. Apăreau casa, prietenii, fiul lui. Ridică resemnat din umeri.

– Nu se poate Akut! zise el, dar dacă vrei să te întorci te ajut. Tu nu poţi fi fericit aici, dar nici eu nu aş mai fi fericit acolo.

În acel moment, s-a apropiat de ei dresorul. Maimuţa rînji şi îşi arătă colţii.

– Du-te cu el, Akut! îi zise Tarzan al maimuţelor. Voi veni mîine să te văd.

Animalul s-a îndepărtat cu capul aplecat, mergînd după dresor. Acesta, la cererea lui John Clayton, şi-a dat adresa unde putea fi găsit. Tarzan s-a întors apoi spre fiul lui.

– Să mergem! îi spuse.

S-au urcat împreună în maşină şi au plecat. Cîteva minute, după ce au pornit, nu au scos nici un cuvînt. Băiatul a vorbit mai întîi.

– Maimuţa te cunoştea, spuse acesta, iar voi aţi vorbit în aceeaşi limbă. De unde te cunoaşte şi cum de ştii limba

lor?

Şi atunci, pentru prima oară, Tarzan al maimuţelor îi povesti băiatului său, despre viaţa sa din tinereţe: naşterea lui în junglă, moartea părinţilor şi despre Kala, care l-a alăptat şi l-a crescut.

Îi povestea şi de primejdiile din pădurea africană, despre fioroasele animale, care te pîndesc zi şi noapte. Vorbea despre perioadele de secetă, de ploile catastrofale, de foame şi frig, de căldura insuportabilă, de ororile şi suferinţele pe care le-a îndurat.

Îi povesti toate acele lucruri care par groaznice unor oameni civilizaţi, sperînd că odată ce fiul lui va cunoaşte teribila existenţă din junglă, nu va mai dori să plece să exploreze la rîndul lui fioroasa junglă. Însă tocmai acele amănunte cumplite, tocmai primejdiile cele mai mari, erau cele care îl atrăgeau pe Tarzan spre acea viaţă.

Şi în toiul descrierilor a uitat un singur lucru, esenţial însă: băiatul de lîngă el, care asculta cu atîta atenţie, nu era nimeni altul decît fiul lui Tarzan al maimuţelor.

După ce a trimis băiatul la culcare, bineînţeles fără pedeapsa care o promisese, John Clayton îi relată soţiei sale tot ce s-a întîmplat, precum şi faptul că îi povestise fiului lor toată copilăria sa.

Jane Clayton care prevăzuse de multă vreme că fiul ei va trebui să afle în cele din urmă despre cumplita perioadă petrecută de tatăl lui în junglă, nu mai putea acum decît să spere că atracţia spre junglă, atît de puternică în sufletul lui Tarzan nu se va transmite şi fiului lor.

A doua zi, Tarzan l-a vizitat pe Akut, fără însă să îl ia şi pe Jack, deşi băiatul i-a cerut voie să îl însoţească.

Tarzan l-a văzut pe bătrîn, pe proprietarul maimuţei, dar nu îl recunoscu pe ticălosul de Paulvici, cel de altă dată.

Influenţat de rugăminţile lui Akut, Tarzan a încercat să trateze cu Paulvici, dar acesta a refuzat să stabilească un preţ, pretextînd că vrea să se mai gîndească.

Acasă, Tarzan îl găsi pe Jack arzînd de nerăbdare să

afle rezultatele vizitei tatălui său, rugîndu-l în cele din urmă să îl cumpere pe Akut şi să îl aducă acasă.

La auzul acestei idei, lady de Greystoke s-a îngrozit, însă băiatul a insistat. Atunci, Tarzan le-a spus că intenţionează să îl răscumpere pe Akut, însă îl va trimite înapoi în Africa.

La această nouă propunere toţi au fost de acord. Jack a cerut atunci voie să îl vadă din nou pe Akut, însă această cerere i-a fost refuzată.

Totuşi, avînd şi el adresa pe care dresorul le-a dat-o în prima seară a întîlnirii lor cu mamimuţa, a găsit prilejul să scape de supravegherea noului pedagog, cel care l-a înlocuit pe domnul Moore, care cu ocazia pe care o cunoaştem, şi-a dat demisia.

Peste două zile deci, Jack porni prin cartierul pe care nu îl cunoştea şi găsi strada respectivă şi la adresa dată, pe bătrînul cu faţa ciupită de vărsat. El era cel care i-a deschis uşa.

De îndată ce a auzit că băiatul doreşte să îl vadă pe Ajax, i-a deschis uşa camerei în care locuia el, împreună cu maimuţa. Cu foarte mulţi ani în urmă, Paulvici era un bărbat curat, ordonat, bine îmbrăcat, căruia îi plăcea să trăiască în condiţii civilizate. Toate aceste însuşiri le poseda în ciuda faptului că era un ticălos de rînd.

Acum însă, după zece ani de trai printre canibalii din Africa, îi dispăruse orice simţ al ordinii şi curăţeniei. Hainele îi era şifonate şi murdare, mîinile îi erau nespălate. Cele cîteva şuviţe de pe cap îi erau murdare şi nepieptănate.

Camera în care a intrat Jack era foarte murdară şi în totală dezordine.

Intrînd în cameră, Jack îl văzu pe marele antropoid şezînd pe patul acoperit cu pături murdare şi cîteva perne. Totul mirosea îngrozitor.

La vederea băiatului, animalul a sărit din pat şi s-a apropiat de el.

Paulvici, care nu l-a recunoscut pe Jack, fiindu-i teamă

că maimuţa ar putea să îl rănească, s-a postat în faţa animalului, poruncindu-i să se întoarcă înapoi.

– Lasă-l, că nu îmi va face nici un rău. Ne cunoaştem şi îl ştie şi tatăl meu, de cînd erau împreună în jungla africană. Tata este lordul de Greystoke, însă nu ştie că am venit aici. Mama deasemenea mi-a interzis să calc pe aici, dar mie Ajax îmi este foarte drag. Dacă mă laşi să vin mai des, îţi voi plăti.

De îndată ce băiatul şi-a dezvăluit identitatea, ochii lui Paulvici s-au aprins. De cînd l-a văzut pe Tarzan în loja teatrului, în creierul său amorţit s-a prins din nou flacăra răzbunării. Este caracteristic pentru ticăloşi şi criminali să atribuie altora nenorocirile pe care le îndură din cauza propriilor lor fărădelegi. La fel şi Alexis Paulvici, aducîndu-şi aminte de aventurile din trecut, îl acuza acum pe Tarzan de toate cele ce i s-au întîmplat lui şi lui Rokoff, cu care de atîtea ori a încercat să îl ucidă pe Tarzan.

La început, nu şi-a făcut nici un plan pentru a se răzbuna pe Tarzan prin fiul acestuia, dar acum era clar că profitînd de slăbiciunea băiatului pentru maimuţă, va putea găsi mijlocul prin care să se răzbune. Băiatul îi povesti tot ce ştia despre trecutul tatălui său în junglă, iar Paulvici şi-a dat seama că părinţii lui nu i-au povestit copilăria lui Tarzan şi nici nu l-au lăsat să meargă la grădina zoologică, tocmai pentru motivul ca tînărul să nu fie atras de junglă şi să nu sufere de acelaşi dor care îl măcina pe tatăl lui.

Astfel că l-a încurajat să vină cît mai des, povestindu-i aventuri din lumea sălbatică, pe care băiatul sorbea cu mult nesaţ. Găsea astfel coincidenţe între ce povestea Paulvici şi ce îi povestise Tarzan.

De multe ori îl lăsa pe băiat singur cu maimuţa şi a rămas foarte surprins, văzînd cît de bine se înţelegeau amîndoi, băiatul învăţînd foarte repede cîteve sunete din limbajul primitiv al animalului.

În această perioadă şi Tarzan a venit de cîteva ori la Paulvici, dorind din toată inima să îl răscumpere pe Ajax,

aşa că îi mărturisi sincer rusului că este împins de dorinţa de a reda animalului libertatea şi să îl lase să se întoarcă în jungla natală. Dorea să trimită maimuţa departe, ca fiul lui să nu se ataşeze de animale şi să ducă dorul de sălbăticie.

În cîteva cuvinte, fără să spună adevărul despre sine, Tarzan a recunoscut că jungla l-a influenţat pe el personal, extrem de mult. A mai adăugat că îndeplineşte şi o dorinţă a soţiei lui, care este foarte îngrijorată de viitorul băiatului lor.

Paulvici abia şi-a putu ascunde un zîmbet de satisfacţie la auzul celor destăinuite de lordul de Greystoke. Nici cu o jumătate de oră mai devreme, viitorul lord de Greystoke, fiul celui care vorbea acum cu el, şezuse pe acel pat, vorbind cu Ajax cu aceeaşi uşurinţă cu care vorbea şi tatăl lui printre animale.

În timpul acestei întrevederi, Paulvici născoci un plan şi a acceptat o sumă enormă în schimbul lui Ajax. A acceptat ca după primirea banilor să îmbarce animalul pe un vas care pleca din portul Dover spre Africa, peste exact două zile.

Primind oferta lui Tarzan, el a fost stăpînit de două sentimente. Mai întîi era lăcomia lui fără margini pentru suma ce o va primi, mai ales că maimuţa nu mai participa la spectacole. Akut nu mai voia să iasă în public după ce l-a regăsit pe Tarzan.

Acum nu mai avea chef să mai vadă oameni, după ce şi-a găsit vechiul stăpîn şi prieten de vînătoare.

În nici un fel animalul nu a mai putut fi înduplecat să se prezinte pe scenă. Într-una din seri, dresorul a dorit să întrebuinţeze forţa pentru a-l obliga pe Ajax să facă numerele de atracţie şi fiara l-a atacat furioasă.

Spre norocul lui, dresorul a scăpat cu viaţă numai datorită prezenţei lui Jack Clayton, care venise din nou la teatru pentru a-şi vedea noul prieten.

Al doilea sentiment care apărea în aceste momente în sufletul rusului era marea sa dorinţă de răzbuanare. De cînd s-a ivit acest prilej, nu a încetat să atribuie toate nenorocirile

sale lui Tarzan. Şi refuzul animalului de a mai apare pe scenă şi de a-i aduce un cîştig suplimentar se datora intervenţiei lordului de Greystoke.

Toate aceste sentimente erau pe un fond de slăbire a facultăţilor sale mintale, ca o consecinţă a privaţiunilor îndurate şi a mediului în care a trăit în ultimii zece ani.

Pînă acum mulţi ani, planurile sale erau precise şi executate cu sînge rece, însă în aceste momente era împins doar de un instinct animalic primitiv.

Însă planul pe care îl elaborase pentru a se răzbuna era destul de bine pus la punct şi dacă cineva l-ar fi cunoscut, nu ar fi crezut că fusese pus la punct de un om cu mintea rătăcită: obţinea o sumă importantă de bani şi se răzbuna pe vechiul său duşman prin fiul acestuia pe care tatăl îl idolatriza.

Amănuntele planului însă erau crude şi brutale. Îi lipsea fineţea cu care dădea el loviturile sale de maestru, cînd lucrase împreună cu Rokoff.

Toate păreau că se îmbină de minune pentru reuşita planului său. Întîmplarea a făcut ca Jack să îl audă pe Tarzan povestindu-i soţiei lui de ideea de a-l trimite pe Akut înapoi în jungla sa natală.

La auzul acestora, băiatul s-a rugat de părinţi să aducă maimuţa la ei acasă, pentru o scurtă perioadă de vreme, ca să îl aibă prieten la joacă.

Tarzan nu s-ar fi opus acestei dorinţi, însă lady Greystoke se îngrozea la ideea că o maimuţă uriaşă ar locui cu ei.

Zadarnic s-a rugat băiatul de ea. Jane a rămas de neînduplecat, aşa că băiatul a dat impresia, că în cele din urmă, dă dreptate mamei sale. Akut urma să fie trimis înapoi în Africa, iar el va trebui să meargă înapoi la şcoală, deoarece vacanţa se terminase. În ziua aceea, Jack nu s-a mai dus la Paulvici, ci s-a ocupat cu alte lucruri.

Pentru că părinţii lui îi dădeau mulţi bani, la care nu ţineau niciodată socoteală, se întîmpla ca deseori băiatul să aibă la dispoziţie sume mari, chiar cîteva sute de lire

sterline.

O parte din aceşti bani îi cheltuia pe diverse lucruri, mai mult sau mai puţin utile, pe care le strecura în casă, fără să fie observat.

A doua zi dimineaţa, după ce tatăl său plecase să trateze cu Paulvici, Jack s-a dus şi el la domiciliul rusului. Din prudenţă, nu a îndrăznit să spună nici acestuia ce avea de gînd, temîndu-se să nu fie refuzat sau descoperit.

Nu a cerut deci, decît permisiunea de a-l însoţi pe Ajax pînă la Dover, explicîndu-i rusului că doreşte să îl scutească pe el de un drum obositor. O mică sumă de bani deasemenea a fost menţionată.

– Vezi, spuse băiatul, nu va afla nimeni, pentru că eu voi pleca la pension în această după-amiază. Dar îndată ce mă despart de cei care mă vor conduce la gară, voi coborî din tren şi voi veni aici. Îl iau pe Ajax, îl duc la Dover şi mă întorc la pension. Nimeni nu va băga de seamă că am făcut toate acestea, iar eu voi avea prilejul să mai petrec o zi cu maimuţa mea.

Acest plan se potrivea perfect cu ideile lui Paulvici. Dar dacă ar fi ştiut exact ce avea de gînd băiatul, cu siguranţă că ar fi renunţat la tot ce plănuise pentru a se răzbuna şi ar fi continuat întreaga acţiune cu Jack, aşa cum acesta intenţionase să facă.

Dar Paulvici nu avea de unde să ştie cum vor evolua lucrurile.

În aceeaşi zi, lordul şi lady de Greystoke şi-au luat rămas bun de la fiul lor, după ce l-au văzut instalat într-un compartiment de clasa întîi, în trenul care peste două-trei ore urma să ajungă în localitatea unde era pensionul în care învăţa Jack.

Dar după ce părinţii săi s-au îndepărtat, băiatul şi-a strîns bagajele s-a dat jos din tren şi a mers la staţia de trăsuri de lîngă gară. Aici, a dat unui birjar adresa lui Paulvici, unde a ajuns cu puţină vreme înainte de a se lăsa seara.

Rusul era foarte nervos, umblînd în sus şi în jos prin cameră, iar maimuţa era legată cu o funie groasă de rufe în jurul gîtului. Jack îl vedea pe Ajax pentru întîia oară legat şi la privirea sa întrebătoare îndreptată spre Paulvici, acesta îl lămuri că a legat animalul de frică să nu încerce să scape, pentru că i s-a părut că Ajax ghicise intenţiile oamenilor care doreau să îl ducă departe.

Paulvici mai avea o funie în mînă, care avea la capăt un ochi cu care rusul se juca tot timpul. Era extrem de nervos, mormăia, iar faţa lui ciupită de vărsat era toată crispată.

Băiatul nu l-a văzut într-un asemenea hal niciodată de cînd îl cunoştea şi s-a cam speriat. Dar în cele din urmă, Paulvici s-a oprit în partea cealaltă a camerei, opus locului unde era maimuţa.

– Vino aici, îi zise rusul băiatului. Îţi voi arăta cum se leagă un animal care nu doreşte să meargă cu tine.

Jack a început să rîdă.

– Nu este nevoie de aşa ceva, zise el, Ajax va face tot ce îi voi spune eu.

Bătrînul a dat nervos cu piciorul în podea.

– Vino aici cînd îţi spun! a strigat din nou. Dacă nu mă asculţi, nu te las să îl duci la Dover, pentru că pentru nimic în lume nu vreau să scape.

Zîmbind, băiatul s-a îndepărtat de maimuţă şi veni lîngă Paulvici.

– Întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse acesta, ca să îţi arăt cum îl poţi lega mai bine şi mai repede.

Băiatul şi-a pus mîinile la spate, aşa cum l-a învăţat rusul. Deodată, criminalul a prins mîinile băiatului în ochiul frînghiei. Învîrti funia de cîteva ori, făcînd şi mai multe noduri.

După această operaţiune, întreaga sa atitudine s-a schimbat. Trase o înjurătură, răsuci băiatul în loc, îi puse piedică şi îl trînti la pămînt punîndu-i piciorul în piept.

Maimuţa de pe pat, aşa cum era de legată, începu să se agite şi să mîrîie. Băiatul însă nu a scos nici un sunet pentru

a cere ajutor.

Moştenise asta de la Tarzan, care în întreaga sa existenţă în junglă nu chemase pe nimeni să îl ajute, ştiind că nu există nimeni care să facă asta, lucru de care a devenit conştient mai ales după moartea mamei sale adoptive, marea maimuţă antropoidă, Kala.

Degetele lui Paulvici s-au încleştat pe gîtul băiatului şi rînjind rusul a mormăit:

– Tatăl tău m-a nenorocit, iar acum a venit momentul să plătească. Va crede că maimuţa te-a ucis. Chiar eu voi merge să îl anunţ. Îi voi spune că am lăsat maimuţa singură cîteva minute, iar tu te-ai furişat în cameră. Din motive necunoscute, animalul te-a omorît. Îţi voi arunca trupul pe pat, iar cînd va veni tatăl tău va vedea maimuţa ţinîndu-se de tine.

Zicînd aceste cuvinte, rusul se porni pe un rîs răutăcios, strîngîndu-l pe băiat din ce în ce mai tare.

În spatele lor, fiara înnebunită scotea nişte răcnete de se zguduiau pereţii camerei. Băiatul a pălit, dar nu se vedea nici o urmă de spaimă pe faţa lui.

Era doar fiul lui Tarzan. Abia dacă mai putea respira, atît de puternică devenise strînsoarea.

Maimuţa a tras cu putere de frînghia cu care fusese legată, dar nu a reuşit să o rupă. Atunci a prins frînghia şi cu labele din spate şi a mai făcut încă o încercare să scape, în care şi-a pus întreaga sa forţă.

Se auzi o trosnitură puternică şi o parte din scîndurile patului au cedat, fără ca frînghia să se rupă. Maimuţa era liberă.

Paulvici s-a întors să vadă ce era cu acel zgomot asurzitor şi văzînd maimuţa liberă se făcu la faţă alb ca varul, din pricina spaimei.

Peste o clipă doar fiara l-a prins şi l-a îndepărtat de fiul lui Tarzan. Ghiarele animalului i s-au înfipt în carne, iar colţii i-au apucat beregata.

Într-o secundă sufletul lui Alexis Paulvici a trecut în

posesia diavolului, care îl aştepta de foarte multă vreme.

Ajutat de Akut, băiatul s-a ridicat în picioare şi după o oră de încercări, maimuţa a reuşit să îi dezlege funia de la mîini, urmînd sfaturile lui Jack. După ce s-a eliberat, băiatul a tăiat şi frînghia care era legată de mijlocul maimuţei.

Apoi a cotrobăit prin cameră, găsind un geamantan din care a scos cîteva obiecte de îmbrăcăminte.

Planurile erau gata făcute. Animalul nici nu trebuia să mai fie consultat. Akut făcea tot ce i se comanda.

În cele din urmă au ieşit amîndoi din casă şi cei pe care i-au întîlnit, nu şi-au dat seama că unul dintre cei doi trecători era o maimuţă.

CAPITOLUL IV

Crima de la hotel

Toate ziarele din Londra au comentat timp de mai multe zile crima comisă asupra unui biet bătrîn rus, Mihai Sabrov, de către o maimuţă antropoidă pe care acesta o dresase.

Lordul de Greystoke, citind toate amănuntele din ziare, a luat măsuri speciale ca numele său să nu apară în această afacere, dar să fie ţinut la curent cu rezultatele cercetărilor întreprinse în vederea capturării maimuţei.

Interesul tuturor, deci şi a lordului, s-a concentrat asupra dispariţiei misterioase a animalului ucigaş. La numai cîteva zile după crimă, a aflat că fiul lui nu a sosit la şcoală, deşi l-au condus pînă la tren, unde l-au instalat în compartiment.

Nici acum John Clayton nu a putut face nici o legătură între dispariţia fiului său şi misterul dispariţiei maimuţei.

Abia după o lună întreagă de cercetări minuţioase, s-a aflat că băiatul a coborît din tren, înainte ca acesta să fi plecat din gară şi a luat o trăsură. Birjarul care l-a dus, a declarat că s-a dus pînă la locuinţa bătrînului rus

Abia în acest moment şi-a dat seama Tarzan că ar exista

o legătură între cele două dispariţii.

Dar dincolo de momentul în care birjarul şi-a primit plata şi l-a lăsat pe băiat pe trotuarul din faţa casei rusului, nimeni, nici chiar poliţia nu a mai aflat nimic.

Nimeni nu l-a văzut pe Jack, nimeni nu a văzut maimuţa, cel puţin dintre cei vii ...

Proprietarul a recunoscut fotografia băiatului, declarînd că îl ştia ca unul dintre musafirii obişnuiţi ai rusului, dar alte amănunte nu a mai putut da.

Astfel şi detectivii au fost obligaţi să se oprească în cercetările lor la căsuţa din mahalaua Londrei, pierzînd orice urmă a celor doi dispăruţi.

A doua zi după moartea lui Alexis Paulvici, pe bordul unui vapor s-a urcat un tînăr care o însoţea pe bunica lui invalidă. Bătrîna purta un voal gros pe obraz şi era atît de slăbită de bătrîneţe şi de boală, încît a trebuit transportată pe bord, într-un scaun cu rotile, din acela care se foloseşte la bolnavii care nu se pot mişca.

Băiatul nu a permis nimănui să împingă căruciorul şi tot el singur a luat-o în braţe, cînd a trebuit să intre în cabină, unde nu putea pătrunde cu căruciorul. Din acel moment, nimeni nu a mai văzut-o pe bătrîna invalidă, pînă în momentul debarcării ei şi a nepotului.

Deasemenea, tot băiatul făcea singur şi curăţenie în cabină, nepermiţînd nimănui să intre. El a explicat tuturor că bunica lui suferă de o boală nervoasă şi i se face rău la vederea persoanelor străine.

Nimeni nu s-a mai interesat de ce se petrecea în cabină, de vreme ce băiatul era un copil normal, sănătos şi se vedea că provine dintr-o familie bună. Toţi călătorii l-au îndrăgit, chiar şi ofiţerii şi marinarii.

Băiatul acesta nu era un prefăcut, chiar dacă avea un aer de englez demn. Inspira atît admiraţie, cît şi încredere.

Printre călătorii de pe vapor era şi un american, pe nume Condon, un ticălos căutat de poliţia mai multor oraşe

din Statele Unite ale Americii. Acesta nu a dat nici o atenţie băiatului pînă cînd, din întîmplare, l-a văzut manevrînd o sumă mare de bani de hîrtie, înfăşuraţi sul.

Din acel moment a fost nelipsit din anturajul frecventat de tînăr. A aflat de destinaţia călătoriei lor, un mic port de pe coasta de vest a Africii, mai la sud de ecuator şi că nu aveau pe nimeni acolo. A aflat că numele lor de familie este Billings.

Scopul vizitei în acel loc necivilizat nu a fost descoperit nici de americanul perfid, deoarece tînărul englez a fost extrem de discret, dar nici Condon nu a insistat să ştie mai mult; aflase ce era necesar.

A încercat de mai multe ori să îl atragă pe băiat la jocul de cărţi, dar acesta nu era interesat de aşa ceva. Văzu deasemenea privirile încruntate ale celorlalţi pasageri, care au dezaprobat ideea ca un copil să joace cărţi cu adulţi şi mai ales pe bani.

În cele din urmă, a sosit şi ziua cînd vaporul a acostat într-un mic port, unde se vedeau zeci de căsuţe acoperite cu tinichea, lucru ce denota sărăcie şi mizerie. La periferie, se vedeau colibele de stuf ale indigenilor, pitoreşti în această sălbăticie primitivă, dar armonizînd cu natura junglei africane, scoţînd în relief nepotrivirea arhitecturii civilizate cu decorul natural al pădurii verzi.

Jack era aplecat peste balustradă şi privea dincolo de orăşel, înspre pădurea sălbatică. Un fior de bucurie îl străbătea, dar îi apăreau şi imagini ale părinţilor săi. În aceste momente, simţea o slăbiciune în hotărîrea sa de a se aventura în jungla africană.

În jurul lui, ofiţerii dădeau ordine, pentru ca debarcarea să aibă loc în cele mai bune condiţii. Spre vas se apropiau bărci, care urmau să transporte o parte din mărfuri.

— Cînd soseşte următorul vapor pentru Anglia? a întrebat băiatul.

— *Emanian* ar fi trebuit să fie aici şi să se întorcă în Anglia peste cîteva zile. Noi credeam că va fi aici, a mai

adăugat ofiţerul întrebat.

Apoi s-a întors să dea ordine pentru debarcarea unor mărfuri în bărcile conduse de vîslaşi de culoarea abanosului, care s-au apropiat de vapor cu micile lor ambarcaţiuni.

Marinarii au ajutat-o pe bunica băiatului să coboare în barcă, pentru a fi dusă pe mal. Lucrul acesta nu a fost uşor, iar băiatul a insistat ca să ajute şi el în toate acţiunile.

După ce bunicuţa a fost comod instalată în barcă, băiatul a sărit şi el repede în ambarcaţiune, drept de pe punte, cu o sprinteneală ieşită din comun.

Era atît de preocupat de soarta bătrînei invalide, încît nici nu a observat că un sul de bancnote i-a ieşit din buzunar, iar în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru a se îndrepta barca spre mal, acest pachet i-a căzut în apă.

După ce barca lor a pornit-o spre mal, Condon a strigat şi el după o barcă, în partea opusă a vaporului, iar după ce s-a tocmit cu proprietarul indigen, s-a coborît cu tot bagajul pe care îl avea cu el.

După debarcare, s-a ţinut la distanţă de clădirea care avea o firmă pe care scria *Hotel*. Clădirea era departe de ce trebuia să fie un hotel, dar călătorii îşi dădeau seama de toate neajunsurile, numai după ce urcau în camere.

Spre seară, Condon s-a dus la acest hotel şi a închiriat o cameră.

Într-una din camerele de la primul etaj, băiatul explica "bunicii" sale, că dorea să se întoarcă imediat în Anglia, cu primul vapor. Cu multă greutate a putut să lămurească situaţia că "ea" poate rămîne în Africa, dacă vrea, dar el trebuie neapărat să se întoarcă acasă, pentru ca părinţii lui să nu fie îngrijoraţi.

După această discuţie obositoare, băiatul s-a simţit eliberat de întreaga povară a grijilor de pînă atunci, care i-au provocat nopţi de insomnie. Adormi, visînd o fericită revedere cu cei dragi de acasă.

În timp ce dormea, Condon s-a strecurat tiptil pe coridor, apropiindu-se de camera pe care o închiriase băiatul.

Şi-a lipit urechea de uşă, să audă dacă cei din cameră au adormit.

A introdus în crăpătura dintre toc şi uşă o lamă subţire de oţel şi cu multă îndemînare, care dovedea experienţă îndelungată, a deschis uşor uşa, fără nici un zgomot. După ce a intrat, a închis uşa după el.

Luna intrase după nişte nori trecători, iar camera era într-un întuneric de nepătruns. Pe pipăite, Condon a ajuns pînă la patul băiatului.

Dar în timp ce americanul începea să cotrobăie printre lucrurile băiatului, din partea opusă a camerei s-a auzit un zgomot, ca un fîşîit. Condon nu a dat importanţă acestor sunete, fiind sigur că bătrîna invalidă dormea în acea parte a camerei.

Chiar dacă ar fi fost atacat, era pregătit şi pentru această situaţie.

Hainele băiatului erau aşezate pe un scaun, lîngă pat. Degetele abile ale americanului au pipăit toate buzunarele, fără să găsească ceva. Desigur, bancnotele erau sub perna băiatului.

Condon s-a apropiat de pat, dar cînd să caute sub pernă, luna a ieşit din norul care o acoperise şi camera s-a luminat. În aceeaşi clipă, băiatul a deschis ochii, privind fix în ochii răufăcătorului. Văzind că băiatul este singur în pat, a vrut să îl apuce de gît. Jack s-a ridicat pentru a se apăra.

În acelaşi moment, Condon auzi o mîrîitură în spatele lui. În timp ce mîinile lui erau prinse de băiat, cu o forţă pe care Condon nu şi-o închipuise, alte mîini s-au încolăcit în jurul gîtului său. Erau nişte mîini păroase şi puternice. Întorcîndu-se, păli la vederea celui care îl atacase din spate.

Era prins de o uriaşă maimuţă antropoidă, care se pregătea să îşi înfigă puternicii săi colţi în beregata lui. Mîinile sale era prinse ca într-un cleşte de băiatul pe care a vrut să îl prade.

Unde era bunica băiatului? Privi în jur şi ghici adevărul întregii aventuri a băiatului. În puterea cui a ajuns el acum?

Îşi trase o mînă, ca să se poată apăra de atacatorul din spate. Eliberîndu-şi mîna dreaptă, îşi repezi pumnul spre faţa băiatului, dar lovitura a fost evitată cu măiestrie.

Mişcarea de atac asupra băiatului a dezlănţuit o mie de draci în fiinţa păroasă din spatele său. Auzi un mîrîit furios, care a fost ultimul sunet auzit în viaţa lui. Maimuţa l-a trîntit şi l-a prins cu colţii de gît, rupînd toate legăturile creierului cu restul corpului.

După un moment, maimuţa s-a ridicat, dar Condon nu avea să mai ştie asta. Murise.

Îngrozit, băiatul a sărit din pat şi s-a aplecat asupra cadavrului. Ştia că Akut a ucis în legitimă apărare, aşa cum făcuse şi cu Mihail Sabrov.

Dar aici în Africa necivilizată, departe de casă şi prieteni, cine să le ia apărarea?

Băiatul ştia că pedeapsa pentru crimă se pedepseşte cu moartea. Iar complicele era la fel de vinovat şi primea aceeaşi pedeapsă.

Dar aici, cine să îi înţeleagă? Desigur, toţi îi vor acuza şi la prima oră vor fi tîrîţi la primul copac şi vor fi spînzuraţi.

Citise prin cărţi, că astfel de judecăţi rapide se făceau în America. Africa era şi mai necivilizată decît vestul ţării natale a mamei lui.

– Aşa, se gîndea el cu voce tare, mîine dimineaţa ne vor spînzura!

Se gîndea la un mijloc de scăpare. După cîteva minute s-a ridicat, scoţînd exclamaţii de uşurare. Începu să bată din palme şi s-a dus spre scaunul cu haine.

– Dar avem bani. Cu bani poţi face tot ce vrei. Banii sînt salvarea mea şi a lui Akut.

S-a dus spre haine şi a căutat în buzunarul în care ţinea banii. Pachetul făcut sul nu era acolo!

Căută prin toate buzunarele, acum însă mai repede şi mai nervos. Apoi a examinat întreaga cameră, începînd cu podeaua.

Ajungînd la Condon, după o clipă de ezitare, l-a ridicat să vadă dacă banii nu erau sub mort.

Ştia că hoţul nu a intrat în cameră cu altă intenţie decît după bani, dar nu credea că a avut timp să îi fure bancnotele legate sul.

Jack a început să caute prin buzunarele americanului. Zadarnic însă, banii nu erau niciunde.

Ce putea face acum? A doua zi cu siguranţă că vor fi descoperiţi şi pedepsiţi.

La toate acestea se gîndea Jack, care deşi moştenise de la tatăl său o constituţie robustă, avea încă gîndirea unui copil de vîrsta lui.

Avea o singură idee fixă: un om a fost ucis, iar străinii sălbatici îi vor spînzura.

Cunoştea multe întîmplări de acest fel, din cărţile de aventuri pe care le citise, pe care le cumpărase din banii primiţi de la părinţi.

Trebuia să aibă acum bani pentru a scăpa!

S-a apropiat de cadavru, dar de data asta fără nici o ezitare. Maimuţa se aşezase într-un colţ, privind cu interes toată scena.

Băiatul a scos hainele lui Condon, scotocind peste tot, cercetînd fiecare buzunar sau cută.

După ce a căutat şi în pantofi, s-a aşezat amărît pe pat, cu ochii mari de disperare. În faţa lui, vedea un trist tablou cu două cadavre atîrnînd de o cracă.

Nu se ştie cît a stat şi a meditat, dar într-un tîrziu, a fost trezit de un zgomot care venea de la etajul de sub ei.

A sărit în picioare şi a stins lampa. Apoi s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

Cu cîteva ore mai înainte, era hotărît să se întoarcă acasă cu prima ocazie şi să îşi ceară iertare de la părinţi pentru copilăreasca sa aventură. Acum ştia că nu îi mai putea vedea niciodată.

Avea mîinile pătate cu sînge şi credea cu tărie că este vinovat în totalitate. Moartea lui Condon nu o atribuia lui

Akut, ci se acuza pe sine.

Dacă ar fi avut bani, ar fi putut mitui pe cineva, cel puţin aşa credea el. Dar aşa, fără bani, ce speranţe aveau ei, nişte străini?

Ce se întîmplase oare cu banii? Unde puteau fi?

A încercat să îşi amintească unde a plătit ceva ultima dată. Dar oricît s-a gîndit în urmă, nu şi-a închipuit că a pierdut banii în momentul cînd a sărit de pe vapor în barcă.

S-a întors spre Akut.

– Să mergem! îi zise maimuţei, în limba marilor antropoizi.

Uitînd că nu era îmbrăcat decît în pijama, s-a îndreptat către fereastra deschisă a camerei. La doi metri de fereastră, era un copac înalt, pe care băiatul sări, prinzîndu-se de trunchi cu mîinile şi cu picioarele, ca o pisică.

După cîteva clipe era pe pămînt. După el a coborît şi maimuţa.

La vreo două sute de metri mai încolo, începea jungla sălbatică. Băiatul a început să alerge în acea direcţie. Nimeni nu i-a mai văzut.

Peste cîteva minute, jungla africană i-a înghiţit astfel că Jack Clayton, viitorul lord de Greystoke, a dispărut din rîndul lumii civilizate.

A doua zi, spre prînz, un servitor localnic a bătut la uşa camerei care fusese închiriată doamnei Billings şi nepotului ei. Neauzind nici un răspuns, indigenul a crezut că locatarii au ieşit şi a încercat să deschidă uşa cu o cheie de rezervă.

Lucrul acesta s-a dovedit imposibil, de vreme ce mai era o cheie în broasca uşii, introdusă din partea cealaltă.

Servitorul a coborît şi a povestit întîmplarea proprietarului, domnului Skopf, care de îndată a venit personal şi a bătut cu putere în uşă. Dar nici el nu a primit nici un răspuns.

A încercat să se uite pe gaura cheii, dar fiind un bărbat greoi, s-a dezechilibrat şi s-a sprijinit cu o mînă pe podea.

A simţit că un lichid vîscos i se lipeşte de mînă.

Şi-a ridicat palma pînă la nivelul ochilor şi s-a cutremurat. Chiar dacă era întuneric pe coridor, a văzut culoarea roşie a petei de pe mînă şi a înţeles că era sînge.

Sări în picioare şi se repezi cu umărul în uşă. Domnul Skopf, pe lîngă că era gras, era şi un bărbat înalt, aşa că uşa subţire a camerei nu a rezistat şi a troznit de îndată ce a fost izbită. Din cauza avîntului domnul Skopf s-a prăbuşit pe podeaua camerei.

Înaintea ochilor săi, era un mister greu de rezolvat. Pe podea, chiar lîngă el, era cadavrul unui alb, cu gîtul sucit şi beregata ruptă de colţii unui animal sălbatic. Corpul îi era cu desăvîrşire gol, iar hainele erau aruncate la întîmplare prin cameră. Bătrîna şi nepotul dispăruseră. Fereastra era deschisă şi probabil că pe acolo au ieşit, de vreme ce uşa era încuiată pe dinăuntru.

Dar enigma cea mai mare era cum de a putut băiatul să îşi transporte bunica bolnavă, de la etaj pînă jos! Domnul Skopf a început să caute prin cameră. S-a uitat sub patul tras de la perete, departe de zid, de mai multe ori.

De ce a fost necesar ca să se tragă patul de la locul lui?

Era foarte clar că locatarii au dispărut, lucru pe care judecata lui sănătoasă o admitea. Nu înţelegea însă cum a putut pleca bătrîna, de vreme ce pentru a fi dusă sus în cameră, s-a apelat la doi indigeni vînjoşi.

Cu cît reflecta mai mult, cu atît se adîncea misterul. Mai mult, hainele celor doi locatari erau în cameră, deci ori au plecat goi, sau numai în pijama.

Domnul Skopf a clătinat din cap şi s-a scărpinat pe ceafă. Era foarte încurcat totul. Dacă ar fi auzit de celebrul detectiv Sherlock Holmes, cu siguranţă ar fi apelat la serviciile acestuia, pentru că totul era cufundat în cel mai adînc mister.

Gîndiţi-vă! O femeie în vîrstă, invalidă, care a trebuit transportată de pe vapor în barcă, apoi sus în cameră şi un băieţel frumos, nepotul ei, intraseră, cu o seară mai înainte

în camera de la etajul întîi al hotelului, iar a doua zi, se găseşte în camera lor cadavrul unui necunoscut.

Nici un vapor nu plecase din port, iar calea ferată era la două sute de kilometri de localitate. Deasemenea, nu se putea ajunge la cel mai apropiat oraş decît după cîteva zile de marş serios, însoţit de o trupă bine instruită şi bine echipată. Cele două persoane au dispărut pur şi simplu în văzduh, pentru că s-au trimis echipe de africani, care cunoşteau zona, iar aceştia s-au înapoiat fără să găsească nici o urmă. Chiar şi aceşti indigeni se întrebau ce fel de persoane au fost acelea care au putut să sară de la aşa o înălţime fără să lase o urmă, ca apoi să dispară la fel, fără nici o urmă.

Domnul Skopf s-a cutremurat. Misterul devenea tot mai de nepătruns. Povestea a trecut deja în lumea irealului şi îi inspira o spaimă de moarte. Întreaga poveste a fost un mare mister pentru domnul Skopf şi probabil că este şi azi la fel de mare pentru el, dacă mai trăieşte cumva.

CAPITOLUL V

Răzbunarea şeicului

Căpitanul Armand Jacot din legiunea străină franceză, şedea pe o pătură întinsă la rădăcina unui palmier. Avea umeri largi şi părul îi era tuns scurt. Acum se rezema comod de trunchiul copacului.

Picioarele le ţinea întinse spre pădure, iar pintenii i-a înfipt în pămîntul nisipos al oazei din deşert.

Căpitanul se odihnea acum, după o lungă şi grea expediţie, timp în care a călărit mult printre nisipurile deşertului.

Trăgea alene din ţigară, privind la ordonanţa lui, care pregătea cina.

Căpitanul Armand Jacot era foarte mulţumit de el însuşi şi de ceea ce făcuse. Mai la dreapta se auzeau vocile

oamenilor săi, veterani arşi de soare, care au scăpat pentru cîteva ore de restricţiile disciplinei militare şi se odihneau mulţumiţi.

Toţi glumeau, fumau şi pregăteau cîte ceva de mîncare, după ce au răbdat de foame aproape o zi întreagă.

Lîngă ei, tăcuţi şi încruntaţi, şedeau cinci arabi în hainele lor tradiţionale albe, bine legaţi şi păziţi. La vederea acestor răufăcători, căpitanul Armand Jacot zîmbea şi era foarte satisfăcut de împlinirea datoriei.

O lună întreagă, mica trupă din legiunea străină a cutreierat deşertul în căutarea acestor bandiţi, pe o căldură insuportabilă. Urmăreau o ceată de criminali şi hoţi, care erau acuzaţi de crime şi furturi, suficiente acuzaţii pentru a fi trimişi la închisoare sau la ghilotină.

De o săptămînă a dat de urma lor, dar în lupta care s-a dat, a pierdut doi oameni. În schimb, ceata de răufăcători a fost capturată. Dacă au scăpat vreo cinci sau şase fugind din faţa trupei dezlănţuite.

Au făcut cinci prizonieri, dar cel mai important era că printre cei capturaţi era şeful bandei, Ahmet Ben Hudin.

Căpitanul şi-a lăsat gîndurile să rătăcească peste dealuri şi văi, la mica garnizoană unde a doua zi, urmă să-şi reîntîlnească soţia şi fiica. Ochii i s-au umezit de lacrimi la gîndul lor, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd se gîndea la cei dragi.

Avea în faţa ochilor frumuseţea soţiei lui, reflectată în trăsăturile încă foarte copilăreşti ale micuţei lor Jeanna. A doua zi după-masa, le va vedea feţele în realitate, cînd va descălecat obosit. Simţea pielea lor catifelată lipindu-se de obrazul său ars de soare.

Aceste gînduri i-au fost întrerupte de vocea santinelei, care se adresa unui subofiţer. Căpitanul Jacot a ridicat privirea spre cel care vorbise.

Soarele încă nu a apus, iar umbrele celor cîţiva copaci de lîngă izvor, ca şi a oamenilor şi cailor, se întindeau departe spre răsărit, spre nisipurile care acum păreau ca de

aur.

Santinela a arătat în acea direcţie, iar sergentul se uita tot acolo. Căpitanul Armand Jacot s-a sculat în picioare.

Îi plăcea să vadă totul cu ochii săi proprii şi nu se mulţumea doar cu nişte păreri. Trebuia să ştie că toate sînt în regulă, să vadă el şi să fie convins de ceea ce vedea. De aici i se trăgea porecla de "şoimul". De data aceasta, vedea cam zece sau douăsprezece puncte negre care se deplasau pe dunele de nisip. Dispăreau şi reapăreau, mărindu-şi dimensiunea în timp ce se apropiau.

Căpitanul i-a recunoscut: erau călăreţi ai pustiului.

Un sergent a alergat spre el. Întreaga trupă scruta zarea spre acele puncte în mişcare. Căpitanul a dat cîteva ordine scurte sergentului, care a salutat şi s-a răsucit pe călcîie, pornind spre oamenii săi.

Subofiţerul a ales doisprezece oameni, au pus şeile pe cai şi au pornit pentru a-i întîmpina pe călăreţi. Cei care au rămas, au început pregătirile pentru a fi gata de luptă.

Cei care veneau din depărtare spre ei, puteau fi prieteni ai prizonierilor şi probabil vor avea intenţia să îi elibereze printr-un atac prin surprindere. Căpitanul se îndoia că acesta ar fi adevărul, deoarece străinii nu înaintau pe ascuns, ci galopau în viteză, la vedere.

Şi asta putea fi o tactică a arabilor, dar cum căpitanul Jacot ştia toate stratagemele călăreţilor deşertului, se îndoia că aceştia vor recurge la o asemenea viclenie. Sergentul i-a întîmpinat pe călăreţii străini la două sute de metri de tabăra celor din legiunea străină. Căpitanul îl vedea cum stă de vorbă cu un călăreţ, probabil şeful cetei.

După scurtă vreme, sergentul veni cu arabul cu care vorbise, spre căpitan. Cei doi s-au oprit şi au descălecat.

– Şeicul Amor Ben Khatur! spuse sergentul, în loc de orice altă introducere.

Căpitanul Armand Jacot s-a uitat atent la noul sosit. Deşi îi cunoştea pe toţi şefii arabi pe o rază de multe sute de kilometri, totuşi pe acesta nu îl văzuse pînă atunci.

Arabul era un bărbat înalt, cu fața arsă de soarele deșertului și avea un aer distins. Avea cam șaizeci de ani. Arunca priviri încruntate și pătrunzătoare.

Căpitanului nu i-a plăcut deloc acest personaj.

– Da? zise el să înceapă discuția într-un fel.

Șeicul a intrat imediat în subiect.

– Ahmet Ben Hudin este fiul sorei mele, zise el. Dați-i drumul și lăsați-l în seama mea. Voi lua eu toate măsurile ca să nu mai greșească împotriva legilor franceze.

Jacot a dat negativ din cap.

– Nu se poate, a răspuns el. Trebuie să îl iau cu mine. Va fi judecat după legile noastre, după dreptate, de un tribunal. Dacă va fi găsit nevinovat, îl voi elibera.

– Și dacă nu este nevinovat? întrebă arabul.

– Este acuzat de mai multe crime. Pentru oricare dintre acestea, dacă este găsit vinovat, poate fi condamnat la moarte.

Arabul își ținea mîna stîngă sub haina sa albă. Trase de sub pînza albă o pungă mare, din piele de capră, pe care a desfăcut-o. Din pungă, i-au căzut în palmă, bucăți masive de aur.

După mărimea pungii, căpitanul Jacot, a socotit că este o mică avere. Șeicul Amor Ben Khatur a pus aurul înapoi în pungă, piesă cu piesă, apoi strînse șireturile de la gură, fără să scoată nici o vorbă în tot acest timp.

Căpitanul Armand Jacot îi urmărea cu atenție toate mișcările. Erau singuri. Sergentul, după ce l-a prezentat pe șeic, s-a retras la o oarecare distanță, așteptînd. Era întors cu spatele la cei doi.

Șeicul, după ce a pus toate piesele de aur înapoi în pungă, a întins mîna spre căpitan, cu palma deschisă în sus și cu punga în mînă.

– Ahmet Ben Hudin, fiul surorii mele, ar putea să scape la noapte, zise el. Așa este?

Căpitanul s-a roșit pînă la rădăcina părului său tuns scurt, milităreşte. Pe urmă, se făcu alb ca varul și a înaintat

spre arab, încleștîndu-și pumnii. Dar s-a oprit, stăpînindu-se.

– Sergent! a strigat el.

Subofițerul a alergat și s-a oprit în fața superiorului, izbind din călcîie.

– Condu javra asta neagră la ai săi! îi ordonă căpitanul. Vezi să plece imediat cu toți. Să se tragă asupra tuturor care se vor apropia de tabără în această seară. Fără somație!

Șeicul Amor Ben Khatur s-a îndreptat din spate, ca un stejar. Privirile sale au devenit mai reci și mai sălbatice. A ridicat punga la înălțimea ochilor francezului.

– Asta te va costa mai mult decît atît, pentru viața lui Ben Hudin, fiul surori mele! strigă el. Și infinit mai mult, pentru că mai insultat, iar durerea îți va fi de o mie de ori mai mare.

– Pleacă! îi spuse căpitanul Armand Jacot. Du-te pînă nu te lovesc!

Toate acestea se petreceau cu trei ani în urma celor întîmplate la Londra, adică de la sosirea lui Akut în civilizație. Procesul lui Ahmet Ben Hudin și a complicilor săi este un fapt care se poate dovedi cercetînd actele judecătorești franceze din colonii. Cine dorește să se convingă să caute printre registre.

Tîlharii au fost condamnați la moarte și și-au primit pedeapsa cu stoicismul specific arabilor. După o lună însă, micuța Jeanne Jacot, fiica în vîrstă de șapte ani a căpitanului Jacot, a dispărut în împrejurări misterioase.

Nici averea căpitanului, nici inepuizabilele resurse financiare ale Republicii Franceze nu au putut ajuta în aflarea secretului, unde a fost dusă fetița. Pustiul a înghițit-o pe ea, cît și pe răpitorii ei.

S-a oferit o recompensă enormă și mulți aventurieri au fost atrași de aurul promis pentru găsirea fetei. Nu era terenul propice pentru detectivi moderni, dar totuși unii dintre ei s-au aventurat prin acele locuri. Oasele lor se albesc acum sub puternicul soare african, în nisipurile tăcute ale Saharei.

Doi suedezi, Carl Jensen şi Sven Malbin, după trei ani de investigaţii zadarnice, în întreg ţinutul Saharei de sud, au renunţat la acţiunea lor pentru afaceri mai rentabile cu fildeş.

Din cauza lăcomiei şi cruzimii lor au ajuns să fie foarte cunoscuţi în întreaga regiune. Indigenii îi urau din tot sufletul, dar aveau o frică şi mai mare de ei cînd apăreau.

Guvernele europene, în special cel suedez, îi căutau de multă vreme. Dar aceşti doi răufăcători se refugiau în sud, prin jugla sălbatică, fiind de negăsit.

Incursiunile lor erau fulgerătoare şi neaşteptate. Furau fildeşul, apoi se retrăgeau în pădure, înainte ca cei care păzeau fildeşul să se dezmeticească.

Au încălcat deseori legea, ucigînd chiar elefanţii indigenilor. Şi-au închegat o ceată de vreo sută de arabi şi sclavi indigeni, care ucideau fără milă.

Dar să ţinem minte cele două nume Carl Jensen şi Sven Malbin, ale acestor suedezi cu statură uriaşă, pentru a-i întîlni mai tîrziu, în aventurile personajelor noastre.

În inima pădurii, pe malul unui rîu încă neexplorat, care se vărsa în Oceanul Atlantic, aproape de linia ecuatorului, se afla un sat mic, dar bine întărit.

Vreo douăzeci de colibe, de forma stupilor de albine, acoperite cu frunze de palmier, adăposteau populaţia neagră a satului, iar în centru erau cam cinci sau şase corturi din piele de capră, servind ca locuinţă pentru vreo douăzeci de arabi, care se adăposteau acolo în intervalul dintre două incursiuni, fie pentru a aduce marfă, fie pentru a o vinde.

Făceau aceste expediţii de două ori pe an, spre nord, mergînd cu cămilele lor încărcate la tîrgul din Timbuctu.

O fetiţă de zece ani se juca în faţa unui cort. Avea părul negru şi ochii închişi la culoare. Pielea îi era oacheşă şi avea o siluetă graţioasă şi arăta, din cap pînă în picioare, ca o adevărată fiică a deşertului. Era foarte ocupată, încercînd să împletească din nişte fire lungi de iarbă, o fustă pentru păpuşa ei goală.

Primise păpuşa de la un negru, cu un an în urmă. Capul

păpuşii era cioplit grosolan din fildeş, iar corpul îi era din piele de şobolan umplută cu paie. Braţele şi picioarele erau nişte bucăţi de lemn, perforate la un cap şi cusute la pielea de şobolan.

Păpuşa era destul de urîtă şi murdară, dar Meriem o credea ca cel mai frumos obiect din lume. Acest fapt nu trebuie să ne mire, pentru că era singurul obiect asupra căruia putea să îşi reverse întreaga ei afecţiune.

Orice altă persoană cu care Meriem venea în contact, era fie indiferentă faţa de ea fie de o cruzime inexplicabilă. De exemplu, negresa cea bătrînă care o îngrijea, Mabunu cea ştirbă şi murdară, era foarte răutăcioasă cu ea.

La cea mai mică poznă a fetei, o trăgea de urechi, ba chiar o tortura, pişcînd-o puternic sau aruncînd cu cărbuni aprinşi pe pielea ei gingaşă.

De tatăl ei, şeicul, îi era cel mai tare frică. Acesta o certa pentru orice fleac, terminînd de fiecare dată cu cîte o bătaie zdravănă, lăsînd copila în nesimţire, cu corpul negru de vînătăi.

Dar cînd era singură, fetiţa era fericită, jucînduse cu Geeka, păpuşa ei, punîndu-i flori pe cap, sau împletindu-i hăinuţe din iarbă. Era tot timpul ocupată cu ceva şi cînta, bineînţeles cînd era lăsată în pace.

Se părea că toată cruzimea care s-ar fi putut aduna împotriva ei, nu putea să îi înlăture buna dispoziţie din inimă, calitate cu care s-a născut.

Numai cînd şeicul era în preajma ei, fetiţa era tăcută şi liniştită, avînd o frică teribilă de acesta, care o ducea chiar la crize nervoase.

Îi era teamă şi de jungla întunecoasă din jurul aşezării lor, de unde răzbăteau ţipete de păsări şi urlete de animale cumplite. Frica de natura ostilă însă nu întrecea groaza pe care o simţea cînd se apropia de ea şeicul cel crud.

De multe ori a vrut să fugă şi să fie liberă. Ar fi vrut să trăiască în jungla cumplită, decît să fie în preajma tatălui ei, care îi inspira o groază cumplită.

În timp ce şedea în faţa cortului din piele de capră a tatălui ei, împletind o fustă pentru Geeka, pe neaşteptate şi-a făcut apariţia şeicul cel rău. Într-o clipă, expresia de fericire a dispărut de pe faţa copilei.

A încercat să se dea la o parte din calea bătrînului arab, dar nu a fost destul de iute. Dîndu-i o lovitură puternică şi brutală cu piciorul, şeicul o trînti cu faţa în nisip, unde fata a rămas mută de durere şi tremurînd de groază.

Bătrînul trase satisfăcut o înjurătură cumplită şi a intrat în cort, în timp ce bătrîna negresă ştirbă rîdea satisfăcută. Dar de îndată ce şeicul a intrat în cort, fetiţa s-a tîrît mai departe de cort unde a rămas nemişcată, strîngîndu-şi păpuşa la piept, plîngînd uşor.

Biata fată nu îndrăznea să plîngă mai tare, de teamă ca şeicul să nu iasă şi să nu o bată din nou. Suferinţa ei nu era cauzată de loviturile primite, ci de lipsa de afecţiune pe care o simţea în inima ei de copil.

Mica Meriem nu îşi amintea din scurta ei copilărie, nimic altceva decît cruzimea fără motiv a tatălui ei şi a negresei Mabunu. În mintea ei, ca într-o ceaţă, apărea imaginea unei mame iubitoare, dar ea nu credea că aceasta a existat vreodată, atribuind totul doar unui vis creat de propria ei dorinţă de a avea o mamă care să o mîngîie şi să o consoleze. Întreaga ei dragoste o revărsa asupra păpuşii ei Geeka. Nu exista nimeni pe lume să fie mai răsfăţat, în afară de această păpuşă, pentru că mămica ei, avînd pilda tatălui crud, se purta cu ea cu o afecţiune ieşită din comun. Geeka era sărutată de mii de ori pe zi. Erau şi unele ocazii cînd Geeka era rea, dar mămica ei nu o pedepsea niciodată, ci o îmbrăţişa şi o mîngîia.

Întreaga ei purtare faţă de păpuşă dovedea lipsa de afecţiune din care cauză ea suferea atît de mult.

Acum, după ce s-a oprit din plîns, o strîngea în braţe şi începu să îi vorbească despre suferinţele ei:

– Meriem o iubeşte pe Geeka, şoptea fetiţa. De ce tatăl meu nu mă iubeşte şi pe mine? Sînt eu oare atît de rea?

Încerc să fiu cuminte, dar dacă nu îmi spune pentru ce mă bate, de unde să știu eu unde am greșit?

A continuat după cîteva clipe:

– M-a bătut acum foarte rău, deși nu am făcut nimic rău, doar am stat în fața cortului, făcîndu-ți o rochiță. Poate nu trebuia să fiu acolo, sau să nu îți fac hăinuțe. Desigur că aici am greșit. Dar, Geeka, ce rău este să-i faci păpușii o rochiță? Nu știi tu? Nici eu nu știu și aș vrea să mor acum.

Schimbînd subiectul a început să povestească:

– Ieri, vînătorii au adus un leu, un El Adrea împușcat în pădure. Era mort și nu mai putea să își atace prada, iar capul său mare cu coama sa fioroasă nu mai putea înspăimînta pe nimeni, iar urletul său puternic nu mai putea cutremura pămîntul.

Făcu o scurtă pauză, apoi zise:

– El Adrea era mort, dar cînd l-au adus în sat, femeile au sărit asupra lui și l-au bătut cu ciomegele, dar lui nu îi păsa și nu se mai mișca. Nu simțea nimic, pentru că era mort.

Se opri o clipă.

– Așa se va întîmpla și cu mine, cînd voi muri. Nu voi mai simți loviturile șeicului sau ale negresei Mabunu. Atunci voi fi fericită cu adevărat.

Confidențele fetiței au fost întrerupte brusc de zgomotul unei altercații dincolo de porțile satului. Meriem s-a oprit și a ascultat.

Împinsă de curiozitatea ei copilărească, ea ar fi dorit să alerge să vadă ce se întîmplă.

Cîțiva locuitori ai așezării au mers în direcția zgomotelor. Dar Meriem nu a îndrăznit să meargă și ea acolo, pentru că șeicul, fără îndoială, era acolo și ar fi observat-o.

Nu dorea ca tatăl ei să aibă din nou ocazia să o bată. A rămas pe loc, mulțumindu-se să asculte de la distanță.

Mulțimea s-a deplasat pe calea principală din sat către cortul șeicului. Fetița și-a scos capul de după cortul unde se ascunsese dintr-o foarte mare curiozitate. Monotonia vieții

din aşezare o împingea să afle lucruri noi.

Nu a văzut decît doi străini albi. Deşi acum erau singuri, din cele spuse de localnici, a aflat că aveau o armată întreagă, care şi-a făcut tabăra la o mică depărtare de sat.

Cei doi au venit să cumpere fildeş.

Bătrînul arab i-a primit la intrarea în cortul său. Dar de cum i-a văzut şi i-a examinat, s-a întunecat la faţă, luînd o atitudine sobră, impunătoare.

După ce l-au salutat, străinii i-au comunicat şeicului că au venit să cumpere fildeş. Şeicul a bombănit ceva, apoi zise că nu are aşa ceva.

Meriem a rămas uimită, ştiind bine că într-o colibă, nu departe de locul unde se ascunsese, erau mormane de dinţi de elefant, pînă sus, lîngă acoperiş.

Fetiţa a scos capul de după cort, ca să îi observe mai bine pe cei doi străini. Ce albe le erau feţele şi ce galbene le erau bărbile! Deodată unul dintre cei doi şi-a întors privirea în direcţia ei. Fetiţa şi-a retras capul, temîndu-se de cei doi străini.

Pe faţa albului care o observase, se ivi o expresie de surprindere, care nu a scăpat ochilor de şoim ai şeicului, care imediat ghici cauza surprinderii albului.

– Nu am fildeş, spuse el nervos. Nu am ce să vă vînd. Plecaţi de aici chiar acum!

Şeicul s-a îndreptat spre străini pentru a-i obliga să se îndepărteze. Aceştia au avut o clipă intenţia să se opună, dar şi-au dat seama că ar fi o sinucidere curată să întreprindă ceva acum, hotărînd să plece imediat spre tabăra lor. Şeicul nu a intrat în cort, ci l-a ocolit. Acolo o găsi pe Meriem şezînd la umbră. S-a aplecat şi a apucat-o de un braţ.

A ridicat-o în picioare şi a tîrît-o pînă la intrarea în cort, îmbrîncind-o apoi brutal înăuntru. A intrat şi el şi a început să o bată fără milă.

– Să stai în cort, cînd vine cineva străin, îi strigă el. Nu trebuie ca nimeni să îţi vadă faţa. Dacă te mai prind că apari în faţa unor străini, să ştii că te omor.

Şi cu o palmă zdravănă, o trînti într-un colţ al cortului, unde fata a rămas gemînd de durere. Şeicul a început să se plimbe nervos, în timp ce negresa Mabunu rîdea cu glas hodorogit de suferinţele copilei.

În tabăra celor doi străini cu bărbile mari şi galbene, a avut loc următoarea discuţie.

– Nu încape nici o îndoială, Malbin, că este ea. Dar nu înţeleg de ce amărîtul de bătrîn nu a pretins enorma recompensă ce s-a oferit pentru găsirea fetei.

– Nu uita că pentru un arab răzbunarea este mai scumpă decît orice sumă de bani, răspunse Malbin.

– Ce zici să încercăm şi cu puterea aurului, adăugă Jensen.

Malbin a dat din umeri.

– Cu acest şeic nu vom reuşi, zise el, dar poate cu unul dintre ai lui vom putea face ceva. Dar trebuie să recunosc că am avut noroc că am scăpat cu viată. Desigur că bătrînul vulpoi şi-a dat seama de ce eram aşa de mirat.

– Atunci să încercăm să îl mituim pe careva dintre oamenii lui.

Dar acest plan a eşuat cu un sfîrşit groaznic.

Omul pe care l-au ales pentru a le aduce fata era un bătrîn puternic. Era un negru cu funcţie de conducere militară şi de apărare în acea aşezare.

Acesta a trăit şi prin alte părţi şi cunoştea puterea banilor. S-a lăsat atras de planul celor doi şi a promis că în acea noapte le va aduce fata.

Imediat după ce s-a lăsat noaptea, mica armată s-a pregătit să plece de acolo. Pe la miezul nopţii, totul a fost gata.Cărăuşii şedeau lîngă sacii încărcaţi, gata să-i arunce în spinare, la semnalul de plecare. Cei din tribul Ascaris şedeau tolăniţi în iarbă, între sclavi şi restul trupei pentru a forma ariergarda, care urma să păzească spatele micii armate, de îndată ce negrul ar fi sosit din sat.

În cele din urmă s-a auzit un zgomot de paşi de pe

poteca ce venea dinspre sat. Albii şi arabii înarmaţi şi-au îndreptat privirile în acea direcţie. În loc să vină numai o singură persoană, spre ei s-a îndreptat o mică ceată. Jensen s-a ridicat şi s-a apropiat de ei, întrebîndu-i cu o voce joasă:

– Cine sînteţi?

– Sînt eu, Mbogu, sosi răspunsul.

Mbogu era numele negrului care primise banii pentru aducerea fetei. Satisfăcut de acest răspuns, Jensen le-a făcut semn să se apropie, fiind însă mirat de ce erau mai mulţi la întîlnire şi nu doar negrul cu care au perfectat răpirea.

Dar a înţeles imediat de ce negrul nu venise singur, pentru că ceea ce au adus era întins pe o targă purtată de doi oameni. Jensen abia s-a stăpînit să nu înjure.

Nu cumva aceştia aduceau un cadavru. Plata era pentru ca fata să fie adusă vie. Ajungînd lîngă albi, cei care au sosit dinspre sat au pus targa jos.

Unul dintre ei a spus:

– Iată ce a cumpărat aurul vostru.

Pe urmă, s-a întors dispărînd împreună cu ceilalţi. Malbin s-a uitat spre Jensen. Corpul de pe targă era acoperit cu o pătură.

– Hai să vedem ce am cumpărat. Vom primi poate ceva bani şi pentru un cadavru, mai ales că pe soarele acesta fierbinte, nu vom mai putea arăta nimic cînd vom ajunge la cei cu recompensa.

– Dobitocul! Trebuia să îşi închipuie că o vrem vie pe fată, mormăi Jensen.

Apucînd de un colţ al păturii, o smuci cu putere. Dar ceea ce a văzut pe targă l-a făcut să scoată o serie de înjurături teribile, pentru că mortul era Mbogu, omul mituit să le aducă fata.

După cinci minute întreaga trupă a celor doi a pornit spre apus, avîndu-i pe cei din tribul Ascaris drept scut împotriva unui atac din spate, la care se puteau aştepta în orice moment.

CAPITOLUL VI

Un fiu vrednic de tatăl său

Prima noapte petrecută în junglă a rămas multă vreme întipărită în memoria fiului lui Tarzan. De fapt, nu a fost ameninţat de nici un animal fioros, nici nu a văzut vreun indigen fioros, dintre cei care credea că ar trăi în acele ţinuturi.

Chiar dacă s-ar fi arătat una dintre aceste fiinţe, băiatul nu ar fi fost deranjat din gîndurile lui sumbre.

Conştiinţa lui era zguduită de suferinţa pe care o pricinuise mamei lui. Deznădejdea îi era şi mai mare pentru că se acuza pe sine tot timpul.

Moartea americanului nu i-a pricinuit nici o remuşcare, pentru că ştia că hoţul şi-a meritat soarta. Singurul regret în legătură cu acest incident era că a trebuit să îşi schimbe toate planurile pe care le avusese.

Nu se mai putea întoarce la părinţii lui aşa cum a vrut. Frica de legea acestei ţări primitive, lege despre care citise în atîtea cărţi de aventuri, l-a făcut acum să devină un fugar.

Acum nu mai avea curajul să se înapoieze pe coastă, nu pentru că i-ar fi fost teamă pentru sine, ci fugise pentru a-i scuti pe părinţii lui de alte necazuri, precum şi de ruşinea de a le apărea numele într-un proces. Iar procesul era intentat pentru crimă.

Dar după ivirea zorilor, starea lui sufletească s-a îmbunătăţit simţitor. Cînd soarele s-a ridicat pe cer, o nouă speranţă a renăscut în inima sa.

Sigur că se va întoarce în lumea civilizată, dar pe alt drum. Nimeni nu va bănui că există o legătură între crima din acel port rătăcit pe coasta de vest a Africii şi un băiat nevinovat.

Ghemuit lîngă marea maimuţă antropoidă, pe creanga unui copac secular, bietul băiat a tremurat întreaga noapte, fără să închidă un ochi. Pijamaua subţire pe care o purta nu

l-a apărat de umezeala rece a junglei, aşa că doar partea cu care se lipise de maimuţă se încălzise puţin. Deci, era extrem de fericit de soarele care îşi împrăştia căldura sa binefăcătoare, precum şi de lumina puternică a zilei. Binecuvîntat fie soarele care alină toate suferinţele de pe pămînt!

L-a scuturat pe Akut de un braţ ca să îl trezească.

– Hai, îi spuse nerăbdător, îmi este frig şi foame. Să mergem la soare să ne căutăm ceva de mîncare. Uite acolo! adăugă băiatul, arătînd spre un luminiş, unde nu erau decît nişte tufe. Sări din copac cu sprinteneală. Akut însă a adulmecat cu atenţie aerul curat al dimineţii. Apoi satisfăcut că nu îi pîndeşte nici o primejdie, a coborît pe pămînt, lîngă băiat.

– Numa şi Sabor se ospătează cu cei care coboară din copac fără să se uite bine în jur. Cei care mai întîi se uită în jur se vor ospăta cu cei neatenţi.

Aceasta a fost prima lecţie pe care maimuţa i-a dat-o fiului lui Tarzan privind obiceiurile vieţii din pădurea africană. Pe urmă, au plecat unul lîngă celălalt, spre poiană, unde băiatul a dorit să se încălzească.

Maimuţa i-a arătat locurile cele mai bune unde să sape după viermi şi şoricei, dar băiatului nu i-a prea venit să mănînce astfel de lucruri greţoase. Dar a mîncat cîteva ouă crude, cărora le-a supt conţinutul, apoi nişte rădăcini gustoase descoperite de Akut. Dincolo de poiană, după ce au trecut peste un mic deal, au dat peste apă. Era un lichid cald, care mirosea urît, într-o adîncitură de pămînt, ale cărui margini erau călcate de nenumăratele animale din pădure. Chiar în momentul în care cei doi s-au apropiat de apă, o circadă de zebre s-a îndepărtat de acolo după ce a băut din apa binefăcătoare.

Dar băiatului îi era foarte sete aşa că nu a ţinut cont de nimic şi a băut pe săturate. În tot acest timp, Akut era cu capul ridicat, pîndind în jur, ca nu cumva să fie luaţi prin surprindere de vreun animal de pradă.

Cînd s-a aplecat să bea şi el, i-a atras atenţia băiatului

să fie şi el cu ochii în patru. Totuşi, şi-a ridicat de mai multe ori capul, aruncînd priviri atente spre un tufiş mare, care se găsea cam la o sută de metri, de partea cealaltă a gropii cu apă. După ce a băut pe săturate, s-a ridicat şi îi vorbi băiatului în limba lor comună, a marilor antropoizi din Africa.

– Nu vezi nici o primejdie prin apropiere? a întrebat Akut.

– Nu văd nimic deosebit, răspunse băiatul. Nu s-a mişcat nimic în timp ce tu ai băut.

– Trebuie să ştii că ochii nu sînt întotdeauna foarte folositori în junglă, spuse maimuţa.

După ce a văzut că băiatul nu a înţeles sensul celor spuse de el, a continuat:

– Aici, dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să ştii să îţi foloseşti urechile, dar mai ales nasul. Cînd am sosit aici să bem şi am văzut zebrele fugind de îndată ce ne-au simţit, am ştiut că din partea aceasta a apei nu este nici o primejdie, altminteri zebrele ar fi fugit înainte de sosirea noastră. Totuşi m-am gîndit că s-ar putea ca din partea cealaltă să fie un pericol, în direcţia unde bate vîntul. Nu puteam deci simţi nici un miros din cauză că vîntul bătea în acea direţie, aşa că mi-am ciulit urechile şi mi-am încordat văzul, pentru a cerceta partea aceea unde mirosul nu mă poate ajuta.

– Şi nu ai descoperit nimic, nu-i aşa? rîse Jack.

– Dimpotrivă, l-am descoperit pe Numa, leul, stînd la pîndă în acel tufiş, unde creşte iarba aceea înaltă, zise Akut arătînd cu mîna.

– Un leu? exclamă băiatul. De unde ştii tu, cînd eu nu văd nimic?

– Şi totuşi, Numa este acolo, zise marele antropoid. Mai întîi l-am auzit căscînd. Pentru tine căscatul lui Numa nu se deosebeşte de alte zgomote pe care vîntul le face prin iarbă sau copaci, dar mai tîrziu vei învăţa să deosebeşti una de alta. Am mai văzut că iarba cea înaltă s-a aplecat, cînd vîntul nu bătea deloc.

Maimuţa a continuat după o scurtă pauză:

– Uită-te cu multă atenţie. Iarba este aplecată în dreapta şi stînga leului, iar cînd respiră, firele de iarbă din faţă se apleacă. Vezi? Acele mişcări într-o parte şi alta nu sînt provocate de nici un vînt. Iarba din jur nu se mişcă la fel.

Băiatul privea cu încordare. În cele din urmă a înţeles toate explicaţiile lui Akut şi a scos o exclamaţie de surpriză.

– Da, spuse. Îl văd. Uite acolo, cu capul întors spre noi. Nu cumva ne pîndeşte?

– Desigur că ne pîndeşte, mai spuse Akut, dar acum nu este nici o primejdie. Nu trebuie să ne apropiem însă prea mult, pentru că îşi păzeşte prada. Acum are stomacul plin, căci am auzi cum îi troznesc oasele pe care le mestecă printre dinţii săi puternici.

Akut a continuat liniştit:

– Acum se uită la noi din curiozitate. În curînd se va scula, ca să vină să bea apă. Nu îi este frică de noi, dar nici nu doreşte să ne atace. Nici nu ne va băga în seamă.

Antropoidul şi-a continuat lecţia:

– Acum ai un prilej foarte bun să îl cunoşti pe Numa. Cu cît ştii mai multe despre locuitorii junglei, cu atît trăieşti mai mult. Pe noi, maimuţele mari, cînd sîntem multe în grup, Numa ne lasă în pace, pentru că şi noi avem colţi lungi şi puternici. Singur însă nu m-aş măsura cu el.

Terminîndu-şi pledoaria, marele antropoid s-a întors spre Jack.

– Să mergem să dăm o raită în jurul lui, dar trebuie să fii totuşi atent, că acest animal face întotdeauna ceva la care te aştepţi cel mai puţin. Deci, atenţie cu urechile, ochii şi nasul. Ţine minte, că în fiecare tufiş se poate ascunde un duşman. Ferindu-te de Numa, poţi cădea în ghiarele soţiei lui, Sabor, leoaica fioroasă. Acum vino după mine, sfîrşi Akut luînd-o pe ocolite spre locul unde se adăpostea leul.

Jack l-a urmat imediat, avînd toate simţurile încordate.

– Asta este viaţa aici în junglă! îşi zise el în sinea lui, uitînd de planurile concepute mai devreme, de a ajunge pe

coastă pe un alt drum şi de acolo să plece cu prima ocazie spre Londra.

Acum se gîndea la bucuria sălbatică de a trăi şi de a-şi măsura forţele cu puterea şi cruzimea animalelor din junglă, care vînau pe lumină sau pe întuneric, în pădurea neîmblînzită a Africii.

Nu îi era frică deloc, pentru că tatăl său nu avea de unde să-i transmită acest sentiment, ci doar onoare şi conştiinţă, iar aceste sentimente l-au tulburat deseori în lupta lor cu dragostea de libertate, care îi stăpînea sufletul.

Akut şi Jack s-au oprit la o mică distanţă de Numa. Jack a simţit imediat mirosul neplăcut al animalului şi faţa i s-a luminat de un zîmbet.

Ceva îi spunea că acest miros îi este cunoscut şi că l-ar fi recunoscut dintre mii de mirosuri, chiar dacă Akut nu i-ar fi atras atenţia asupra prezenţei regelui animalelor. Era un miros cunoscut, ciudat de cunoscut.

Acest miros i-a zbîrlit părul de pe ceafă, iar instinctiv buza de sus i s-a ridicat, scoţîndu-i la iveală dinţii, de parcă ar fi dorit să mîrîie ameninţător. A avut senzaţia că pielea din jurul urechilor i se întinde, gata să perceapă orice mişcare.

Toate acestea îi dădeau impresia că este pregătit pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Prin întreg corpul simţi un fior plăcut, ce nu mai simţise niciodată pînă atunci. Imediat a devenit un alt om: o creatură sprintenă şi atentă.

Aceasta a fost schimbarea care s-a produs de îndată ce Jack a simţit mirosul leului feroce.

Pînă atunci nu a văzut nici un leu, pentru că Jane Porter a făcut tot ce a putut ca să îl împiedice să cunoască animalele junglei. Dar băiatul a văzut nenumărate fotografii cu lei şi murea de curiozitate să privească cu proprii săi ochi la regele animalelor în carne şi oase.

Mergînd după Akut, îşi ţinea capul într-o parte, privind cu un ochi înapoi, peste umăr, în speranţa că Numa se va

ridica de pe vînatul său și se va arăta.

Deodată atenția i-a fost atrasă de cu totul altceva, decît leul din în tufiș. Auzi un țipăt de prevenire al lui Akut și îndreptîndu-și privirea spre cărare, văzu drept în față ceva care l-au făcut să îi treacă un fior prin șira spinării.

Era o leoaică ascunsă pe jumătate într-un tufiș, o creatură frumoasă și suplă. Ochii ei galbeni-verzui priveau drept în ochii băiatului.

Nici zece pași nu îi despărțeau, iar la douăzeci de pași era maimuța, care îi dădea diverse sfaturi băiatului. În același timp, adresa insulte animalului, cu intenția vădită de a atrage atenția animalului spre el, dîndu-i lui Jack timp să alerge pînă la un copac unde să se urce și să se pună la adăpost.

Dar Sabor nu era atentă la antropoid. Se uita țintă la Jack, care se găsea între ea și soțul ei, crezînd că băiatul intenționa să îl atace pe regele animalelor.

Leoaicele sînt animale care se enervează repede, iar țipetele lui Akut o scoteau din răbdări. Scoase un mîrîit amenințător și făcu un pas spre Jack.

– În copac! strigă Akut din răsputeri.

Băiatul s-a întors și a vrut să fugă, dar leoaica a sărit să atace. Copacul nu era decît la cîțiva pași, iar o creangă groasă atîrna cam la trei metri de pămînt.

Jack sări spre creangă și se trase cu repeziciune în sus. Una din labele animalului l-au lovit în șold rupîndu-i pantalonii de pijama.

Băiatul, pe jumătate gol acum, era la adăpost, cînd animalul a mai sărit o dată după el. Akut, dintr-un alt copac din apropiere, striga la leoaică, aruncîndu-i cuvinte de ocară, iar Jack, imitîndu-și profesorul, se căznea și el să supere animalul după cum știa mai bine.

Amîndoi s-au convins însă repede că vorbele lor nu vor alunga ferocele animalul de sub copacii în care s-au adăpostit și s-au gîndit să caute ceva cu care să arunce în leoaică.

Dar nu aveau mai nimic, decît nişte crengi uscate cu care aruncau în animalul de sub ei, aşa cum făcuse şi Tarzan cu douăzeci de ani în urmă, cînd dorea să întărîte şi să supere marile feline din junglă.

Leoaica însă nu a mai pierdut multă vreme în jurul copacului. Dîndu-şi probabil seama, că îi era zadarnică furia, sau poate împinsă de foame, s-a îndepărtat majestuos, pînă la locul unde era leul cu prada sa.

Scăpaţi de această primejdie, Akut şi Jack au coborît din copac, reluîndu-şi drumul. Akut l-a certat pe băiat pentru lipsa lui de atenţie.

– Dacă nu ai fi fost atît de concentrat asupra leului, ai fi simţit prezenţa leoaicei mai repede, spuse acesta.

– Dar şi tu ai trecut pe lîngă ea, fără să o vezi, ripostă Jack.

Akut s-a întristat.

– Uite aşa trăim şi murim noi, cei care trăim în pădure. Eşti atent o viaţă întreagă şi numai o clipă de neatenţie şi ...

Akut scrîşni din dinţi de parcă ar fi ros nişte oase cu fălcile sale puternice.

– Să ne fie asta o lecţie, a încheiat antropoidul, dar trebuie să ţii minte că nu trebuie ca ochii, nasul şi urechile să fie îndreptate toate în aceeaşi direcţie.

În noaptea următoarea, lui Jack i-a fost şi mai frig, aşa cum nu simţise frigul niciodată în viaţa lui. Ce a mai rămas din pijama nu prea îl mai încălzea.

A doua zi a trebuit să stea mai mult ca să se încălzească la soarele din poiană.

Gîndul lui era să meargă spre sud, apoi să o ia din nou spre vest, sprea coastă, în căutarea unei aşezări umane. Nu îi spusese nimic lui Akut despre acest plan, pentru că ştia că bătrînul antropoid nu ar fi dorit să se despartă de el pentru nimic în lume.

Au rătăcit prin junglă mai bine de o lună, timp în care Jack a învăţat asprele legi ale vieţii în pădurea africană, iar trupul său a început să se călească pentru această viaţă aspră.

Moştenise de la Tarzan statura şi musculatura puternică, deci nu avea nevoie decît de adaptarea la condiţiile vieţii în junglă. S-a obişnuit deasemenea să escaladeze şi să se deplaseze prin copaci.

Chiar la înălţimi foarte mari, nu simţea ameţeală, iar curînd deprinse meşteşugul deplasării rapide prin balansul crengilor şi aruncarea prin aer. Sărea din creangă în creangă cu o agilitatea mai mare decît Akut.

Stînd mult timp la soare, pielea i s-a bronzat şi s-a adaptat la schimbările de temperatură. Într-una din zile, şi-a scos cea mai rămas din pijama şi s-a scăldat în rîu împreună cu Akut.

O maimuţă mică i-a furat singurul articol de îmbrăcăminte şi fugi cu cîrpa departe în pădure. La început, Jack s-a necăjit mult din această cauză, dar şi-a dat seama că a fi pe jumătate îmbrăcat este cu mult mai incomod decît a fi dezbrăcat complet.

S-a obişnuit însă foarte repede să umble dezbrăcat şi se simţea foarte bine şi liber în toate mişcările sale. De multe ori îi venea să zîmbească la surprinderea colegilor lui, dacă l-ar fi văzut în această postură.

Desigur că l-ar fi invidiat însă pentru întreaga libertate de care beneficia şi gîndindu-se la ei, începea să îi pară rău de cei care sînt încorsetaţi în restricţiile lumii civilizate. Dar gîndul la colegii săi care trăiau în confortul locuinţelor lor din Anglia, îi aducea în faţa ochilor imaginea părinţilor săi dragi.

În aceste clipe, îl grăbea pe Akut să meargă mai repede acum, pentru că o luaseră deja spre apus. Maimuţoiul credea că sînt în căutarea unui trib din specia băiatului, iar Jack l-a lăsat să creada că ar avea dreptate.

Va avea suficientă vreme să îi explice planul său cînd se vor apropia de lumea civilizată.

Într-o zi, pe cînd înaintau prin junglă, au zărit pe neaşteptate, un sat de indigeni, unde cîţiva copii se jucau lîngă un pîrîu. Inima băiatului tresări de bucurie la vederea

lor; nu văzuse ființă omenească de mai bine de o lună.

Ce diferență era între el și copii aceștia sălbatici în pielea goală? Doar culoarea pielii și atît. Nu erau și aceștia tot ființe umane, create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Porni deci spre ei, însă Akut a mormăit ceva, apucîndu-l de un braț, pentru a-l opri. Băiatul s-a împotrivit și porni în fugă spre copii care se jucau în apă.

La strigătul lui, toți copiii care se jucau și-au ridicat capetele. O clipă s-au uitat unul la celălalt, apoi au rupt-o la fugă de spaimă, spre sat.

Cei din sat, au considerat țipetele copiilor drept semnalul apropierii unor animale sălbatice și drept urmare, și-au făcut apariția vreo douăzeci de indigeni, înarmați cu sulițe și scuturi, gata de luptă.

Jack s-a oprit cînd a văzut reacția copiilor, contrară intențiilor sale de prietenie. Zîmbetul de pe buzele sale a dispărut imediat ce a văzut că războinicii se îndreaptă amenințător spre el.

Akut i-a strigat să fugă imediat, avertizîndu-l că băștinașii îl vor omorî.

Băiatul a stat un moment nemișcat, uitîndu-se la războinicii care se apropiau. Apoi a ridicat o mînă, cu palma deschisă spre ei, în semn de pace, strigîndu-le că el vine ca prieten și că nu dorea decît să se joace cu copii lor.

Desigur că băștinașii nu au înțeles cuvintele lui, căci răspunsul lor a fost ceea ce era normal ca o ființă goală să primească, după ce s-a năpustit asupra unor copii: o ploaie de suliți, care s-au înfipt în copacii din jurul băiatului, din fericire însă băiatul rămînînd teafăr. Atunci, Jack a simțit din nou cum i se zbîrlește părul pînă în creștetul capului. Pupilele i s-au micșorat, iar ochii îi sclipeau de ură, înlocuind expresia de prietenie pe care o abordase cu cîteva clipe mai înainte. Scoțînd un mîrîit, la fel ca orice alt animal dezamăgit, s-a întors și a fugit. Akut îl aștepta într-un copac și cum l-a văzut, a coborît și i-a spus să se grăbească. Știa

foarte bine că numai ei doi, goi şi neînarmaţi, nu se puteau măsura cu atîţia războinici negri, care bineînţeles îi vor căuta şi prin junglă, pînă la o oarecare distanţă de satul lor. Dar acum fiul lui Tarzan făcea cunoştinţă cu un alt fel de sentiment. Venise cu inima deschisă de copil să îşi ofere prietenia unor fiinţe ca şi el. În schimb, a fost primit cu duşmănie şi a fost atacat. Cei cărora li s-a adresat nici nu l-au ascultat.

Akut insista să se grăbească, dar el dimpotrivă îşi încetinea mersul, arzînd de nerăbdare să se bată cu băştinaşii. În sufletul lui, ceva îi spunea că ar fi o nebunie să se lupte cu atîţia războinici bine înarmaţi, iar el avea doar două mîini şi dinţii săi puternici, la care se gîndea cum să îi întrebuinţeze mai bine în luptă.

Mergînd încet printre copaci, privea foarte des înapoi, deşi nu neglija să fie atent la primejdiile care ar fi putut să apară din faţă. Nu mai era nevoie ca să repete întîmplarea cu leoaica, pentru că lecţia a fost învăţată, întipărindu-i-se în minte.

În urma lor se auzea zgomotul făcut de războinicii care îi căutau şi se îndemnau prin strigăte de luptă. Jack înainta încet, pînă cînd s-a lăsat ajuns de urmăritorii săi. Aceştia însă nu l-au observat, pentru că nu le-a trecut prin minte să se uite şi pe sus, prin frunzişul des al copacilor, loc nu prea obişnuit pentru un om să se ascundă.

Grupul de războinici a mers mai departe în adîncul pădurii cam doi kilometri după care au hotărît să se întoarcă înapoi în sat. Sosi astfel prilejul pe care îl aştepta fiul lui Tarzan.

În vinele sale curgea acum sîngele răzbunării, încît îşi vedea potrivnicii într-o ceaţă roşie. De îndată ce războinicii au depăşit locul unde era ascuns, Jack a început să îi urmărească.

Akut nu se vedea nicăieri. Era probabil mai în faţă fiind convins că băiatul vine după el. Nu dorea să se expună suliţelor ucigătoare ale negrilor.

Trecînd fără zgomot dintr-un copac în altul, Jack îi urmărea pe războinicii care se întorceau acasă. În cele din urmă, unul dintre ei a rămas în spatele celorlalţi.

Pe faţa băiatului a apărut un zîmbet trist. Sări mai repede printre crengi, pînă a ajuns deasupra negrului, care nu bănuia ce primejdie îl aşteaptă.

Jack îşi pîndea prada aşa cum Şita, pantera, şi-ar fi pîndit bietul animal care urma să îi cadă victimă. Scena aceasta, băiatul o văzuse deja de mai multe ori.

Sări pe neaşteptate, în spatele războinicului, iar degetele i s-au înfipt în gîtul adversarului. Datorită forţei şi greutăţii băiatului, negrul a fost trînit la pămînt, iar genunchiul care îi apăsa pieptul îl împiedica să respire.

Un rînd de dinţi puternici i s-au înfipt în gît, în timp ce era sugrumat de zece degete puternice. Războinicul s-a zbătut cîteva clipe, zvîrcolindu-se cînd într-o parte, cînd în alta, făcînd eforturi disperate pentru a se elibera.

Toate încercările sale erau însă zadarnice, iar strînsoarea nu slăbea. S-a simţit ridicat în aer şi tîrît încet într-un tufiş de la marginea drumului.

CAPITOLUL VII

Dezamăgirea lui Jack

Akut a observat după un timp că băiatul nu îl urmează. S-a întors atunci să îl caute. Însă nu a mers prea mult, pentru că a trebuit să se oprească în loc, speriat de o apariţie stranie care venea spre el dintre copaci.

Era Jack, însă echipat de nu îi venea să-şi creadă ochilor: într-o mînă avea o suliţă lungă, în spate îi atîrna un scut oval, aşa cum aveau băştinaşii care îi atacaseră, iar la glezne purta inele metalice. Peste şold avea o bucată mare de piele, iar la curea avea atîrnat un cuţit mare.

Imediat cum l-a zărit pe Akut, Jack a început să alerge

spre el, arătîndu-i trofeele, atrăgîndu-i atenţia asupra noilor sale obiecte. Apoi povesti amănuntele faptei sale vitejeşti.

– L-am omorît numai cu dinţii şi cu mîinile goale, spunea el. Am vrut să mă împrietenesc cu ei, dar ei au preferat să îmi devină duşmani. Acum că sînt înarmat îi voi arăta lui Numa ce înseamnă ca cineva să îmi fie duşman. Singurii noştri prieteni sînt oamenii albi şi maimuţele cele mari. Pe aceştia trebuie să îi găsim, iar pe ceilalţi îi ocolim sau îi vom ucide. Vezi, tot am învăţat ceva de cînd trăiesc în junglă.

Au făcut un ocol mare în jurul satului atît de neprietenos şi ajungînd din nou la rîu şi-au continuat drumul spre coastă.

Băiatul se mîndrea foarte mult cu noile sale arme şi ornamente. Exersa aruncarea suliţei ore întregi, iar după o vreme a devenit foarte îndemînatic în mînuirea acestei arme.

În timpul drumului, Akut îl învăţa şi alte lucruri folositoare. Acum, băiatul deosebea orice urmă din pădure, jungla devenind o carte deschisă pentru ochii lui ageri.

Simţurile sale s-au ascuţit. Distingea zeci de mirosuri, iar urechile percepeau toate zgomotele pădurii.

Putea să deosebească zeci de specii de animale numai după miros, putînd să precizeze dacă animalul se apropie sau se depărtează. Nici nu mai avea nevoie de ochi, pentru a preciza dacă sînt doi sau patru lei, chiar dacă animalele erau la o sută de metri sau chiar la un kilometru.

Majoritatea cunoştinţelor folositoare le-a învăţat de la Akut, dar şi o mare parte le avea în instinct, un simţ deosebit, moştenit de la Tarzan. Începuse să iubească viaţa de pădure.

Continua luptă a inteligenţei şi instinctelor sale cu atîţia duşmani de moarte, care pîndeau zi şi noapte, îi plăcea la nebunie, fiindcă se născuse cu aceste sentimente.

Dar cu toată dragostea pe care o purta junglei, era conştient de răul pe care îl făcuse plecînd de lîngă părinţii săi. Dragostea pentru ei era foarte puternică în sufletul lui ca

să îi permită o fericire deplină, deseori fiind foarte trist din acest motiv.

Hotărîrea sa de a găsi un port pe coasta de vest a Africii de unde să intre în legătură cu părinții săi pentru a primi bani de drum spre casă, a rămas neschimbată. Era sigur că ajuns acasă, îi va putea convinge pe părinți să îi permită să petreacă măcar cîteva zile în întinsa junglă africană, atît de dragă și tatălui său. Aflase de aceste ținuturi de la tatăl lui, iar acum le-a cunoscut personal. Va dori să revină pe aceste meleaguri, pentru a mai scăpa de restricțiile vieții din lumea civilizată. Altfel era foarte satisfăcut, deoarece, înaintînd spre coastă, avea parte de libertatea și plăcerile oferite de pădurea sălbatică, fiind și cu conștiința împăcată că se îndreaptă spre un port mai mare, unde se va îmbarca pentru a se reîntoarce la părinții lui. Se gîndea și la bucuria de a vedea din nou oameni albi, ființe din rasa lui, pentru că îi era dor de oameni, tovărășia lui Akut fiind destul de plicticoasă.

Altercația cu băștinașii îl mai supăra din cînd în cînd, cînd se gîndea cu cîtă prietenie s-a îndreptat el spre ei și cu cîtă dușmănie a fost întîmpinat. Față de nevinovăția cu care a căutat el prietenia acelor oameni și de siguranța cu care s-a apropiat de ei fiind sigur că vor fi ospitalieri, primirea neomenească de care a avut parte a fost o puternică lovitură dată idealurilor sale de copil.

Nu îi mai considera pe băștinașii negri ca frați, ci mai curînd ca niște dușmani din junglă, ca fiare de pradă, chiar dacă umblau în două picioare și nu în patru.

Zilele treceau una după alta. După atîtea săptămîni de exerciții în aer liber, mușchii băiatului s-au dezvoltat, iar el a devenit atît de sprinten încît și flegmaticul Akut se minuna de calitățile lui.

Jack își dădea seama de calitățile lui fizice și încurajat de aprecierile antropoidului, a devenit cam nepăsător la nenumăratele primejdii din pădure. Mergea prin junglă cu capul sus, mîndru, sfidînd primejdiile.

Cînd Akut se suia iute într-un copac, de îndată ce

simţea mirosul de leu, Jack rîdea, trecînd nepăsător prin faţa regelui animalelor. Multă vreme norocul l-a favorizat în aceste primejdioase jocuri.

Leii pe care îi întîlneau, probabil că erau sătui, sau poate chiar curajul acestei creaturi ciudate, care venise de curînd în ţinutul lor, îi surprindea atît de mult, încît rămîneau locului, neştiind ce să creadă sau ce să facă. Indiferent de cauză, băiatul a trecut de cîteva ori pe sub nasul unui leu enorm, fără să stîrnească altceva decît un mîrîit de prevenire.

Este însă greu să găseşti două animale sălbatice cu acelaşi temperament. Şi ele se deosebesc la fel de mult ca şi fiinţele omeneşti. Iar dacă zece lei au stat nepăsători faţă de creatura obraznică ce a trecut pe lîngă ei, puţin probabil ca al unsprezecelea să reacţioneze la fel.

Regele animalelor are o fire extrem de nervoasă.

Acest animal gîndeşte şi judecă situaţia în care se găseşte. Avînd un creier dezvoltat şi un sistem nervos pe măsură, este supus temperamentului propriu care se modifică datorită unor cauze externe.

A sosit ziua cînd băiatul s-a întîlnit cu acest al unsprezecelea leu. Jack străbătea o poiană largă, presărată cu tufişuri mari şi dese.

Akut se găsea la cîţiva metri mai în stînga lui, cînd băiatul a simţit miros de leu.

– Fugi Akut! strigă băiatul rîzînd. Numa este ascuns în tufişul din dreapta mea. Urcă-te repede în copac, Akut! Te voi apăra eu, fiul lui Tarzan, mai adăugă Jack, rîzînd şi continuîndu-şi drumul drept înainte, ajungînd în dreptul tufişului unde era Numa ascuns.

Maimuţoiul i-a strigat să se ferească. Drept răspuns, băiatul şi-a rotit suliţa deasupra capului, executînd cîţiva paşi dintr-un dans imaginar de război, arătîndu-şi dispreţul şi nepăsarea.

S-a apropiat foarte mult de fiorosul animal, pînă cînd, cu un mîrîit puternic, leul s-a ridicat din culcuş, la zece paşi de Jack. Era o fiară enormă, cu o coamă stufoasă, un

adevărat exemplar de rege al junglei, supărat că cineva i-a tulburat liniştea.

Arunca priviri furioase cu ochii săi galbeni verzui. Jack, înarmat doar cu suliţa sa nepotrivită unei lupte cu un asemenea animal, a înţeles imediat că acest leu era diferit de ceilalţi pe care îi întîlnise, dar a mers prea departe să mai poată da înapoi.

Cel mai apropiat copac era la mai mulţi metri spre stînga, dar leul l-ar fi ajuns din urmă, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, mai ales că acum leul era pregătit să atace.

Un alt copac era în spatele leului, un salcîm cu ţepi, dar şi acest adăpost era inaccesibil băiatului.

Suliţa lungă din mînă şi copacul din spatele leului i-au sugerat o idee, absurdă în felul ei, dar era o speranţă de scăpare. Reuşita era singura scăpare din această situaţie primejdioasă.

Dacă leul apuca să îl atace, ar fi fost prea tîrziu pentru a-şi realiza planul, deci trebuia să atace el mai întîi. Şi atunci, spre mare uimire a lui Akut, dar şi a leului, Jack sări să îl atace pe fiorosul animal.

Surprins, leul a rămas nemişcat o clipă, suficient timp ca Jack să încerce un exerciţiu sportiv pe care îl exersase pe cînd umbla la şcoală. A alergat deci spre fiară, ţinîndu-şi suliţa îndreptată spre leu.

Akut scoase un ţipăt de groază şi de mirare. Leul, cu ochii holbaţi, aştepta atacul, gata să se ridice în picioare pe labele din spate, dorind să îl întîmpine pe acest imprudent cu o lovitură puternică de labă, care ar fi sfărîmat şi ţeasta unui bivol.

Ajuns în faţa leului la doi paşi, băiatul a proptit suliţa de pămînt şi mai înainte ca fiara să-i fi ghicit intenţiile, a executat un salt ca la un concurs de sărituri cu prăjina, zburînd deasupra animalului, drept în copacul plin de ţepi, unde era în siguranţă, suferind doar nişte înţepături datorită ţepilor numeroşi ai salcîmului.

Akut, care nu a mai văzut o săritură cu prăjina în viaţa lui, sărea şi el de bucurie în sus şi în jos, în copacul său, aruncîndu-i leului vorbe de ocară. În acest timp, Jack căuta un loc mai comod în salcîmul plini de ţepi lungi, încercînd să îşi facă acest adăpost cît mai primitor.

Scăpase cu viaţă din această încercare, dar durerile provocate de ţepi copacului erau neplăcute. Mai ales că Numa nu avea de gînd să plece de sub el.

Abia după o oră s-a hotărît leul să plece, străbătînd poiana şi dispărînd în junglă. Jack a coborît din copacul neospitalier, fiind acum atent să nu îşi mai provoace şi alte răni pe lîngă înţepăturile pe care le căpătase în saltul deasupra regelui animalelor.

Au trecut mai multe zile, pînă cînd rănile i s-au închis. Dar aceasta a fost o lecţie folositoare, Jack hotărînd să nu mai înfrunte primejdii fără rost.

De acum încolo îşi va asuma riscurile unei aventuri, numai dacă nu sînt alte alternative de scăpare mai bune şi mai sigure.

Akut lingea rănile băiatului, aplicînd cel mai bun tratament la îndemînă în junglă. Rănile lui Jack s-au închis repede, datorită rezistenţei organismului său tînăr.

Cînd băiatul s-a însănătoşit, au pornit-o din nou la drum spre coasta de vest a Africii, fiind cuprinşi de bucuria apariţiei unor noi locuri, cu noi fiinţe de înfruntat.

În cele din urmă a sosit şi momentul pe care Jack îl aşteptase atît de mult: întîlnirea cu semenii săi. Trecînd prin jungla deasă, băiatul, care cerceta toate urmele întîlnite, a descoperit o urmă veche, dar vizibilă clar pe pămîntul umed: urma evidentă a unui alb, încălţat cu ghete europene.

Cărarea, pe care se putea observa că trecuse un număr mare de oameni, ducea spre nord, fiind perpendiculară pe direcţia de deplasare a celor doi. Însă, fără îndoială că cei care se duceau în acea direcţie ştiau unde se află cel mai apropiat oraş civilizat.

Jack s-a hotărît să îi ajungă din urmă, măcar pentru

plăcerea de a discuta cu ființe de neamul lui. Era peste măsură de nerăbdător să pornească după acea ceată care trecuse pe acolo.

Akut însă stătea la îndoială, nedorind să întîlnească alți oameni, indiferent de culoarea pielii. Pe Jack nu îl considera om, ci mai degrabă făcînd parte din neamul lui, fiind fiul lui Tarzan, regele maimuțelor.

Akut nu s-a lăsat înduplecat și a încercat să îl convingă că vor da și peste un trib de neamul lui, peste care va domni, așa cum făcuse și tatăl său. Jack însă dorea neapărat să întîlnească oameni albi, vrînd să trimită vești despre el părinților săi.

Abia atunci Akut a ghicit adevărul călătoriilor prin junglă: faptul că Jack dorește să se înapoieze la părinții săi. La acest gînd, bătrînul maimuțoi s-a întristat peste măsură. Îl iubea pe Jack așa cum îl iubise pe Tarzan, cu devotamentul unui cîine credincios. În inima lui, nutrise speranța că el și băiatul nu se vor despărți niciodată.

Și iată că aceste vise atît de scumpe lui vor dispare. Hotărîse să rămînă credincios băiatului, atîta vreme cît vor fi împreună.

A acceptat hotărîrea lui Jack de a porni pe urma cetei oamenilor albi, știind că această călătorie va fi ultima pe care o vor face împreună.

Urma nu era mai veche de două sau trei zile, așa că luînd în considerare viteza redusă de deplasare a caravanei, îi vor putea ajunge în cîteva ore de mers rapid. Mai ales că cei doi nu aveau de cărat greutăți și se deplasau și pe sus, pe crengile copacilor, cînd vegetația de pe sol le împiedica mersul.

Jack deja pornise înainte pe urmele cetei și a fost primul care după cîteva ore de mers a observat ariegarda micii armate, pe care dorea să o ajungă cît mai repede.

Erau vreo douăzeci de băștinași, care transportau greutăți mari în spate și au rămas mai la urmă, fie datorită oboselii, fie datorită slăbiciunii. Cîțiva soldați le dădeau

mereu ordine să se deplaseze mai repede.

Cînd ordinele nu erau destul de bine înţelese, soldaţii îi loveau pe băştinaşi cu brutalitate, pentru că primeau ordine de la doi albi cu bărbi mari, blonde, care le acopereau faţa în întregime.

Băiatul era cît pe aici să strige spre ei, formule politicoase de salut, însă vorbele i-au îngheţat pe buze la vederea unei scene, care i-a transformat bucuria într-o furie fără margini.

Cei doi albi mînuiau fiecare cîte un bici, cu care îi loveau pe bieţii negri, peste spatele lor gol, care abia se mai puteau mişca sub enormele lor poveri, pe care nu le-ar fi putut duce nici oameni voinici şi odihniţi.

Din cînd în cînd, soldaţii arabi şi cei doi albi, aruncau priviri speriate în spate, de parcă ar fi aşteptat, în orice moment, să fie atacaţi din acea diecţie.

Jack a încetinit ritmul marşului său forţat şi mergea în urma cetei privind dezgustat la chinurile la care erau supuşi bieţii cărăuşi.

Akut l-a ajuns din urmă şi mergea lîngă stăpînul lui, însă nu era foarte şocat de cele ce se întîmplau în faţa lor, mîrîind doar cînd cîte un biet negru era bătut fără milă, fără să fi avut vreo vină.

După o vreme s-a uitat întrebător la băiat. Acum că i-a ajuns din urmă pe cei de acelaşi neam cu el, de ce nu aleargă să le vorbescă? I-a pus multe întrebări pe această temă.

– Aceştia sînt canibali, spuse băiatul în cele din urmă. Nu vreau să merg alături de ei, pentru că nu aş suporta multă vreme felul lor inuman de a se purta. Le-aş sări în gît şi i-aş ucide, la prima ocazie cînd ar mai ridica biciul asupra unui om.

După o clipă de gîndire a spus:

– Oricum, nu ar strica dacă m-aş duce să îi întreb în ce direcţie este cel mai apropiat port. Pe urmă m-aş duce în treaba mea.

Akut nu i-a răspuns, iar băiatul a coborît din copac, îndreptîndu-se spre mica armată. Cînd a ajuns cam la o sută de metri de ei, unul dintre cei doi albi s-a întors şi l-a zărit.

Imediat a dat alarma, ridicînd arma trăgînd un foc spre Jack. Glonţul a trecut pe lîngă ţintă, lovind frunzele unui copac din apropiere.

După cîteva clipe, atît albul celălalt, cît şi soldaţii din ariegardă, au început să tragă salvă după salvă, de parcă ar fi avut de a face cu o armată foarte puternică.

Jack a sărit şi s-a adăpostit după un copac gros.

Atîtea zile de marş, într-o teroare fără margini, i-a făcut pe cei din ceată extrem de nervoşi şi orice zgomot al pădurii îi făcea să creadă că vor fi atacaţi. Aşa se explică, de ce toţi trăgeau la nimereală, mai mult de frică, crezînd că sînt atacaţi de şeic şi neamul lui sîngeros.

Apariţia neaşteptată a unui războinic alb şi gol a fost un motiv suficient să declanşeze această descărcare de nervi şi praf de puşcă. Strigătul lui Malbin a fost suficient ca toţi ceilalţi să creadă că sînt atacaţi şi că trebuie să se apere. În cele din urmă împuşcăturile au încetat şi toţi au vrut să vadă asupra cui s-au atras atîtea sute de gloanţe. Din discuţiile care au urmat, a reieşit faptul că numai Malbin văzuse acea fiinţă.

Dar şi nişte băştinaşi au spus că au văzut o fiinţă albă, dar descrierile difereau de la un negru la celălalt.

Jensen nu mai ştia ce să creadă, pentru că unul declarase că inamicul era înalt de patru metri şi avea corp de om şi coadă de elefant.

Altul a spus că a văzut trei arabi de o statură uriaşă, cu bărbi lungi şi negre. Au hotărît să cerceteze şi nu au găsit nici urmă de inamici, pentru că Akut şi Jack s-au ascuns cînd au văzut că sînt din nou întîmpinaţi cu ostilitate.

Jack era deprimat şi trist. Nu i-a trecut încă supărarea provocată de incidentul cu copiii din satul cu băştinaşi de pe malul rîului, că iată din nou a întîlnit aceeaşi atitudine, dar de la nişte oameni, printre care se găseau şi albi, fiinţe din

rasa lui.

— Animalele mici ale junglei fug de mine îngrozite, murmură el. Animalele mari sînt gata să mă rupă în bucăţi cînd mă văd. Oamenii, dacă sînt negri mă atacă cu suliţele. Uite acum şi oamenii din aceeaşi rasă cu mine au tras asupra mea şi m-au gonit. Oare întreaga lume trebuie să fie împotriva mea? Fiul lui Tarzan nu îl are ca prieten decît pe Akut?

Bătrînul antropoid s-a apropiat de Jack, fiul lui Tarzan.

— Maimuţele din neamul meu îţi vor fi singurii tăi prieteni, pentru că singurul prieten al lui Jack este Akut. Ai văzut că cei din neamul tău nu te doresc. Să mergem să căutăm maimuţe, cei care sînt din neamul meu şi al tău.

Limba marilor maimuţe antropoide este o combinaţie de sunete guturale monosilabice, însoţită de gesturi semnificative. Traducerea exactă deci nu este posibilă, la fel cum am traduce dintr-o limbă în alta, dintre cele vorbite de oameni. Însă acestea erau cele ce dorise Akut să spună, iar Jack a înţeles foarte bine sensul lor. Au plecat amîndoi, tăcuţi, fiecare cu gîndurile sale.

Akut se bucura că băiatul a rămas cu el, dar Jack era supărat şi dornic de răzbunare. În cele din urmă a hotărît să dea un răspuns celor spuse de Akut.

— Foarte bine, Akut. Să mergem acolo unde zici tu. Să găsim maimuţele cele mari, poate singurii noştri prieteni pe lumea aceasta.

CAPITOLUL VIII

O nouă decepţie

A trecut un an de cînd cei doi suedezi au fost goniţi din ţinuturile sălbatice unde era aşezarea şeicului. Mica Meriem tot se mai juca cu păpuşa Geeka, revărsîndu-şi întreaga dragoste asupra acelui obiect, care nici cu un an în urmă nu era frumos, dar care devenise acum o mică ruină.

Pentru Meriem însă, nu era nimic mai frumos şi mai scump decît această păpuşă urîtă. Toate speranţele, necazurile şi ambiţiile le destăinuia urechilor surde ale capului de fildeş, atît de diform. Oricîte necazuri ar fi avut, fetiţa tot mai avea speranţe şi ambiţii de viitor.

Este drept că aceste ambiţii erau mai degrabă de domeniul fantasticului, al unei vieţi de poveşti, dar firul principal era scăparea din ghiarele şeicului, sau ale negresei Mabunu şi plecarea undeva, spre necunoscut, unde nici El Adrea să nu pătrundă. Acolo s-ar fi jucat toată ziua, înconjurată de flori, de păsări şi de micile maimuţe care se zbenguiau prin vîrfurile copacilor.

Meriem şedea turceşte la rădăcina unui copac mare, care crescuse la marginea satului, chiar lîngă zidul de apărare. Era ocupată cu ridicarea unui cort de frunze pentru Gecka.

În faţa cortului erau bucăţele de lemn, frunze mici şi uscate şi cîteva pietre, care reprezentau pentru ea, vesela şi tacîmurile unei cine imaginare. În tot timpul micului ceremonial, fetiţa vorbea cu păpuşa, pe care o aşezase pe pămînt, proptind-o cu nişte crenguţe, de parcă ar fi stat la masă. Era atît de concentrată în jocul ei, încît nu a observat o uşoară mişcare a ramurilor de deasupra ei, care se îndoiau sub greutatea unei fiinţe care a pătruns dinspre junglă pînă acolo. Ea se juca mai departe, fericită, fără să îi pese de nimic, în timp ce doi ochi o priveau fără să clipească.

În acea parte a satului nu era nimeni numai Meriem, pentru că satul era aproape depopulat de cînd şeicul a plecat într-o expediţie de cîteva luni spre nord.

Şeicul se întorcea spre casă în aceste momente şi distanţa dintre sat şi caravana lui era de numai o oră de mers prin junglă.

Un an a trecut de cînd oamenii albi au tras asupra băiatului lui Tarzan, alungîndu-l din acele locuri, pentru a porni în căutarea singurelor fiinţe, care după părerea lui Akut l-ar fi primit ca prieteni. Jack şi Akut au mers luni

întregi spre răsărit, afundîndu-se în jungla deasă. Acest an a fost foarte important pentru Jack, atît pentru dezvoltarea sa fizică, cît şi pentru a se deprinde în totalitate cu viaţa din pădurea africană. Muşchii i s-au oţelit, devenind un băiat puternic, capabil de deplasări lungi şi de lupte cu fiarele din junglă.

Nimic nu îi mai era necunoscut în pădurea deasă şi primejdioasă, devenind un bun cunoscător al obiceiurilor tuturor animalelor, care trăiesc printre acele locuri sălbatice. Devenise deci o fiinţă cu calităţi fizice extraordinare, dotat şi cu o inteligenţă sclipitoare care îl ajuta în tot ce făcea pentru a supravieţui în acele condiţii grele. Deşi era încă foarte tînăr, devenise atît de puternic, încît nici chiar Akut nu se mai putea măsura cu el, cînd se luau la trîntă. Akut l-a învăţat să se bată, aşa cum fac maimuţele.

Akut s-a dovedit a fi un pedagog excelent, dar şi Jack era un elev foarte dotat care ştia să profite din plin de calităţile sale fizice şi intelectuale.

Erau în căutarea unei cete de maimuţe mari, antropoide, din neamul lui Akut. Pe drum, se hrăneau cu tot ce le oferea jungla. Vînau zebre şi antilope pentru carne. Vînatul cădea sub lovitura dibace de suliţă a lui Jack, sau era prinsă de forţele unite ale celor doi vînători, care dintr-o săritură din copac, prindeau animalul care mergea să bea apă. Jack era acum acoperit cu o piele de leopard, dar această ţinută nu i-a fost impusă de nimeni. După întîlnirea nereuşită cu albii s-a retras în mijlocul junglei şi trăia după instinctul moştenit de la Tarzan.

Purta această piele de leopard, ca un trofeu. Ucisese un asemenea fioros animal de pradă doar cu cuţitul, într-o luptă corp la corp.

Văzuse blana frumoasă a acestui animal şi a pus-o la uscare, dar pielea animalului s-a transformat într-un cuib de viermi urît mirositori şi a fost obligat să o arunce. Mai tîrziu, din întîmplare, a întîlnit un războinic negru, care rămăsese în urma cetei sale.

Negrul purta o piele la fel ca şi a lui, dar era moale şi frumoasă, pentru că fusese conservată bine. A sărit din copac asupra războinicului înfigîndu-i în piept cuţitul său lung, luîndu-i frumosul trofeu.

Conştiinţa lui nu l-a mustrat pentru că a ucis pentru a-i lua băştinaşului blana pe care o purta acum. În junglă, dreptul asupra celorlalţi era dat de putere şi această filozofie a existenţei dure nu a avut nevoie să-i fie predată de nici un profesor, învăţînd din comportamentul celorlalte vieţuitoare ale pădurii.

Jack ştia că negrul l-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Nici el, nici negrul, nu trebuiau să facă parte dintr-o altă categorie de vieţuitoare ale pădurii, ci făceau parte dintr-o lume cu legile ei impuse de supravieţuire.

Fiecare dintre locuitorii junglei nu are decît o singură viaţă, dar care este căutată de ceilalţi pentru a i-o lua. Cu cît este mai mare numărul duşmanilor ucişi, cu atît este mai mare şansa de supravieţuire.

Deci, băiatul s-a îmbrăcat în frumoasa blană a războinicului ucis, satisfăcut de ceea ce făcuse. A pornit apoi după Akut, în căutarea acelor triburi de maimuţe care i-ar fi acceptat cu braţele deschise.

În cele din urmă, căutarea lor a fost încununată de succes. Adînc în inima junglei, departe de prezenţa omului, au dat peste o mică arenă naturală, ca şi aceea, unde Tarzan luase parte la ceremonialul tobelor bătute ritmic de maimuţe. Mai întîi au auzit, de la o distanţă foarte mare, bătăi ritmice de tobe. Mai dormeau încă şi au fost treziţi de sunete ciudate care ajungeau pînă la ei, de la o depărtare foarte mare.

S-au trezit imediat şi Akut a înţeles semnalul tobelor.

– Maimuţele cele mari! exclamă el. Este dansul tobelor. Să mergem Korak, fiul lui Tarzan, la ai noştri!

Akut îi găsise băiatului acest nume, cu cîteva luni în urmă, neputînd pronunţa Jack. Korak ar fi transcrierea aproximativă a sunetelor emise de Akut, iar în limba

antropoizilor înseamnă "Omorîtorul".

Băiatul s-a sculat pe de creanga care i-a servit ca şi pat şi a stat un moment rezemat de copac. Apoi, la lumina lunii, a încercat să pătrundă cu privirea sa ageră, întunericul junglei.

Şi Akut s-a ridicat, scoţînd o serie de mîrîituri surde, care dovedeau satisfacţia că în sfîrşit a întîlnit pe cineva din neamul lui. Alături de el, aceleaşi sunete erau scoase şi de fiul lui Tarzan.

După cîteva minute, s-au hotărît să înainteze spre acel loc. Tobele se auzeau dintr-un luminiş inundat de lumina argintie a lunii.

Akut se deplasa majestuos în lumina lunii, iar lîngă el, cu mult mai elegant şi cu mai multă prestanţă păsea băiatul alb, cu pielea fină, în comparaţie cu blana stufoasă şi neagră a însoţitorului său. Jack intona o melodie populară din cele pe care le învăţase la şcoală, la Londra. Era fericit şi nerăbdător.

Sosise momentul mult aşteptat. Revenea, în sfîrşit la cei care erau de neamul lui, care trebuiau să îl accepte. În acest din urmă an, în lungul drum spre interiorul continentului, noţiunea de casă şi civilizaţie au pălit, avînd în faţă doar tribul de maimuţe care l-ar fi primit, nu aşa cum s-a întîmplat cu ultimele sale încercări de a se apropia de oameni.

Viaţa de la Londra era acum mai mult un vis, iar întoarcerea la părinţii lui a amînat-o pentru un viitor îndepărtat. Acest fapt i se părea acum un vis plăcut, dar irealizabil în viitorul apropiat. Toate ideile lui despre civilizaţie erau ascunse în ungherele cele mai ascunse ale creierului său, de parcă nu ar fi existat niciodată acea parte a vieţii sale cînd a trăit printre oameni albi şi în lumea lor plină de lucruri frumoase şi utile.

Făcînd abstracţie de înfăţişarea lui umană şi de intelectul său foarte dezvoltat, era tot o maimuţă ca şi animalul de lîngă el, antropoidul Akut.

Într-un moment de bucurie, îi trase maimuţoiului o

palmă zdravănă peste spate. Acesta prefăcîndu-se supărat, s-a repezit asupra lui Jack, cu colții pregătiți de atac, încercînd să îl prindă cu labele sale păroase.

S-au încăierat, ca și altădată, tăvălindu-se în iarbă, prefăcîndu-se că se mușcă unul pe celălalt. Se hîrjoneau pînă oboseau.

În aceste jocuri ale lor, Jack l-a învățat pe Akut mai multe tehnici de luptă modernă pe care le învățase el la școală, la orele de arte marțiale. Akut l-a învățat pe Jack cum să lupte ca și strămoșii lui, care au supraviețuit vitregiilor existenței lor, datorită modului acesta de a ataca sau de a se apăra, încă de pe vremea cînd pămîntul era acoperit de ferigi, iar crocodilii aveau aripi.

Dar mai era o artă pe care Jack o cunoștea foarte bine, datorită numeroaselor antrenamente de la pension, pe care Akut cu greu a învățat-o. Este vorba de box.

Akut era surprins că orice atac împotriva băiatului era neutralizat de un pumn puternic primit în bot sau în stomac. De multe ori, a reacționat de parcă ar fi atacat cu adevărat, pentru că în fond, nu era decît un animal sălbatic al junglei.

Greutatea cea mare în încăierările lor era să îl prindă pe băiat, pentru că după ce se năpustea asupra lui, se trezea bătînd aerul cu labele, în timp ce pumnii puternici ai lui Jack curgeau ca ploaia, făcîndu-l să urle de durere. Akut se dădea întotdeauna învins și se retrăgea mîrîind furios și timp de o oră sau mai mult era extrem de supărat; supărarea însă îi trecea repede.

De data aceasta însă nu au boxat. S-au trîntit unul pe celălalt la pămînt, luptîndu-se cîteva minute.

Un miros de animal de pradă le-a întrerupt însă joaca. Șita, pantera, trecea prin apropiere, iar cei doi s-au oprit și au mîrîit în semn de recunoaștere a prezenței dușmanului.

Pantera a trecut mai departe, fără să bage în seamă prezența celor doi. La fel, Akut și Jack au pornit spre partea pădurii dinspre care se auzeau limpede acele sunete de tobă.

Au ajuns destul de aproape acum, pentru că auzeau și

mîrîiturile maimuţelor care dansau, simţindu-le distinct şi mirosul. Băiatul tremura de emoţie, iar blana de pe spinarea lui Akut s-a zbîrlit, semn că era fericit.

S-au strecurat în tăcere prin junglă pînă au ajuns la locul de întîlnire al maimuţelor. Cu cît se apropiau, cu atît erau mai atenţi pentru a nu fi observaţi de santinelele maimuţelor.

În cele din urmă, au putut să vadă clar întreaga scenă din amfiteatrul natural. Pentru Akut această scenă era cunoscută, dar lui Jack totul i s-a părut straniu şi sălbatic.

Maimuţele dansau la lumina lunii, sărind în cercuri neregulate în jurul tobei de pe pămînt, unde şedeau trei femele bătrîne, care loveau instrumentul, fără încetare, cu un băţ lung.

Cunoscînd firea sălbatică a semenilor săi, Akut şedea cuminte pînă va trece nebunia dansului. Avea pe urmă destulă vreme să intre în vorbă cu ei, după ce dansul se va termina şi se vor sătura cu toţi din mîncarea care era alături. Se gîndea să le vorbească despre el şi Korak, pentru a fi primiţi în mijlocul comunităţii. Probabil că vor fi unii care vor avea cîte ceva de obiectat, dar vor fi înfrînţi de puterea lui şi a băiatului.

Bineînţeles, prezenţa lor va fi privită cu bănuială mai multe zile, sau chiar luni, pînă se vor integra în totalitate în trib şi vor fi consideraţi ca fraţi născuţi în acelaşi trib. Akut spera că a găsit acelaşi trib peste care domnise Tarzan, căci ei ar fi recunoscut imediat superioritatea omului şi l-ar fi ales pe Korak rege al lor, ceea ce era o dorinţă ascunsă a lui Akut.

Cu multă greutate a reuşit să îl convingă pe băiat să nu alerge în mijlocul dansatorilor. Acest act nesăbuit ar fi însemnat moartea lor, pentru că maimuţele în acele momente sînt ca într-o transă şi devin extrem de feroce, fapt pentru care nici cele mai puternice animale ale junglei nu îndrăznesc să le tulbure ritualul.

Luna a început să coboare spre orizontul înalt şi

înfrunzit al amfiteatrului.

Ritmul tobelor s-a rărit, iar dansatorii şi-au încetinit mişcările, pînă cînd a răsunat şi cea din urmă bătaie de tobe. Maimuţele enorme s-au repezit spre locul unde îşi depozitaseră mîncarea şi au început să se ospăteze.

Din cîte a înţeles Akut, ceremonia a avut loc în vederea alegerii regelui lor. I l-a arătat lui Korak pe masculul enorm care preluase domnia, care desigur că dobîndise această poziţie socială omorîndu-şi toţi adversarii, sau cel puţin pe predecesorul său.

După ce maimuţele s-au săturat şi o parte din ele s-au întins ca să doarmă la rădăcina unor copaci de la marginea luminişului, Akut l-a apucat de braţ pe Korak şi l-a tras spre el.

– Vino acum! zise el încet. Urmează-mă fără zgomot. Fă exact ce fac şi eu!

S-au urcat pe o creangă groasă, care atîrna deasupra amfiteatrului şi au înaintat pînă la capătul ei. Akut a scos un mîrîit uşor de avertisment.

Imediat vreo douăzeci de maimuţe au sărit în picioare şi s-au uitat în toate părţile pentru a vedea cine a produs acel sunet. Regele i-a văzut primul şi a scos un răget înfiorător făcînd cîţiva paşi în direcţia lor. Tot părul de pe corp i se zbîrlise, iar întreg corpul i-a înţepenit fiind gata de a ataca aceşti intruşi.

În spatele regelui lor, s-au îngrămădit celelalte maimuţe. Au mers pînă sub creanga unde erau cei doi şi s-au oprit la o distanţă suficientă ca să nu fie atacaţi prin surprindere. Prudent rege!

Acolo, a început să se legene, de pe un picior pe celălalt, rînjind şi mîrîind din ce în ce mai tare. Akut ştia că în acest mod, animalul se enerva pe sine, pînă va ajunge suficient de furios pentru a-i ataca pe intruşi.

Însă Akut nu dorea să se bată, pentru că venise cu intenţii paşnice spre cei din acest trib. Începu să vorbească:

– Eu sînt Akut, iar acesta este Korak. Korak este fiul lui

Tarzan, care a fost rege al maimuţelor din junglă. Şi eu, la rîndul meu, am fost rege al maimuţelor care trăiesc pe pămîntul din mijlocul apei mari de la apus. Am venit să trăim cu voi şi nu dorim să ne luptăm cu nici unul dintre voi. Sîntem însă foarte puternici şi vînători iscusiţi! Dorim să ne împrietenim cu voi!

Regele maimuţelor a încetat să se mai legene. Îi privea acum pe cei doi, cu o atenţie deosebită. Ochii lui şireţi nu prevesteau nimic bun.

Era proaspăt în rolul de rege şi avea sentimentul că îşi va pierde această poziţie socială. Prietenul maimuţoiului avea pielea fină şi fără păr şi semăna mai mult cu un *om*, iar de *om* îi era frică, ba chiar îl ura.

– Vreau să plecaţi de aici! zise el mîrîind. Dacă nu plecaţi vă voi omorî!

Băiatul lui Tarzan stătea nerăbdător în spatele lui Akut cu inima bătîndu-i de fericire. Dorea să sară în mijlocul acestor animale păroase şi să spună că le este prieten şi că este unul de-al lor.

Se aşteptase să fie primit cu braţele deschise, dar aceste cuvinte ale regelui îi umpleau sufletul de tristeţe şi de indignare. Băştinaşii au sărit asupra lui şi l-au gonit, iar albii au tras cu arme asupra lui.

Aceasta era ultima lui speranţă de a fi primit într-o societate, unde să i se arate aceeaşi prietenie şi dragoste pe care dorea el să le ofere. Şi iată că este din nou întîmpinat cu ostilitate, fapt care îl înfuria foarte mult.

Regele maimuţelor era chiar sub el acum. Celelalte maimuţe erau într-un semicerc, la cîţiva paşi în spatele conducătorului lor, privind cu interes întreaga scenă neobişnuită. Mai înainte ca Akut să îl împiedice sau să îi ghicească intenţia, băiatul a sărit pe pămînt, chiar în faţa regelui, care era acum furios, aproape de paroxism.

– Eu sînt Korak! a strigat băiatul. Korak, cel care doreşte să trăiască aici, cu voi ca prieten. Dar văd că tu vrei să mă goneşti. Foarte bine, voi pleca, dar înainte îţi voi arăta

că fiul lui Tarzan îţi este stăpîn aşa cum a fost şi tatăl meu. Nu îmi este frică nici de tine şi nici de întreg tribul tău.

În primul momet, regele maimuţelor a rămas încremenit de surprindere. Nu se aşteptase la o tactică atît de directă a adversarilor.

La rîndul lui, Akut era la fel de surprins de ceea ce vedea şi îi striga supărat lui Korak să se întoarcă la el, ştiind că arena era sacră şi că ceilalţi maimuţoi ar sări în ajutorul regelui lor. Însă şi regele era un exemplar extrem de puternic şi nu ar fi fost necesară intervenţia nimănui.

Colţii puternici ai acestor animale mari ar fi fost deajuns să se înfigă o singură dată în carnea moale a lui Korak şi totul era pierdut. Şi pentru Akut ar fi însemnat sfîrşitul, dar bătrînul maimuţoi nu a mai stat pe gînduri nici un moment.

Sări de pe creangă în ajutorul băiatului, tocmai cînd regele maimuţelor porni la atac. Mîinile lungi ale conducătorului tribului s-au întins să îl prindă pe băiat, iar fălcile îi erau pregătite pentru a-i apuca beregata.

Korak a sărit şi el înainte, dar s-a aplecat şi a evitat braţele atacatorului. În momentul în care erau foarte aproape, i-a tras animalului un pumn zdravăn în stomac, cu întreaga sa forţă.

Maimuţoiul enorm a gemut de durere şi a căzut pe spate, agitîndu-şi labele păroase, neputînd să mai respire. Urlete de dezamăgire şi de furie au izbucnit din piepturile celorlalte maimuţe, cînd şi-au văzut regele doborît. Puşi pe fapte mari, au sărit asupra celor doi necunoscuţi.

Dar Akut era destul de înţelept ca să nu vadă încurcătura în care au intrat şi că lupta devine inegală. Ar fi fost însă zadarnic să îi strige lui Korak să se retragă, pentru că fiecare secundă pierdută ar fi însemnat o condamnare a lor la moarte. Nu avea decît o singură alternativă. L-a înhăţat pe băiat de mijloc şi a alergat în cea mai mare viteză spre un copac înalt, unde s-a urcat, punîndu-se la adăpost.

Mulţimea hidoasă de animale furioase s-a luat după ei, dar Akut în ciuda vîrstei sale înaintate şi chiar încărcat de

greutatea pe care o purta, a fost mai iute decît urmăritorii lor.

Dintr-o săritură a apucat o creangă mai groasă şi cu o mare îndemînare a sărit şi s-a adăpostit. Dar nu a rămas în acel loc.

A alergat înspre mijlocul pădurii, unde în întunericul de nepătruns s-a oprit şi l-a aşezat pe băiat pe frunzele moi.

Maimuţele i-au urmărit un timp, dar cum au început să se disperseze, cei iuţi de cei puternici, s-au întors în amfiteatrul lor, cu urlete de dezamăgire şi furie.

CAPITOLUL IX

Un nou tovarăş

Korak a rămas foarte trist după primirea duşmănoasă pe care i-au făcut-o maimuţele antropoide. A doua zi a rătăcit prin junglă, fără nici o ţintă, stăpînit de o mare decepţie. Inima îi clocotea de răzbunarea pe care nu şi-a satisfăcut-o. Se uita cu ură la toate vieţuitoarele din pădure, arătîndu-le colţi şi mormăind fioros de îndată ce simţea prezenţa cuiva. Deprinderile tatălui său din copilărie îi apăreau acum în întregul său comportament, după atîtea luni de trai în comun cu animalele.

Înaintau în direcţia vîntului, dar cu multă prudenţă pentru că puteau să cadă victime unor fiare care ar fi stat la pîndă. Deodată amîndoi s-au oprit, încordîndu-şi simţurile.

Stăteau nemişcaţi, de parcă erau sculptaţi în stîncă şi ascultau. Nu le tremura nici un muşchi.

Au rămas în această poziţie de aşteptare cîteva secunde, după care Korak a înaintat cîţiva paşi, cu multă băgare de seamă. Akut l-a urmat imediat. Nici unul dintre ei nu a făcut nici un zgomot în timp ce se mişcau. Se furişau acum prin copaci, dar se opreau foarte des să asculte zgomotele pădurii. Nu era clar ce primejdie era în faţa lor, dar erau

siguri că era ceva. În cele din urmă au zărit un gard înalt de lemn, iar dincolo de această întăritură vîrful cîtorva corturi din piele de capră şi acoperişul de stuf al unor colibe.

Buzele băiatului au schiţat un zîmbet trist. Băştinaşi! Cum îi mai ura! I-a făcut un semn discret maimuţei să rămînă locului, în timp ce el s-a dus în recunoaştere.

Vai de nenorocitul de negru care i-ar fi ieşit în calea "Omorîtorului"! Sărind sprinten printre crengile de jos ale copacilor s-a apropiat de gardul înalt.

Auzea o voce de dincolo de gard, chiar lîngă întăritură. S-a hotărît să meargă în direcţia aceea.

Un copac mare avea crengile sale dincolo de gard, chiar în locul unde Korak a auzit vocea. Urechile îi spuneau că este o fiinţă omenească şi nu peste mult timp vocea aceea va amuţi pentru totdeauna.

Înainta încet, printre crengile copacului gros deasupra gardului, privind în jos pentru a distinge cui îi aparţinea acea voce misterioasă. În cele din urmă văzu spatele persoanei care vorbea.

Mîna cu suliţa sa lungă se pregătea să azvîrle ucigaşa armă chiar în spatele victimei de jos. Se opri o clipă pentru a lua o poziţie mai convenabilă pentru aruncare.

Dar ce rost avea să ucidă acea fiinţă, care de fapt era numai un copil? Impulsul lui de a ucide a fost oprit, iar suliţa a coborît în aceeaşi poziţie în care s-a găsit înainte ca băiatul să-şi fi luat avînt.

S-a aşezat în tăcere, într-o poziţie comodă, privind la mica fetiţă bronzată care se juca sub el. A încetat să mîrîie şi să-şi arate colţii.

Deodată figura i s-a luminat de un zîmbet, pentru că fetiţa s-a întors, iar Korak o văzu pe Geeka, păpuşa cea urîtă, cu capul de fildeş şi cu corpul din piele de şobolan. Jucăria era foarte caraghioasă.

Luînd păpuşa în mînă, fetiţa şi-a apropiat obrazul de capul de fildeş al păpuşii, legănînd-o spre dreapta şi spre stînga, cîntîndu-i un cîntec de leagăn arab. Privirile băiatului

s-au îmblînzit, petrecînd o oră întreagă admirînd jocul nevinovat al fetei din sat.

La început nu a văzut decît un păr negru şi ondulat şi un mic umăr bronzat, acolo unde hăinuţele ei aveau o bretea. Apoi îi văzu genunchiul rotund care îi ieşea de sub fustă, aşa cum şedea cu picioarele încrucişate. Uneori, la cîte o mişcare a capului, îi putea observa obrazul.

Băiatul privea cum fetiţa îi făcea semne păpuşii, cu degetul, de parcă ar fi dojenit-o pentru comportarea ei de copil rău. Apoi strîngea păpuşa la piept în semn de o mare dragoste.

Korak, uitînd pentru cîteva clipe de misiunea sîngeroasă pe care dorise să o îndeplinească, slăbi strînsoare mîinii care ţinea suliţa, arma alunecîndu-i din mînă. Această mişcare l-a trezit din visul său.

Îşi aminti de intenţia sa criminală de a ucide posesorul acelei voci de după gard. Privi la suliţa sa ascuţită şi apoi la fetiţa nevinovată de sub el. În imaginaţia sa văzu suliţa grea zburînd în jos, străpungînd corpul firav al acelei fiinţe. Văzu şi păpuşa cum îi cade din mînă şi se rostogoleşte în nisip. Korak s-a cutremurat uitîndu-se furios la suliţa lui, de parcă această armă ar fi avut acele gînduri ucigaşe cu puţin timp în urmă. Se întreba ce ar fi făcut fetiţa dacă el ar fi sărit jos lîngă ea.

Desigur că ar fi fugit speriată şi ar fi ţipat. Atunci din nou s-ar fi strîns băştinaşii, înarmaţi cu puşti sau suliţi şi ar fi năvălit asupra lui, gonindu-l sau chiar omorîndu-l.

Băiatului i s-a pus un nod în gît. Dorea să fie împreună cu semenii lui, deşi nu îşi dădea seama de dimensiunea acestui sentiment. Ar fi dorit să coboare lîngă fetiţă şi să îi vorbească, deşi ştia că ar fi fost greu să se înţeleagă, pentru că nu pricepea nimic din ce îi spunea ea păpuşii. Ar fi putut să se înţeleagă prin semne, ceea ce ar fi fost cu mult mai mult decît nimic.

În afară de asta, ar fi dorit să îi vadă întreaga faţă. Din puţinul cît văzuse, şi-a dat seama că fata este frumoasă, dar

ea îl atrăgea mai mult prin firea ei drăgăstoasă pe care o observase din grija față de acea păpușă urîtă.

Își făcu în cele din urmă un plan. Îi va atrage atenția apoi va încerca să o liniștească zîmbind și făcîndu-i semne care să dovedească intențiile sale prietenești. Se va strecura pe o creangă, ceva mai departe, spre gardul înalt al satului, unde fata se va simți în siguranță față de străinul de dincolo.

Nu a apucat să își continue planul, căci întreaga sa atenție i-a fost atrasă de un zgomot mare care venea din partea opusă a așezării. Dîndu-se puțin mai la o parte, a putut vedea pînă la capătul străzii principale către care alergau o mulțime de bărbați, dar și femei și copii.

Porțile s-au deschis și o caravană numeroasă a intrat în sat. Erau o mulțime de negri, dar printre ei se găseau și arabi.

Deasemenea, Korak a văzut multe animale de povară, cămile și măgari, care purtau greutăți enorme. Oamenii băteau crunt animalele care nu dădeau nici un semn de împotrivire. Mai departe a văzut o mulțime de alte animale: cai, capre și oi.

În fruntea tuturor călărea un bătrîn înalt, cu o privire cruntă, care nici măcar nu se uita la cei care îl salutau sau care de frică, se dădeau la o parte din drumul lui. Bătrînul a mers drept spre un cort din piele de capră, care se afla chiar în mijlocul așezării. S-a adresat unei bătrîne negrese, căreia îi punea diverse întrebări. Apoi a arătat spre locul unde se juca fetița, chiar sub copacul unde era ascuns Korak.

– Desigur, că este tatăl ei, gîndi băiatul. A fost dus undeva departe și bineînțeles că primul lui gînd era să își vadă fetița. Ce bucurie pe amîndoi! Ea va alerga să se arunce în brațele lui, să o strîngă la piept și să o sărute!

Un oftat prelung îi ieși din pieptul lui de copil, amintindu-și fără să vrea, de părinții lui, care erau departe la Londra.

S-a întors la postul lui, în copacul mai înalt, care era chiar deasupra fetei. Dacă lui nu îi era dat să fie dezmierdat,

măcar să se bucure de fericirea altora.

Se gîndea să intre în vorbă cu bătrînul şi să îi ceară voie să vină în sat ca prieten, să o viziteze pe fată. În orice caz, merita să încerce, cel puţin. Va aştepta pînă bătrînul va termina cu îmbrăţişările, iar apoi se va arăta, făcînd semne de pace şi prietenie.

Arabul păşea încet spre fetiţă. Va ajunge peste cîteva clipe la ea şi cel mult se va bucura ea! Ochii lui Korak scînteiau de bucurie, numai la gîndul scenei care va urma.

Bătrînul s-a oprit în spatele fetiţei, dar faţa sa era tot încruntată. Copila nu l-a observat, pentru că vorbea cu păpuşa ei.

Bătrînul a tuşit pentru a-i atrage ei atenţia asupra prezenţei sale. Fata a tresărit uitîndu-se peste umăr.

În sfîrşit, Korak i-a văzut întreaga faţă. Era foarte drăguţă, cu obraji dulci şi nevinovaţi. Avea ochi mari şi negri.

S-a uitat să îi citească fericirea în ochi, la vederea tatălui ei, dar în loc de expresia la care s-ar fi aşteptat să o vadă, întreaga faţă a fetei dovedea o spaimă îngrozitoare. Un zîmbet crud şi întunecat se ivi pe buzele subţiri ale arabului.

Copila a încercat să se retragă, dar pînă să facă doi paşi, bătrînul o lovi brutal cu piciorul, trîntind-o pe iarbă. Apoi se aplecă pentru a o prinde de păr şi să o bată.

Dar deasupra lor pîndea o fiară, care cu cîteva clipe mai înainte fusese un băiat cuminte. Această fiară rînji amenintător şi se pregăti să atace.

Şeicul tocmai s-a aplecat pentru a prinde fata, cînd Korak a sărit lîngă el. Deşi ţinea suliţa în mîna stîngă, a uitat complet de această armă. Încleştîndu-şi pumnul puternic îl lovi năpraznic pe bătrîn drept peste gură. Acesta nu a schiţat nici un gest, făcînd doar un pas în spate, mai mult de mirarea provocată de această apariţie neşteptată.

Sîngele a început să îi curgă şuvoi din gură, dar de ridicat nu s-a mai ridicat. Leşinase din cauza forţei loviturii primite.

Korak s-a întors spre fată, care s-a sculat în picioare şi privea la şeicul întins în balta de sînge.

Cu un gest răzbunător, Korak îşi trecu braţul peste umărul fetei, aşteptînd ca arabul să îşi revină în simţiri. După o foarte scurtă pauză, fata vorbi:

– Mă va omorî, spuse ea în arabă.

Korak nu a înţeles cuvintele ei şi a dat din cap. Apoi a vorbit în engleză şi în limba maimuţelor, dar nici fata nu l-a înţeles. Ea s-a aplecat spre cuţit, arătînd spre armă, apoi spre ea, de parcă cineva ar fi vrut să-i înfigă arma în piept, drept în inimă.

Korak a înţeles din aceste semne că bătrînul cînd se va trezi din leşin o va omorî. Fata se întoarse spre el, tremurînd de frică.

De Korak însă nu îi era frică. Nu avea nici un motiv, pentru că o scăpase de bătaia şeicului. Pentru prima oară în viaţa ei, cineva îi lua apărarea.

S-a uitat la faţa băiatului. Văzu o figură arsă de soare ca şi faţa ei. Îi admiră pielea de leopard şi văzu că îi stă bine îmbrăcat cu aceste haine sălbatice.

Brăţările de la mîini şi picioare i-au stîrnit invidia. De mult şi-ar fi dorit să aibă şi ea asemenea podoabe, însă şeicul nu i-a permis să se îmbrace frumos niciodată, deşi ştia ea că are o rochiţă frumoasă de bumbac.

Sărmana fată nu ştia ce înseamnă să fii bine îmbrăcat, curat şi frumos!

Korak s-a uitat şi el la fată. Dispreţuise fetele de cînd se ştia. La şcoală, băieţii care se împrieteneau cu fete, erau consideraţi nişte oameni slabi şi laşi.

Se întreba însă acum ce era de făcut. Putea să o lase pe sărmana fiinţă să fie bătută, sau chiar omorîtă de moşneagul ăsta brutal?

Nu, desigur că nu! Dar pe de altă parte, ce putea el face cu această fiinţă neajutorată în pădure. Se gîndea că fata se sperie şi de umbra ei şi cum va putea să stea noaptea, în întunericul junglei, cînd ies la vînătoare fiarele cele mai

mari.

A rămas cîteva clipe pe gînduri, timp în care fetiţa se întreba la rîndul ei, la ce se gîndeşte acest băiat. Şi ea medita la viitor.

Îi era frică să rămînă acolo şi să sufere răzbunarea şeicului. Nu avea pe nimeni care să o apere, decît pe acest străin, pe jumătate gol, care căzuse atît de miraculos din cer şi a scăpat-o de cruntele lovituri ale arabului.

Nu cumva noul ei prieten o va părăsi acum? Se uită la faţa lui gînditoare şi s-a apropiat mai mult de el, punîndu-şi mîna ei firavă pe braţul lui puternic.

Această atingere uşoară l-a trezit pe băiat la realitate.

S-a uitat la ea şi a cuprins-o cu mîinile de umeri, văzînd că îi apar două lacrimi sub gene.

– Hai cu mine! o chemă el. Vino cu mine în junglă, unde este mai bine decît să trăieşti cu aceşti oameni. Vei trăi în pădure, unde Korak şi Akut te vor apăra.

Fata nu a înţeles cuvintele băiatului, dar braţul care o trăgea, mai departe de şeic, a făcut-o să înţeleagă intenţia băiatului. Îl prinse pe Korak de mijloc şi o porniră spre gard.

Au ajuns sub copacul unde Korak se adăpostise. Băiatul a prins-o în braţe şi cu multă îndemînare a sărit pe crengile groase ale copacului.

Fata se ţinea cu o mînă de gîtul lui, iar cu cealaltă strîngea păpuşa. După o scurtă plimbare l-au întîlnit pe Akut.

La vederea acestei dihănii, fata s-a speriat şi s-a apropiat mai mult de Korak, arătînd spre Akut. Maimuţoiul, crezînd că băiatul se întoarce cu un prizonier, mîrîi spre ea.

Reacţia lui Akut ar fi fost aceeaşi dacă vedea un negru bătrîn, sau o fetiţă gingaşă. Aceste fiinţe trebuiau ucise apoi mîncate. Mîrîi spre ei, însă spre surprinderea sa, Korak a mîrîi şi el.

– Aşa deci, gîndi maimuţoiul, Korak şi-a adus o nevastă!

Cunoscînd legile unui trib de maimuţe, l-a lăsat pe tînăr

în pace, concentrîndu-şi atenţia asupra unei omizi mari şi păroase, care părea să fie o îmbucătură gustoasă. După ce a mîncat-o, s-a uitat cu coada ochiului la cei doi. Korak aşezase fata pe o creangă groasă, de care ea se ţinea cu disperare să nu cadă.

– Ea va rămîne cu noi, îi zise Korak lui Akut. Să nu îi faci nici un rău, pentru că noi doi o vom apăra de celelalte animale.

Akut a dat din umeri cu indiferenţă. Nu prea avea chef să aibă grijă de puii de om. Vedea după cum se comporta fata şi după privirile ei speriate, că nu prea este bună la ceva folositor.

Potrivit legilor nescrise din junglă, incapabilii trebuie exterminaţi. Dar pentru că fiul lui Tarzan şi-a dorit această femelă să fie cu ei, el o va tolera.

Bineînţeles că el, Akut, nu o plăcea. Pielea ei era prea fină şi fără păr. Era ca un şarpe.

Faţa ei era comună, nu te atrăgea deloc. Nici măcar nu semăna cu femela pe care el o observase în noaptea trecută în amfiteatru şi care lui i-a plăcut.

Aceea era o femelă pe cinste! Avea o gură mare, nişte colţi lungi şi puternici, dar mai ales un păr des şi întins pe întreg obrazul!

Akut a oftat adînc.

Apoi s-a sculat în picioare şi s-a plimbat spre stînga şi spre dreapta fetei, ca să poată şi ea admira frumoasa lui blană şi ţinuta sa graţioasă. Dar sărmana Meriem s-a strîns mai aproape de pieptul lui Korak, dorind, undeva în ungherele sufletului ei, să fie din nou în satul ei, cu şeicul cel rău, unde primejdiile erau de origine omenească, adică cel puţin cunoscute ei.

Maimuţoiul acesta urît o speria. Era atît de mare şi atît de feroce!

Vedea în fiecare mişcare a lui o ameninţare. De unde să ştie săraca fată, că animalul se plimbă în acest fel, doar pentru a-i stîrni admiraţia.

Şi apoi nu avea de unde să ştie ce stă la baza prieteniei dintre această fiară enormă şi urîtă şi băiatul acesta frumos şi bun, care o scăpase de bătaia şeicului.

A petrecut prima seară şi noapte în junglă, într-o continuă spaimă. Korak şi Akut au plecat după hrană, după ce au ascuns-o între crengile unui copac stufos.

S-au postat să pîndească un cerb, care se apropia de ei cu multă prundenţă. Groaza fetei a ajuns la culme cînd a văzut cum băiatul şi fiara sar, în acelaşi timp, asupra prăzii şi cum faţa frumoasă a salvatorului ei se strîmbă şi pe gură îi ies mîrîituri animalice, iar dinţii săi albi se înfig în carnea moale a animalului.

Korak s-a întors spre ea, plin de sînge pe faţă şi mîini, aducîndu-i o bucată de carne crudă, încă fierbinte. Fata s-a ferit, iar Korak a fost tulburat de refuzul ei.

După cîteva clipe însă, băiatul a dispărut în pădure ca să îi aducă un braţ de fructe, iar fata şi-a schimbat din nou părerea despre el.

De data aceasta nu l-a refuzat, ci i-a mulţumit pentru darul lui cu un zîmbet, care, fără ca ea să îşi dea seama, a fost cea mai preţioasă răsplată pentru cineva care nu a văzut nici o manifestare de simpatie în ultimele luni.

Dormitul a reprezentat o problemă spinoasă, pentru că fata nu îşi putea ţine echilibrul în copac, în timp ce dormea, iar pe pămînt exista întotdeauna riscul unui atac prin surprindere al unei fiare de pradă. Singura soluţie era să o ţină în braţe, ceea ce au şi făcut, aşezîndu-l pe Akut lîngă el şi punînd fata întinsă peste ei doi, găsind astfel şi un mod plăcut pentru ea de a se încălzi.

Sărmana fată nu a putut adormi decît tîrziu după miezul nopţii, dar în cele din urmă oboseala a învins-o şi adormi într-un somn adînc, care a durat pînă s-a luminat bine de ziuă.

Cînd a deschis ochii, soarele era de multă vreme pe cer. La început nu a ştiut unde se află, pentru că a alunecat cu capul de pe umărul lui Korak, iar acum privirile îi cădeau

direct pe spatele păros al antropoidului.

La vederea maimuţoiului s-a ferit involuntar, dar cînd s-a întors a văzut privirile calde ale tînărului care o admira. Văzînd acest zîmbet frumos şi sincer, frica i-a dispărut şi se lipi de băiat mai strîns.

Korak îi vorbi în limba maimuţelor, dar ea a clătinat din cap şi i-a răspuns în arabă, care pentru băiat era la fel de neînţeles cum era limba maimuţelor pentru fată.

Akut s-a sculat şi el şi se uita la cei doi. El înţelegea ce spunea Korak, dar fata nu scotea decît nişte sunete de neînţeles şi total ridicole.

Maimuţoiul se mira ce l-a putut atrage pe Korak la această fiinţă şi a început să o privească mai atent. După cîteva clipe, s-a sculat şi s-a scărpinat nedumerit în ceafă.

Această mişcare bruscă a antropoidului a făcut-o pe fată să tresară, pentru că a uitat de celălalt tovarăş al lor. Se feri din calea lui, iar animalului i-a făcut plăcere că inspiră groază, pentru că la urma urmei tot o fiară a junglei era şi Akut.

S-a aplecat asupra ei şi a întins o labă ca să o mîngîie încet. Ea s-a retras de frică, spre marea satisfacţie a antropoidului, care sorbea cu plăcere întreaga scenă a cărui actor principal era el.

Nu a văzut însă privirea rece a lui Korak şi nici cum i s-a scurtat gîtul, prin ridicarea umerilor, într-o atitudine caracteristică omului de a se pregăti de atac.

De îndată ce degetele maimuţei au atins braţul fetei, Korak s-a ridicat în picioare, scoţînd un mîrîit ameninţător. Un braţ puternic cu un pumn bine strîns zbură pe sub nasul fetei, lovindu-l feroce pe bietul Akut chiar în bot.

Lovitura puternică a băiatului l-a făcut pe antropoid să scoată un urlet puternic şi pierzîndu-şi echilibrul, a căzut din copacul unde s-a culcat. Korak a rămas sus pe creangă, furios, dar un zgomot suspect i-a atras imediat atenţia.

Fata s-a uitat şi ea în jos, dar nu a văzut decît maimuţa supărată care s-a ridicat pe labele din spate. Dar în acelaşi

moment, ca o săgeată pornită dintr-un arc puternic, un animal cu blana galbenă cu pete negre, sări spre spinarea lui Akut.

Era Şita, leopardul.

CAPITOLUL X

Răpirea fetei

La vederea leopardului care îl atacase pe Akut, Meriem scoase o exclamaţie de groază şi surpriză. Nu atît de durere pentru că antropoidul putea să îşi piardă viaţa, cît pentru ceea ce se pregătea Korak să facă.

Băiatul, de îndată ce a observat puternicul carnivor, şi-a tras cuţitul din teacă şi cu o săritură îndrăzneaţă, a căzut pe spatele felinei, exact în momentul cînd ghiarele ascuţite se pregăteau să îl sfîşie pe Akut.

Săritura leopardului a fost oprită la jumătatea drumului dintre locul de unde şi-a luat avînt şi locul unde căzuse bietul maimuţoi. Ghiarele felinei au lovit aerul, chiar la un deget de spatele antropoidului.

Cu un mîrîit teribil, se rostogoli pe spate, încercînd să îşi înlăture duşmanul care îi sărise în spinare şi care o prinsese de gît cu dinţii, iar cu braţul drept, în care avea un cuţit, o lovea puternic în coaste. Akut speriat de zgomotul care s-a auzit deodată în spatele lui, a sărit instinctiv în primul copac, apoi sări lîngă fată, cu o agilitate care dovedea că nu a îmbătrînit deloc.

Dar cînd a privit în jos şi a văzut ce se întîmplă, a coborît cu aceeaşi viteză cu care s-a urcat. Altercaţia dintre ei a fost imediat uitată şi a sărit în ajutorul prietenului său, periclitîndu-şi viaţa, aşa cum Korak îi salvase viaţa, sărind în spatele enormei feline.

Şi iată că Şita se trezi în situaţia de a fi nevoită să se lupte cu doi inamici puternici, care o răneau teribil. Urlînd

şi mîrîind, cei trei combatanţi s-au rostogolit pe iarbă, într-o încleştare furioasă, pe viaţă şi pe moarte.

De sus, Meriem, strîngînd-o cu putere pe Geeka, privea cumplitul spectacol de sub copacul unde toţi trei s-au adăpostit pentru a dormi.

În cele din urmă, cuţitul ascuţit al lui Korak hotărî finalul luptei, fiara cutremurîndu-se cumplit, apoi rămînînd nemişcată. Tînărul vlăstar de rasă umană îl privi pe Akut în ochi, peste cadavrul leopardului.

După cîteva clipe, mişcîndu-şi capul în direcţia copacului în care şedea Meriem, zise:

– Să o laşi în pace, de acum încolo! Este a mea!

Akut mormăi ceva, dădu din umeri şi s-a uitat la animalul învins. Puse un picior pe corpul animalului ucis şi scoase din pieptul său puternic un urlet înfiorător, care a speriat-o de moarte pe Meriem.

Era strigătul maimuţoiului victorios, care şi-a ucis duşmanul în luptă.

Korak l-a privit în tăcere, apoi sări în copac lîngă fată. Akut a venit şi el imediat lingîndu-şi rănile, după care a sărit pe pămînt mergînd să aducă ceva de mîncare.

Această viaţă ciudată a celor trei fiinţe, a urmat cîteva luni, fără nici un eveniment deosebit. Mai bine ar trebui să spunem, fără nimic deosebit pentru Akut sau Korak, pentru că fetei i s-a părut că duce o viaţă de coşmar, pînă s-a deprins cu viaţa dură din junglă.

Încetul cu încetul, a învăţat felul de viaţă al celor doi, învăţînd şi limbajul lor de comunicare. Foarte repede s-a deprins însă cu vînătoarea, ajungînd să fie de foarte mare folos celor doi. Relaţiile cu Akut erau paşnice, dar totuşi se evitau reciproc.

Korak era foarte atent cu ea şi chiar dacă îşi dădea seama că le-a îngreunat viaţa foarte mult, era bun şi afectuos.

Văzînd că fata suferă de frig şi de umezeală, mai ales în timpul nopţii, Korak i-a construit un mic adăpost, în

vîrful unui copac gros. Mica Meriem putea să doarmă acum la căldură şi în mai mare siguranţă, dar cei doi dormeau întotdeauna pe aproape, pentru a fi acolo în cazul unui atac din partea unor animale de pradă.

Adăpostul era destul de sus ca să împiedice atacul panterelor, dar mai era Histah, şarpele, care ar fi băgat groaza în sufletul fetei. Dar mai erau şi micii cimpanzei, care locuiau în preajmă, care deşi nu atacau fiinţe atît de mari, mîrîiau şi se prefăceau că se pregătesc de atac, cînd unul dintre cei trei vecini se apropia prea mult de aşezarea lor.

După ce şi-au construit acest adăpost, aria lor de vînătoare s-a mai restrîns. Nu se îndepărtau prea mult, pentru că doreau să doarmă întotdeauna în acelaşi loc.

Aveau apă din belşug, pentru că în apropiere curgea un rîu limpede, plin de peşti. Vînatul era din belşug, iar fructe erau de tot felul.

Existenţa lor s-a transformat într-o simplă rutină: căutarea hranei şi somnul cu burţile pline. Nu se gîndeau la ce se va întîmpla a doua zi.

Jack se mai ducea în satul negrilor de unde aducea cîte o suliţă nouă. Întotdeauna le juca cîte o festă de îi băga în sperieţi.

Băiatul nu se mai gîndea deloc la trecutul său sau la cei care îl aşteptau fără să ştie nimic de existenţa lui. Viaţa pe care o dusese era doar o imagine în ceaţă şi nici nu credea că a trăit-o vreodată, totul fiind doar rodul unei imaginaţii sau al unui vis.

Renunţase la orice gînd de înapoiere în lumea civilizată, mai ales că după atîtea decepţii suferite în încercările de a se împrieteni cu cineva, se afundase în inima continentului, pierzîndu-se din calea tuturor căilor de acces ale oamenilor.

De cînd a adus-o pe Meriem, găsise pe cineva de la care a obţinut ceea ce dorise: prietenia unei fiinţe omeneşti. Era o prietenie sinceră, ca între doi copii, pentru că erau prea tineri ca să fie vorba încă de dragoste.

Korak o instruia pe Meriem de parcă ea ar fi fost băiat, avînd mai tot timpul un aer protector față de ea.

Meriem îl idolatriza, așa cum o soră s-ar fi purtat față de fratele ei.

Dar cu cît se apropiau amîndoi de maturitate, era inevitabil ca aceste sentimente să nu schimbe în iubire la fel de sinceră ca și prietenia lor.

Toate viețuitoarele din jurul lor îi cunoșteau pe cei trei care vînau și trăiau împreună. Maimuțele cele mici veneau des pe la ei și stăteau cu ei de vorbă.

Doar de Akut le era frică și puțin de Korak. Dar cînd Meriem era singură, veneau toate maimuțele mici și se jucau și ele cu păpușa fetei. Meriem era foarte mulțumită că își găsea tovarăși de joacă, pentru că deseori cei doi plecau la vînătoare, care dura ore întregi.

Și Geeka și-a schimbat îmbrăcămintea, la fel ca și Meriem. Acum peste corpul ei din piele de șobolan, atîrna o șuviță de blană de leopard, la fel cu cea pe care o purta fata, iar pe frunte purta o coroană din iarbă împletită și pene de papagal. La mîini și picioare avea brățări tot din fire de iarbă.

Așa că și păpușa s-a integrat în viața sălbatică, dar a rămas la fel de "cuminte", ascultînd-o pe mămica ei. O mare calitate a ei era că nu întrerupea niciodată discuția celorlalți.

Și în ziua în care am ajuns cu povestirea noastră o asculta pe Meriem de mai bine de o oră, în timp ce mica ei stăpînă era întinsă comod pe o creangă groasă.

– Micuța mea Geeka, spunea Meriem. Korak al nostru a întîziat cam mult azi. Ne este dor de el, nu-i așa? Este monoton și trist fără el, scumpa mea! Oare ce ne va aduce să mîncăm azi?

După o scurtă pauză, a reluat discuția cu păpușa:

– Nu știi? rîse ea, de parcă ar fi așteptat un răspuns. Sau poate ne aduce o brățară strălucitoare, sau o nouă haină de blană. Geeka era cuminte și nu o întrerupea pe Meriem, care vorbăreață cum era, a continuat să explice:

– Dar ca să aducă o blană pentru tine sau pentru mine, trebuie să o ia de la o negresă, care se zbate şi ţipă la el. Nu le omoară, aşa cum face cu bărbaţii cărora le ia armele. Cînd războinicii aud cum o femeie ţipă, ei se iau după Korak şi îl urmăresc, iar el trebuie să se ascundă în copaci.

Văzînd că păpuşa o ascultă cu mult interes a mai spus:

– Uneori o ia pe negresă cu el în copac pentru a-i lua hainele şi o dezbracă acolo sus, pentru a ne aduce nouă blănurile acestea frumoase. Îmi spune că negrilor le este frică de el şi de îndată ce apare, toţi se ascund în colibe, dar el nu se lasă şi întotdeauna aduce cîte ceva acasă. Ştii Geeka? Korak al nostru este foarte puternic. Adică, vreau să zic, Korak al meu, se corectă fata.

Discuţia aceasta a fost întreruptă de saltul neaşteptat al unei maimuţe mici, care foarte speriată, sări lîngă ea, mai să o doboare.

– Urcă în vîrful copacului!. Vin manganii!

Meriem se întoarse încet spre animalul speriat şi îi spuse.

– Du-te tu singur, mititelule. Nu ştii că singurii mangani din pădurea noastră sînt Korak şi Akut. Desigur că vin acasă de la vînătoare. Într-o zi te vei speria şi de umbra ta. Dar Manu, maimuţa cea mică, nu a mai aşteptat şi a fugit în vîrful copacului, scoţînd ţipete de spaimă, ascunzîndu-se după frunzele cele mai mari. Meriem a auzit şi ea nişte zgomote produse de cineva care înainta printre copaci. Nu puteau fi decît cei doi locuitori ai copacului lor: Korak şi Akut. Korak nu era altceva pentru ea decît un mangani, adică o maimuţă. Aşa ziceau şi cei doi despre ei înşişi. Omul le era duşman, aşa că nu socoteau, cel puţin Korak, că ar aparţine altei specii decît maimuţelor. Denumirea de tarmagani, adică maimuţe mari albe, cum le ziceau maimuţele la oamenii albi nu li se potrivea. Gomangani, adică maimuţe mari negre nu putea nici pe departe să fie. De aceea erau şi ei trei, nişte mangani. Meriem se hotărî să facă pe adormita, făcînd astfel o glumă nostimă. A rămas deci

foarte liniştită, cu ochii închişi. Dar nu înţelegea de ce ei vin atît de încet, pentru că îi auzea acum desluşit cum se mişcă. De ce nu o strigau, aşa cum le era obiceiul? Acum desigur că sînt sub copacul unde era ea şi s-au oprit, pentru că au zărit-o. Această linişte o supăra. A deschis ochii, dar în acelaşi timp inima ei a bătut atît de tare de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept: o maimuţă antropoidă uriaşă şi neagră se strecura încet spre ea, iar din spate mai venea una.

Meriem sări în picioare, cu agilitatea unei veveriţe în momentul în care unul dintre antropoizi încerca să o apuce. A sărit imediat într-un alt copac fugind de la adăpostul ei.

Cele două maimuţe mari au început să o urmărească, în timp ce maimuţele mici încercau să îi împiedice pe cei doi străini. Deasemenea, micuţele prietene ale fetei îi dădeau sfaturi pe unde să o ia, ca să scape de urmăritori.

Meriem se arunca dintr-un copac în altul cu o mare agilitate şi iuţeală, căutînd să urce spre ramuri mai subţiri, care nu ar fi putut susţine greutatea urmăritorilor ei. Dar şi cei doi mangani făceau salturi lungi şi rapide. Unul dintre ei era cît pe aici să o apuce pe fată de mai multe ori, dacă Meriem nu ar fi fost mai iute şi nu ar fi sărit mai repede. Încet, încet, reuşi să ajungă la ramuri subţiri care nu mai puteau să reziste la greutatea mare a celor două maimuţe.

Zări un copac, unde ar fi fost în siguranţă. Sări pe o creangă, care urma să o arunce sus, pînă în vîrful acelui copac.

Însă creanga nu s-a mai îndreptat pentru a o arunca, iar Meriem şi-a dat seama că a calculat greşit rezistenţa acelei crengi subţiri. Creanga a continuat să se îndoaie sub ea, apoi cu o troznitură sinistră s-a rupt şi a cedat. Meriem şi-a dat drumul în jos prin frunziş, căutînd cu mîinile un alt sprijin. Găsi la patru metri sub ea o ramură groasă de care s-a agăţat.

A mai căzut ea şi cu alte ocazii, aşa că acum nu era deloc speriată de acest salt. Dar o neliniştea pierderea distanţei dintre ea şi urmăritori. Una dintre maimuţe a şi

apărut în faţa ei şi a prins-o de mijloc. În acelaşi timp, a sosit şi cealaltă maimuţă enormă, întinzînd o labă spre victima lor. Însă prima maimuţă care a prins-o pe fată a mîrîit îngrozitor şi şi-a arătat colţii. Meriem se zbătea să scape, izbind cu pumnii ei mici în pieptul enorm al maimuţoiului, apoi trăgîndu-l de părul de pe faţă.

Văzînd că aceste tentative de scăpare nu dau rezultat, fata şi-a înfipt dinţii în braţul păros al atacatorului ei. Maimuţoiul o lovi peste faţă, dar s-a întors spre celălalt antropoid care şi el dorea să îi aparţină prada.

Neputînd să se bată aşa cum dorea cu celălalt pretendent, fiind stingherit de fata pe care trebuia să o păzească, a sărit jos pe pămînt, ca să îl înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. A urmat o luptă crîncenă, întreruptă doar de unele momente în care alergau după fata, care încerca să scape, cînd cei doi erau absorbiţi de lupta lor.

Cînd unul, cînd celălalt o prindeau în braţe luptînd cu cealaltă mînă sfîşiindu-se îngrozitor. De multe ori, primea şi ea cîte o lovitură, aşa că una dintre maimuţe i-a aplicat un pumn zdravăn în bărbie care a transportat-o în lumea viselor. Cei doi au lăsat-o în nesimţire, pe iarba roşie de sînge şi şi-au continuat lupta. Deasupra lor, maimuţele mici ţipau, sărind printre crengi, fiind toate foarte supărate şi speriate, iar şi mai sus, zburau un număr mare de păsări care aşteptau sfîrşitul luptei. Mai departe se auzea urletul unui leu.

Unul dintre antropoizi se dovedi mai puternic şi la fiecare atac rupea fîşii mari din carnea adversarului său. Se rostogoleau într-o luptă teribilă, din care unul trebuia să moară.

În acest timp, Meriem zăcea nemişcată la pămînt. Unul dintre maimuţoi, prinse beregata celuilalt într-o încleştare teribilă şi amîndoi au căzut din nou la pămînt.

Dar de data asta, doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare. După ce s-a sculat, învingătorul a scos un mormăit de satisfacţie şi s-a îndreptat spre fată. Văzînd că ea este încă acolo, zăcînd leşinată, se întoarse spre cel pe care îl

omorîse şi punîndu-şi piciorul pe pieptul plin de sînge al semenului său mort, a dat drumul la urletul înfiorător de victorie al antropoizilor.

Maimuţele cele mici s-au răspîndit care încotro, la auzul acestui sunet înfiorător. Păsările cu pene strălucitoare au zburat şi ele speriate, iar urletul leului s-a auzit de mai departe.

Maimuţoiul s-a apropiat de fată şi văzînd-o nemişcată a întors-o cu faţa în sus, începînd să o miroasă şi să o asculte cu urechea, cînd pe faţă, cînd pe piept. Fata trăia.

Maimuţele mici s-au întors parcă şi mai multe ţipînd la maimuţoi. Acesta îşi arăta nemulţumirea, rînjind cu colţii descoperiţi, mîrîind ameninţător.

Pe urmă a plecat, ridicînd-o pe fată pe umeri, urmărit de întreaga ceată de maimuţe gălăgioase.

CAPITOLUL XI

Primul fior de dragoste

Korak, întorcîndu-se de la vînătoare, auzi zgomotele emise de maimuţele speriate şi şi-a dat seama că s-a întîmplat ceva grav. Probabil că un şarpe şi-a încolăcit corpul puternic şi alunecos în jurul unei biete maimuţe. Grăbi pasul pentru că aceste maimuţe erau prietenele lui Meriem, iar datoria lui era să le ocrotească şi pe ele. Sărea dintr-o creangă în alta cu o mai mare iuţeală ca de obicei.

Ajungînd la copacul unde construise adăpostul, depuse trofeele pe care le-a adus pe o creangă groasă şi a strigat-o pe fată să vină să vadă ce a adus. Neprimind nici un răspuns, a coborît spre crengile de jos, crezînd că fata se ascunde de el.

Pe una dintre crengile de jos ale copacului, zări păpuşa lui Meriem. Ce să însemne asta?

Meriem nu şi-a abandonat niciodată păpuşa prefe-

rată. Korak puse mîna pe micul obiect şi îl prinse de curea.

A mai strigat o dată şi mai tare, dar nici de data aceasta nu a primit nici un răspuns. Din depărtare auzea scîncetele maimuţelor speriate. Nu cumva agitaţia lor era în legătură cu dispariţia lui Meriem?

A fost suficient să îi încolţească gîndul că ceva rău i s-ar fi putut întîmpla fetei, că, fără să îl mai aştepte pe Akut, porni în direcţia în care auzea ţipetele şi zgomotele acelea supărătoare.

De îndată ce maimuţele l-au văzut, au început să strige şi mai tare, arătîndu-i ceva sub ele, care era de fapt cauza supărării lor.

În primul momet, Korak a rămas înmărmurit de groază la vederea corpului neînsufleţit al fetei, care atîrna pe umerii enormului antropoid. Nu avea nici o îndoială că era moartă.

În acel moment a simţit ceva ce nu a mai simţit niciodată în viaţă, ceva pe care nu a încercat să îl înţeleagă, pentru că, nu ar fi putut, chiar dacă ar fi vrut. Toată lumea era concentrată în acel mic trup graţios şi delicat, care atîrna atît de jalnic pe umerii enormei fiare.

Atît a înţeles el din acel sentiment ciudat pe care l-a încercat: soarele lui, luna lui, stelele lui şi-au pierdut căldura şi strălucirea, odată cu moartea acelei fiinţe.

Un urlet de durere i-a scăpat din piept, apoi cu o viteză ameţitoare s-a repezit la acel criminal care trebuia să plătească scump faptul că a luat-o pe acea fiinţă cu el.

Maimuţoiul s-a întors de îndată ce a auzit primele sunete ameninţătoare, iar Korak îl văzu pe regele tribului care nu l-a acceptat. Această coincidenţă i-a mărit şi mai mult ura.

La rîndul lui, marele antropoid l-a recunoscut pe Korak şi era gata să se lupte din nou pentru prada sa. De data asta văzîndu-şi adversarul credea că va fi o luptă scurtă, cu rezultat favorabil de partea lui.

Oare nu îl alungase pe acest maimuţoi fără blană din

amfiteatru, speriindu-l cînd şi-a arătat colţii şi a mîrîit spre el. S-a întors pentru a-l înfrunta, decis să nu lase prada nimănui.

S-au repezit unul spre celălalt gata să se sfîşie. S-au încăierat, tăvălindu-se pe pămînt, lovindu-se şi muşcîndu-se.

Korak a uitat cu desăvîrşire de cuţitul de la brîu, însă o furie ca a lui nu putea fi domolită decît dacă simţea sîngele adversarului său cînd îi sfîşie carnea. Acest mod de a se lupta era dat de noul imbold pe care îl primise de cînd şi-a dat seama că pierzînd-o pe Meriem a pierdut totul.

Era de fapt un mascul care se lupta pentru femela lui.

Atacul lui Korak a fost atît de precis, încît a nimerit beregata adversarului său înainte ca acesta să se gîndească ce tactică trebuie să adopte împotriva acestei fiinţe supărate şi furioase. Îşi înfipse dinţii săi puternici în vena jugulară a adversarului şi începu să îl muşte cu o mai mare putere.

Degetele sale puternice strîgeau gîtul maimuţoiului ca într-o menghină de fier.

În acelaşi moment, Meriem s-a trezit din leşin şi a deschis ochii. Văzînd lupta care a început, a rămas uimită.

– Korak! a strigat ea. Korak al meu! Am ştiut că vei veni să mă salvezi. Ucide-l acum, Korak! Ucide-l!

Fata s-a ridicat şi a alergat mai aproape de cei doi combatanţi să îl încurajeze pe Korak. Văzu în apropiere suliţa pe care băiatul a lăsat-o deoparte cînd s-a aruncat asupra adversarului său.

Fata luă de jos puternica armă şi s-a îndreptat spre cîmpul de bătaie fără să îi fie frică. Nu a reacţionat în nici un fel văzînd lupta sîngeroasă ce se dădea.

Era puţin surescitată, dar era rece şi hotărîtă în faţa primejdiei. Korak al ei se bătea cu un mangani, cu cel care o furase. Ea însă nu s-a refugiat lîngă un copac ca să aştepte rezultatul luptei aşa cum ar fi făcut orice femelă de mangani.

Prinse puternic de suliţă şi o înfipse în spatele enormului animal, străpungîndu-i inima. Dar în acel moment,

maimuţoiul era deja mort, cu beregata sfîşiată.

Totuşi, Korak s-a ridicat zîmbind, lăudînd-o pentru fapta ei curajoasă. O admiră din cap pînă în picioare, văzînd ce înaltă şi frumoasă era.

Dar cum s-a schimbat ea doar în cele cîteva ore cît a fost el la vînătoare? Sau această luptă pentru ea i-a schimbat lui vederea şi l-a făcut să vadă mai bine?

Era ca şi cum s-ar fi uitat la Meriem cu alţi ochi, atît de mari erau surprizele acestea minunate, pe care le descoperea acum.

El nu mai ştia cît timp a trecut de cînd erau împreună, de cînd a răpit-o din satul acela arab. Timpul în junglă nu se poate calcula şi nici nu ţinuse socoteala lunilor sau a anilor.

Şi-a dat însă seama că Meriem nu mai era fetiţa pe care o întîlnise jucîndu-se cu păpuşa aceea urîtă, sub copacul din satul cu gard înalt. Probabil că schimbarea a intervenit treptat şi el nici nu a observat.

Dar ce s-a întîmplat că tocmai acum a trebuit el să îşi dea seama de toate aceste schimbări, pe neaşteptate?

Privirile lui au trecut de la fată la antropoidul pe care îl omorîse. Pentru prima oară i-a fulgerat prin mintea explicaţia motivului pentru care antropoidul încercase să fure fata.

Ochii i s-au dilatat, apoi s-au îngustat ca două tăişuri de cuţit, din pricina furiei care îl cuprinse împotriva fiarei de pe pămînt. Cînd şi-a ridicat privirile, să se uite la fată, se roşi pînă în albul ochilor.

Acum se uita cu alţi ochi la ea: cu ochii unui bărbat care admiră o femeie.

Akut a sosit şi el în momentul în care Meriem străpungea enormul antropoid. Satisfacţia lui era nemărginită. Se învîrtea ţanţoş, cu picioarele ţepene, în jurul duşmanului doborît.

Începu să mîrîie şi să-şi arate colţii, iar tot părul de pe corp i s-a ridicat măciucă. La cei doi nici nu s-a uitat.

În fundul sufletului său s-a produs o schimbare, la vederea, dar mai ales la mirosul maimuței căzute. Mirosul acestui animal a deșteptat în el un nemărginit dor de semenii lui și a început să danseze.

Deci nu numai Korak suferise o mare schimbare.

Dar Meriem? Ea era o femeie, deci cu dreptul divin al femeii să iubească. Ea îl iubise întotdeauna pe Korak. El era fratele ei mai mare.

Numai în inima ei nu s-a produs nici o schimbare. Era tot așa de fericită în tovărășia lui Korak ca și mai înainte.

Îl iubea ca pe un frate, bun și indulgent și era foarte mîndră de el. În toată pădurea nu era o altă ființă atît de puternică și atît de curajoasă.

Korak s-a apropiat de ea. În ochii lui era o lumină nouă cînd se uita la ea, pe care ea nu o înțelegea. Ea nu își dădea seama cît de aproape sînt amîndoi de maturitate și nici de marea diferență în modul de a o privi a lui Korak.

– Meriem, îi șopti el, cu o voce înăbușită, punîndu-și o mînă pe umărul ei gol. Meriem!

Și deodată a strîns-o în brațe. Ea s-a uitat la el rîzînd, s-a aplecat și a sărutat-o pe buze.

Dar nici atunci fata nu a înțeles că ceva s-a schimbat. Ea nu își amintea să fi fost sărutată vreodată.

Dar era ceva foarte nostim și i-a plăcut. Credea că așa își arată Korak bucuria că maimuța cea mare nu a luat-o cu el.

Și ei i-a părut bine că a scăpat și l-a luat de gît și l-a sărutat de cîteva ori. Pe urmă, văzîndu-și păpușa la brîul lui, a luat-o de acolo și a început să o sărute și pe ea, așa cum îl sărutase pe Korak mai înainte.

Băiatul a vrut să spună ceva, să îi spună cît de mult o iubește. Dar emoția dragostei îl înăbușea, iar vocabularul manganilor era foarte limitat.

Dar au fost întrerupți brusc din această reverie. Akut, cu un mîrîit surd, nu mai tare decît sunetele pe care

le-a scos în timpul cît dansase în jurul cadavrului, se învîrtea tot mai nervos.

Mîrîitul lui Akut se transformase într-un sunet care prevenea apropierea unei primejdii. Korak şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama că cineva se apropie. Toţi trei s-au apropiat unul de celălalt.

"Omorîtorul" a stras-o pe Meriem în spatele lui. Erau ca nişte statui de piatră, care scrutau desişul frunzelor din junglă.

Zgomotul care le-a atras atenţia creştea şi după foarte scurtă vreme, o maimuţă antropoidă s-a arătat la marginea luminişului unde stăteau cei trei. Cum i-a observat, fiara s-a apropiat de ei.

Mîrîi amenintător şi îşi întoarse capul pentru a mai chema un maimuţoi. Acesta veni urmat de femele şi pui, pînă au format o ceata mare de vreo patruzeci de maimuţe, care priveau nedumerite la aceşti trei străini.

Akut a fost primul care a vorbit. Arătînd spre namila moartă le-a spus celor din jur:

– Korak, puternicul luptător, v-a omorît regele. Nimeni din această pădure nu este mai tare decît Korak, fiul lui Tarzan. Acum Korak vă este rege. Este cineva dintre voi care se crede mai puternic decît Korak?

Aceste cuvinte din urmă era provocarea către orice mascul care ar fi contestat dreptul lui Korak la domnie. Cîteva momente s-au auzit mîrîituri, de parcă maimuţele s-ar fi sfătuit.

În cele din urmă, un exemplar tînăr ieşi din mijlocul lor mîrîind ameninţător. Era un mascul enorm, puternic şi înalt.

Acest animal aparţinea unei specii pe cale de dispariţie, pe care oamenii au căutat-o multă vreme fără prea mare succes. Pînă şi băştinaşii s-au întîlnit foarte rar cu asemenea exemplare din această specie rară.

Raritatea exemplarului consta în asemănarea sa foarte mare cu primii oameni, reprezentînd o etapă superi-

oară a dezvoltării speciei maimuţelor.

Korak făcu mai mulţi paşi pentru a-l întîmpina pe acest monstru. Începu şi el să mîrîie, dar în mintea lui avea un alt plan.

Dacă s-ar fi încăierat cu acest monstru puternic şi odihnit, lupta ar fi fost mai sîngeroasă decît cea dinainte şi ar fi putut să fie înfrînt.

Trebuia să găsească o altă modalitate de a-şi arăta superioritatea.

Cu pieptul bombat, era gata să întîmpine atacul care ştia că trebuie să vină în curînd. Adversarul lui se opri ca să îi povestească lui Korak şi pentru a le spune şi celorlalţi, un scurt rezumat al victoriilor sale din trecut, lăudîndu-şi îndemînarea şi făgăduind o înmormîntare pe cinste acestui tarmagani.

Apoi porni la atac.

Cu degetele desfăcute şi cu fălcile deschise, venea spre Korak cu viteza unui tren rapid.

CAPITOLUL XII

Noul rege

Korak nu făcut nici o mişcare pînă cînd maimuţoiul nu s-a apropiat suficient. Abia atunci s-a aplecat şi l-a lovit năprasnic drept în falcă, dîndu-se apoi la o parte.

După cîteva clipe, s-a răsucit pe călcîie si s-a postat în faţa masculului, aşteptînd un nou atac.

Antropoidul a fost surprins de această tactică.

Buzele sale hidoase erau pline de sînge. Ochii săi mici erau injectaţi de sînge, iar din piept îi ieşeau nişte urlete de îţi îngheţa sîngele în vine.

A încercat să se scoale din nou pe labele din spate, dar nu a apucat să se ridice nici măcar într-un genunchi. Korak a aşteptat ca bărbia animalului să fie la o înălţime

corespunzătoare unei noi lovituri năprasnice şi îl pocni.

O asemenea lovitură ar fi doborît şi un bou.

Maimuţa s-a dat peste cap şi a încercat să se ridice din nou, dar de cîte ori se scula, puternicul tarmagani îi aplica o lovitură de se rostogolea pe spate. Puterile i-au slăbit şi avea faţa şi pieptul pline de sînge.

O dîră groasă de sînge i se prelingea din nas, în jos spre piept. Mulţimea maimuţelor care l-a aclamat la începutul luptei, a trecut de partea acestui tarmagani puternic.

– *Kagoda*[1]? a întrebat Korak, după ce îl mai lovi o dată pe mascul.

Maimuţoiul a încercat să se mai ridice, dar "Omorîtorul" l-a lovit zdravăn încă o dată.

– *Kagoda*? Nu îţi ajunge? l-a mai întrebat.

Maimuţoiul a rămas un moment nemişcat. Pe urmă mormăi printre buzele sale însîngerate:

– *Kagoda*!

– Ridică-te şi mergi la ai tăi, îi spuse Korak. Nu vreau să te omor. Nu vreau însă nici să fiu regele unui popor care m-a gonit mai demult. Mergeţi pe drumul vostru, iar eu merg pe drumul meu! Dacă ne întîlnim, vom fi prieteni, dar de trăit nu vom trăi împreună.

Un maimuţoi bătrîn s-a apropiat de Korak.

– Ne-ai omorît regele, începu el. L-ai învins şi pe cel pe care l-am desemnat succesor. Puteai să îl ucizi, dar l-ai iertat. Iar acum nu vrei să ne fii rege. Pe cine mai alegem noi acum?

Korak s-a întors către Akut.

– Acesta este regele vostru!.

Akut însă nu dorea să se despartă de Korak şi de fată, deşi dorea foarte mult să fie şi cu cei de seama lui. Atunci i-a spus lui Korak că doreşte ca şi el să rămînă cu ei.

---

[1] *Kagoda?* în limba antropoizilor înseamnă *Te predai?* - vezi volumul III (n.t.)

Korak însă se gîndea la Meriem şi la un viitor sigur pentru ea. Dacă pleca Akut de lîngă el, nu rămînea decît unul să o păzească şi să o apere. Dacă ar fi mers împreună cu tribul oare s-ar fi putut ea adapta noului mod de viaţă.

Se mai gîndea că femelele maimuţelor sînt pătimaşe şi într-un acces de ură, una din ele ar fi putut să o omoare pe Meriem, în lipsa lui Korak sau a lui Akut.

– Vom sta în apropierea voastră, zise el în cele din urmă. Cînd vă veţi schimba locurile de vînătoare, ni le vom schimba şi noi pe ale noastre. Şi astfel vei fi în preajma mea şi a lui Meriem.

Akut a protestat împotriva acestui plan. Nu voia să se despartă de prietenul lui de rasă omenescă şi a refuzat să mai mergă cu antropoizii.

Dar cînd a văzut că maimuţele dispar una cîte una în junglă, iar privirile i s-au oprit pe formele frumoase ale tinerei soţii a fostului rege, care nu dorea să se îndepărteze, a aruncat o ultimă privire de rămas bun spre Korak şi a intrat în junglă cu femela.

Vocea sîngelui a învins în cele din urmă.

După ce Korak a părăsit satul negrilor, unde a făcut o expediţie de înnoire a garderobei lui şi a a fetei, precum şi de achiziţionare de noi ornamente, toţi războinicii din acea aşezare s-au strîns în jur pentru a se sfătui.

Erau foarte speriaţi cu toţii, dar şi foarte furioşi la ştirea că diavolul cel alb a intrat din nou în locuinţele lor şi le-a speriat femeile, furînd arme şi brăţări.

Pînă şi teama lor superstiţioasă faţă de această creatură albă care vîna împreună cu o maimuţă enormă era întrecută de setea lor de răzbunare şi de dorinţa fermă de a scăpa odată pentru totdeauna de primejdia prezenţei lui în pădurea din jurul satului.

Vreo douăzeci dintre cei mai îndrăzneţi războinici din trib au pornit în urmărirea lui Korak şi Akut, la numai cîteva minute după ce aceştia au părăsit aşezarea. Tînărul şi

maimuțoiul au mers spre casă fără nici o grijă, negîndindu-se că vor fi urmăriți.

Nu credeau că băștinașii îi vor urmări, cunoscînd faptul că aceștia erau foarte superstițioși și nici cu curajul nu se puteau lăuda. Au făcut multe incursiuni, la care nimeni nu a reacționat, așa că au ajuns să îi disprețuiască.

La înapoiere, au mers împotriva curenților de aer, așa că nici mirosul urmăritorilor lor nu l-au simțit. Nici măcar nu au bănuit că sînt urmăriți pas cu pas, de niște băștinași la fel de obișnuiți cu tainele junglei ca și ei.

Mica ceată de războinici era condusă de Kovudoo, șeful satului, un băștinaș de o vîrstă mijlocie, un bărbat curajos și iscusit. Tot el a fost cel care i-a observat pe cei trei după uciderea regelui maimuțelor, fiind atras și de zgomotul luptei teribile care s-a dat în acel luminiș.

Mare le-a fost mirarea cînd au văzut-o pe Meriem, iar șeful cetei a stat cîteva minute pe gînduri, înainte de a da ordin de atac. Dar tocmai atunci au apărut antropoizii, iar băștinașii au asistat încremeniți la lupta dintre Korak și maimuțoiul cel îndrăzneț.

Dar după ce antropoizii au plecat, iar Korak a rămas singur cu Meriem, unul dintre oamenii lui Kovudoo s-a apropiat de șeful lor și i-a spus:

– Uite! zise el, arătînd un obiect pe care fata îl ținea în mînă. Cînd era sclav în satul șeicului, fratele meu a făcut acea jucărie pe care o vezi în mîna ei și își dăduse numele său păpușii, adică Geeka. Cu puțină vreme înainte de a scăpa noi de acolo, a venit cineva pe neașteptate, l-a lovit pe șeic și i-a furat fata. Ea este fata lui, iar arabul ne va plăti regește dacă îi ducem odrasla acasă.

În acest timp. Korak o prinse din nou pe Meriem de umeri. Dragostea îi făcea sîngele să clocotească.

Uitase totul în legătură cu civilizația oamenilor albi. Londra era un loc îndepărtat atît în timp, cît și în spațiu. În întreaga lume erau acum doar ei doi, Korak "Omorîtorul" și Meriem, dragostea lui.

A strîns fata din nou la piept, acoperindu-i buzele cu sărutări fierbinți. Tocmai atunci, în spatele lor s-a dezlănțuit iadul.

Strigătele de război ale negrilor au făcut jungla să răsune, iar cei douăzeci de războinici s-au năpustit asupra lor. Korak s-a întors spre ei să se apere, ridicînd sulița în aer.

O ploaie de săgeți s-a abătut asupra lui, dintre care una îl lovi în umăr, iar alta îi străpunse piciorul.

Tînărul căzu la pămînt. Meriem era neatinsă, pentru că băștinașii au hotărît să o cruțe. Acum fugeau spre Korak, ca să îl ucidă și să îi ia fata.

Dinspre pădure însă, a apărut Akut și cu întreg tribul lui de maimuțe antropoide. La vederea acestui atac mișelesc, au început să urle și să mîrîie, repezindu-se feroce spre cîmpul de bătaie.

Kovudoo și-a dat seama imediat de primejdia care amenință mica lui ceată, știind că o încăierare cu aceste maimuțe puternice ar fi dus la uciderea tuturor războinicilor. A apucat-o pe Meriem și a ordonat retragerea spre satul lor.

Antropoizii i-au urmărit o vreme, omorînd cîțiva dintre ei și schilodind pe foarte mulți. Nu ar fi scăpat nici unul, dacă Akut nu ar fi fost mai interesat mai mult de soarta lui Korak decît a fetei, pe care întotdeauna a considerat-o o povară.

S-a întors către băiat care zăcea leșinat și plin de sînge. Antropoidul i-a scos încet săgețile și sulițele care erau înfipte în Korak și a început să îi lingă rănile. Pe urmă, l-a urcat în copacul unde construiseră adăpostul pentru Meriem.

Mai mult de atît maimuțoiul nu putea face, restul era lăsat pe seama rezistenței și sănătății băiatului. Cu toată gravitatea rănilor sale, Korak nu a murit.

Cîteva zile a avut o febră foarte mare și a tremurat de parcă era bolnav de friguri. Akut și maimuțele tribului său vînau prin apropiere ca să îl poată apăra de păsările sau animalele care l-ar fi putut deranja.

Akut îi aducea fructe zemoase, care îi potoleau setea cauzată de temperatura ridicată a corpului şi în cele din urmă constituţia sa robustă a învins. Rănile i s-au vindecat, iar el şi-a recăpătat forţele.

În clipele de luciditate pe care le avea în timpul cît a zăcut pe blănurile din adăpost, se gîndea la soarta fetei. Aceste gînduri îl măcinau şi îl făcea să sufere mai mult.

Voia să trăiască pentru a o mai vedea lîngă el! Tot pentru ea trebuia să îşi recapete forţele, ca să poată porni în căutarea ei.

– Oare ce i-au făcut negrii? se întreba el. Mai trăieşte oare sau au sacrificat-o din pofta lor pentru tortură şi carne de om.

Iar el, care ştia obiceiurile din satul lui Kovudoo, se cutremura de groază, la această cruntă soartă ce putea să o aştepte pe Meriem. Zilele treceau încet, dar în cele din urmă şi-a recîştigat puterea pe care a avut-o înainte şi a coborît din adăpost. A început să se hrănească din nou foarte bine, mai ales cu carne crudă adusă de Akut.

Acest regim de hrană l-a întărit şi în curînd s-a simţit în stare să plece în expediţia pe care o plănuise: spre satul negrilor.

CAPITOLUL XIII

În captivitate

Doi oameni albi, înalţi şi bărboşi, păşeau cu atenţie prin junglă, lîngă rîul unde şi-au instalat tabăra.

Erau Carl Jensen şi Sven Malbin, cu înfăţişarea deloc schimbată faţă de cum arătau atunci cînd s-au speriat de Akut şi de Korak, care veniseră la ei cu gînduri de pace.

An după an au venit în acele locuri pentru comerţul cu fildeş sau să fure şi să jefuiască. Vînau cu armele sau puneau curse.

S-au mai angajat să ajute alte expediţii cu oameni albi, care îi angajau pentru cunoştinţele lor privind acele locuri neumblate.

Dar de cînd au avut trista experienţă a încercării de răpire a fetei şeicului, ocoleau acele ţinuturi, ţinîndu-se departe de aşezarea întărită cu garduri înalte şi puternice.

De data asta se apropiau de satul negrilor lui Kovudoo, dar totuşi înaintau cu prudenţă, pentru a nu fi descoperiţi de băştinaşi. Ştiau că satul a fost exterminat în trecut de oamenii şeicului, iar locuitorii de acum sînt foarte bănuitori.

Anul acesta şi-au schimbat puţin scopul expediţiei lor. Dorea să prindă nişte animale rare pentru o grădină zoologică din Europa.

Au pus mai multe curse în speranţa de a prinde maimuţe uriaşe, în special babuini sau cum le spuneau băştinaşii magoţi. Aceştia trăiau nestingheriţi prin acele locuri.

Cînd s-au apropiat de cursă, au văzut că era ceva care se zbătea să scape. Babuinii sînt un neam de maimuţe care sînt cel mai bine adaptate la viaţa de circ şi se pot dresa foarte uşor.

Prinderea lor este însă anevoioasă, pentru că trăiesc numai în cete numeroase, iar cînd sînt încolţite se apără cu înverşunare.

Pentru cei doi suedezi, urletele şi ţipetele a celor cîteva sute de babuini din jur nu însemnau altceva decît că unul sau mai mulţi dintre ei s-au prins în cursă.

Au ajuns la un loc unde putea să vadă bine cursa şi era exact ceea ce doreau ei de multă vreme. Un exemplar foarte mare şi puternic se zbătea furios printre sîrmele de oţel ale coliviei în care fusese prins, iar în jurul lui, sute de maimuţe zgîlţîiau întreaga instalaţie pentru a-l scăpa pe cel prins.

Aceste animale făceau un zgomot asurzitor. Din cauza atîtor sunete de diferite înălţimi şi tării, nici oamenii şi nici animalele nu au simţit prezenţa unui tînăr alb, pe

jumătate gol, care stătea ascuns în frunzişul unui copac mare.

Korak a ajuns în acelaşi timp cu suedezii la locul unde babuinul se prinsese în cursă. Relaţiile băiatului cu babuinii nu era foarte prieteneşti. Întîlnirile lor, în timp ce vîna cu Akut, era ca după încheierea unui armistiţiu.

Treceau unul pe lîngă celălalt mîrîind uşor, dar fără nici o intenţie agresivă. Korak a insistat întotdeauna să fie pace printre cei de o seamă cu ei.

Dar lui Korak nu îi prea păsa de necazul babuinului prins în cursă, care se părea că este regele tribului. Era împins numai de curiozitate, să vadă dacă bietul animal va reuşi să scape.

A fost însă atras de coloritul straniu al îmbrăcăminţii suedezilor care au apărut după un tufiş, nu prea departe de el.

– Cine sînt aceşti străini? s-a întrebat el. Ce caută ei aici în jungla manganilor?

S-a furişat fără zgomot mai aproape de ei, ca să le simtă mirosul, pentru a-şi da mai bine seama cu cine are de a face. Dar cum s-a apropiat de ei, a simţit că erau aceeaşi oameni care au tras asupra lui, acum cîţiva ani.

Ochii au început să îi scînteiască. Parul de pe ceafă s-a ridicat măciucă şi s-a încordat la fel cum face o panteră, care se pregăteşte să sară asupra prăzii.

I-a văzut pe cei doi apropiindu-se de cuşca de sîrma unde era prins babuinul. Albii au început să strige pentru a speria maimuţele din jur, dar văzînd că nu au nici un rezultat, au tras un foc de armă.

În primul moment, Korak a crezut că babuinii îi vor ataca pe vînători. Dar a doua salvă de armă i-a împrăştiat pe toţi locuitorii junglei.

Cei doi europeni s-au apropiat de cuşca animalului prins. Korak a crezut că vor să omoare animalul. Această situaţie l-a lăsat rece, pentru că nu îi prea păsa de intenţiile oamenilor în legătură cu animalul prins în cursă.

Dar un gînd nu îl lăsa în pace: babuinul era un locuitor al junglei, deci apropiat lui, pe cînd aceşti albi îi erau duşmani, fapt dovedit atunci cînd l-au alungat cu focuri de armă.

Trebuia deci să îl ajute mai degrabă pe animalul prins, atacîndu-i pe cei doi vrăjmaşi albi. Korak cunoştea limbajul babuinilor, pentru că se asemăna cu limbajul antropoizilor.

Văzu o ceată de cîteva zeci de babuini într-un luminiş din apropiere, discutînd aprins între ei. Korak a ridicat vocea strigîndu-i.

Albii şi-au întors capul spre acest sunet. Dar au crezut că este un babuin care a rămas locului, deşi nu vedeau pe nimeni în direcţia din care venise sunetul.

Korak s-a adresat babuinilor:

– Eu sînt "Omorîtorul"! le-a strigat el. Aceşti oameni sînt duşmanii mei, la fel cum sînt duşmanii voştri. Repeziţi-vă asupra lor de îndată ce vedeţi că îi voi ataca. Împreună îi vom goni şi îl vom elibera pe regele vostru.

Dinspre luminiş s-a auzit răspunsul în cor:

– Vom face aşa cum spui tu, Korak!

Coborînd din copac, Korak a început să alerge spre cei doi suedezi şi în aceeaşi clipă trei sute de babuini l-au urmat, furioşi şi îndrăzneţi.

La apariţia acestui războinic alb, pe jumătate gol, care venea spre ei cu suliţa pregătită de atac, Jensen şi Malbin au ridicat armele ca să tragă. Fiind luaţi prin surprindere, ei au greşit ţinta, dar în acelaşi moment, babuinii au ajuns lîngă ei.

Singura lor speranţă era să fugă. Ferindu-se cum puteau şi luptîndu-se cu animalele care le săreau în spinare, au început să fugă spre tabăra lor, de pe malul rîului. Nu ar fi scăpat cu viaţă dacă nu ar fi întîlnit un grup de oameni înarmaţi care au alungat animalele cu focuri de armă.

De îndată ce albii au luat-o la fugă, Korak s-a îndreptat spre cuşcă şi a încercat să îl elibereze pe captiv.

Secretul încuietorii uşii, depăşea nivelul facultăţilor mintale ale unor maimuţe, dar Korak a desfăcut imediat uşa, iar peste cîteva clipe babuinul era liber.

Enormul animal nici nu a catadicsit să îi mulţumească lui Korak pentru această salvare, dar nici tînărul nu s-a aşteptat să fie lăudat. Ştia însă că nici un babuin nu va uita acest serviciu făcut regelui lor, iar acum puţin îi păsa dacă ei se uită la el sau nu.

Făcuse această faptă îndrăzneaţă sub imboldul dorinţei de a se răzbuna pe cei doi albi. Regele tribului a alergat spre rîu pentru a-i ajuta pe ceilalţi babuini în lupta lor cu albii.

Korak s-a întors şi a pornit spre satul lui Kovudoo, ţinta călătoriei sale. Pe drum, într-un luminiş, a întîlnit o cireadă de elefanţi.

Deşi îi plăcea să se deplaseze mai mult pe sus, printre crengile elastice ale copacilor, era acum nevoit să treacă prin acest loc fără copaci, unde printre animalele acestea enorme părea un pitic.

Un elefant şi-a ridicat trompa, scoţînd un sunet scurt de prevenire, simţind probabil mirosul unui străin care se apropie. Ochii acestor animale nu îi prea ajută în astfel de situaţii, dar mirosul şi auzul le este extrem de bine dezvoltat.

Cireada de animale mari era pe picior de apărare, din momentul în care bătrînul lor conducător dăduse semnalul.

– Pace şi prietenie! a strigat Korak. Sînt eu, Korak, un tarmagani.

Elefantul bătrîn şi-a lăsat în jos trompa pregătită de atac, iar întreaga cireadă şi-a continuat lîncezeală întreruptă de apariţia acestui pitic. Korak a trecut pe lîngă elefant la o palmă distanţă. Trompa puternică a animalului i-a mîngîiat pielea bronzată şi catifelată.

De ani de zile, băiatul s-a împrietenit cu Tantor şi cu tribul lui. Dintre toate animalele junglei, pe acest pachiderm uriaş îl iubea cel mai mult, fiind cel mai paşnic, dar şi cel

mai puternic.

Nici gazelele nu se temeau de acest puternic luptător, însă Numa îl ocolea la distanță.

Băiatul și-a făcut drum prin cireadă, fără frică, deși din cînd în cînd, cîte un elefant îl atingea cu trompa, sau altul îi punea o piedică din glumă. Trecu cu bine de ei și își continuă drumul.

În sfîrșit, spre seară, cînd era deja întuneric beznă, a ajuns la așezarea negrilor lui Kovudoo. A început o investigație sistematică a întregii așezări, folosindu-și toate simțurile pentru a o putea găsi pe scumpa lui Meriem.

Cîinii negrilor erau animale foarte vigilente și a trebuit să se miște cu extremă atenție pentru a nu fi simțit de aceste animale cu mirosul atît de bine dezvoltat. De multe ori a crezut că va fi descoperit, auzind mîrîitul furios al unui cîine.

Mergînd de la o colibă la alta, a ajuns la capătul unei alei largi, unde a simțit distinct mirosul fetei. Cu nasul lipit de peretele colibei, i-a dat ocol cu mare atenție.

A ajuns la intrare, iar aproape de ușă era acum sigur că fata este în acea colibă. Dar cînd să intre pe ușă, a văzut un negru puternic, înarmat cu o suliță lungă, care stătea pe vine, păzind coliba.

Războinicul stătea cu spatele spre el, iar în fața colibei ardea un foc mare care arunca umbra negrului departe, pe aleea satului. Negrul era singur.

Pentru a intra nestingherit în colibă trebuia să îl omoare pe războinic, sau să treacă pe lîngă el fără să fie observat. Prima alternativă putea da greș, pentru că ceilalți războinici ar fi fost alertați la cel mai mic zgomot, dînd alarma în întreg satul, care i-ar fi sărit în ajutor celui atacat.

Al doilea plan era aproape irealizabil. Pentru un om obișnuit ar fi fost ceva imposibil, dar Korak nu era un om obișnuit.

Acum stătea la două palme distanță de spatele lat al negrului. Putea oare să se strecoare prin spatele războini-

cului, fără să fie simţit?

Lumina care cădea asupra războinicului negru îl lumina şi pe Korak. Dacă s-ar fi întîmplat ca cineva să treacă pe acolo şi să se uite mai atent la coliba unde fusese ascunsă Meriem, imediat ar fi observat silueta înaltă şi de culoare albă a celui care se furişa.

Korak însă se bizuia pe faptul că băştinaşii evită să se plimbe noaptea, chiar prin aşezarea lor, iar pe de altă parte toţi erau concentraţi asupra celor ce se întîmpla în coliba fiecăruia, nedorind să se amestece în cele ce se întîmplă la vecini.

Korak se proptea de peretele colibei, însă fără să producă nici cel mai mic zgomot, care l-ar fi dat de gol. A ajuns foarte aproape de uşă, dar şi de spatele puternicului războinic negru. Simţea pe picioarele sale goale căldura emanată de corpul santinelei.

Îi auzea şi răsuflarea. Se mira însă cum se poate ca o fiinţă atît de ageră la perceput tot soiul de zgomote ale nopţii să nu îi simtă nici acum prezenţa. Băştinaşul stătea liniştit, fără să aibă habar ce se întîmplă în spatele lui, de parcă nu ar fi existat nimic dincolo de spatele lui.

Korak se deplasa încet, oprindu-se după fiecare pas. Deodată, războinicul s-a îndreptat de spate şi căscat, deschizîndu-şi o gură enormă, ridieînd mîinile în acest timp.

Băiatul a rămas ca o stană de piatră. Avea nevoie doar de un pas pentru a pătrunde în colibă.

Negrul şi-a lăsat mîinile în jos şi s-a întins leneş. Apoi s-a aplecat în spate pentru a-şi rezema puţin capul, pentru a trage un pui de somn.

Dar în loc de lemnul tare al peretelui colibei, capul şi umerii lui au venit în contact cu pielea caldă a unor picioare. Exclamaţia de surpriză i-a fost însă înăbuşită în gît, iar zece degete puternice i-au prins gîtul într-o strînsoare mortală.

Negrul s-a zbătut să se ridice, ca să scape de strînsoare. Toate mişcările sale erau însă zadarnice. Degetele care

i-au cuprins gîtul îl strîngeau tot mai tare, iar ochii îi ieşeau din orbite.

Faţa i s-a învineţit, iar corpul său s-a lăsat moale, dintr-o stare din care nimeni nu îşi mai revine.

Korak a proptit corpul negrului de peretele de lîngă uşa colibei, iar semiîntunericul din faţa focului îi masca adevărata sa stare. A intrat în colibă.

– Meriem! a chemat el în şoaptă.

– Korak, scumpul meu Korak! se auzi strigătul înăbuşit al fetei, de frica să nu fie auzită de cineva. Apoi a suspinat de uşurare.

Korak a îngenunchiat şi a tăiat frînghia cu care fata fusese legată de mîini şi de picioare. După cîteva clipe, a ridicat-o în picioare şi luînd-o de mînă a condus-o pînă la uşa colibei.

Afară, santinela părea vie. Dar la picioarele lui a apărut unul dintre cîinii de pază ai satului. La vederea celor doi străini, care ieşeau din colibă, a mîrîit furios, iar după ce l-a adulmecat pe Korak, a început să latre cu putere.

Lătratul cîinelui a atras imediat atenţia negrilor care şedeau în jurul celorlalte focuri. Toţi şi-au întors capetele spre coliba unde fusese legată fata.

Pielea albă a celor doi fugari lucea în lumina slabă care venea de la focurile din aşezare. Korak s-a adăpostit repede în spatele unei colibe, trăgînd-o pe Meriem după el, dar această mişcare a venit prea tîrziu.

Băştinaşii şi-au dat seama repede de evadarea fetei şi de prezenţa lui Korak în sat şi imediat vreo doisprezece dintre ei au alergat în direcţia lor. Cîinele care i-a dat de gol se ţinea după cei doi fugari, conducîndu-i pe negri fără greş spre Korak şi Meriem.

Tînărul a încercat să lovească animalul acesta obraznic cu suliţa, însă cîinele era învăţat să se ferească de lovituri şi a continuat să se ţină după ei. Ţipetele şi goana negrilor a stîrnit întreaga populaţie a satului, care a ieşit afară din colibe, pornind în căutarea celor fugiţi.

Primul lucrul care l-au descoperit a fost cadavrul santinelei, iar unul mai curajos a intrat în colibă şi şi-a dat seama că era aşa cum credeau ei. Fata evadase.

Cum au aflat toţi de această ştire, întreaga populaţie a fost cuprinsă de furie şi de groază. Nevăzînd însă nici un duşman, groaza le era atenuată de furie şi imediat au hotărît să fugă la locul unde lătra cîinele de pază.

Acolo au văzut doar pe războinicul cel alb care fugea cu prizoniera lor. Recunoscîndu-l pe autorul unor numeroase incursiuni în sat şi al numeroaselor lui glume proaste, s-au repezit furioşi să îl captureze.

Korak, văzîndu-se descoperit, a luat-o pe Meriem de mînă şi a alergat spre un copac de pe care ar fi putut ieşi din sat. Fuga îi era însă împiedicată de fată, care abia se mai putea ţine pe picioare, datorită poziţiei în care a stat atîtea zile, legată de mîini şi de picioare.

Datorită fugii lor ineficace, scăparea era compromisă. Măcar dacă ar fi ajuns la acel copac şi să urce repede! Meriem era la fel de iute la urcatul în arbori ca şi Korak.

Dar cu fata acum pusă pe umeri, Korak nu mai putea înainta repede. Pe deasupra, vreo douăzeci de cîini s-au năpustit asupra lor, atraşi de lătrăturile şi zgomotele care răzbăteau prin întreg satul.

Unul dintre cîini l-a muşcat pe Korak de picioare, încurcîndu-l în deplasarea spre copac. Acesta s-a împiedicat şi a căzut. Nici nu a apucat să se scoale că alţi cîini s-au repezit asupra lui, iar băştinaşii erau deja foarte aproape.

Doi dintre ei a prins-o pe Meriem, care se zbătea muşcîndu-i şi zgîriindu-i. Dar ei au potolit-o imediat cu o lovitură puternică de măciucă în cap, care a făcut-o să cadă în nesimţire.

Pentru Korak însă trebuiau să se gîndească la alte mijloace. Deşi era prins de mai mulţi războinici, a reuşit să se ridice în picioare.

S-a învîrtit o dată, împărţind lovituri în dreapta şi în stînga, iar la fiecare mişcare a pumnului său, cădea grămadă

cîte un negru. Cîinilor nu le dădea nici o atenție pentru că le sucea gîtul dintr-o singură mişcare, la cei mai obraznici dintre ei.

Un ciomag pe care îl mînuia unul dintre cei mai puternici războinici a fost prins de Korak şi acesta a început să împartă lovituri mortale în jurul său.

Era evident că nimeni nu i se putea împotrivi şi ar fi fost în stare să îi omoare pe toți războinicii din sat.

Dar bătrînul Kovudoo nu era omul care să se lase jefuit de averea pe care o reprezenta Meriem. Văzu ineficacitatea atacului războinicilor săi şi i-a chemat pe toți de lîngă Korak. Cîteva ordine date şi toți au format un zid viu în jurul fetei. Ordinul era să se respingă orice atac al albului.

Korak s-a repezit de mai multe ori la acest zid viu, dar a fost respins de sulițele ascuțite care erau mereu îndreptate spre el. A fost respins de multe ori, fiind rănit de foarte multe ori.

Era acum plin de sînge, din cap pînă în picioare, dar de sîngele lui propriu.

În cele din urmă şi-a dat seama de tactica negrilor şi cu multă amărăciune a hotărît să plece fără Meriem.

I-a strigat fetei cu voce tare:

– Korak pleacă, dar se va întoarce să te ia de la gomangani. La revedere, dragă Meriem! Korak va reveni!

– La revedere! îi răspunse fata. Meriem te va aştepta pînă vei veni.

Şi înainte ca vreunul dintre războinici să îi ghicească gîndul şi să îl împiedice, Korak se răsuci pe călcîie şi fugi spre capătul satului.

Dintr-un salt a dispărut în frunzişul des al copacului care l-a ajutat să treacă dincolo de gardul înalt

O ploaie de suliți l-a urmat, dar războinicii nu s-au ales decît cu un rîs batjocoritor, care a răzbătut din inima junglei.

CAPITOLUL XIV

Unde este Korak?

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, chiar în coliba lui Kovudoo. Noaptea a trecut şi a început o nouă zi, fără ca să se întîmple ceva deosebit.

Meriem ştia că el se va întoarce şi nici nu se îndoia că o va elibera curînd. Pentru ea, Korak era tot ce era mai frumos, mai puternic şi mai bun, în lumea lor. Deasemenea, era foarte încîntată de grija pe care i-o acorda tînărul în ultima vreme. Visa la el şi se gîndea ce noroc a avut să îl întîlnească. Comparînd purtarea lui Korak cu a şeicului s-a cutremurat de groază, gîndindu-se la cruzimea acelui bătrîn arab. Pînă şi aceşti băştinaşi negri erau mai blînzi.

Neînţelegîndu-le limba, nu putea să ştie care le era scopul ţinînd-o captivă de atîta vreme. Ştia că sînt canibali şi se aştepta să fie mîncată. Dar au trecut atîtea zile de cînd era în sat şi nimeni nu i-a făcut nici un rău.

Dar nu avea de unde să ştie că cei din sat au trimis un sol, care urma să trateze cu şeicul răscumpărarea ei. Însă nici ea nu ştia, după cum nici Kovudoo nu a aflat, că trimisul negrilor s-a întîlnit cu expediţia lui Malbin şi Jensen şi stînd de vorbă cu oamenii lor le-a comunicat scopul călătoriei sale. Băştinaşii care erau angajaţi să care poveri pentru cei doi albi nu au stat pe gînduri şi le-au spus stăpînilor această veste. Rezultatul acestor discuţii a fost că de îndată ce trimisul lui Kovudoo s-a afundat în junglă pentru a-şi continua călătoria, o împuşcătură a răsunat în liniştea sacră a junglei, iar solul s-a rostogolit fără viaţă într-un tufiş.

După cîteva minute de la acest incident, Malbin s-a reîntors în tabără şi s-a străduit să-i convingă pe ceilalţi că a tras asupra unui cerb, pe care însă nu l-a nimerit. Suedezii ştiau că băştinaşii pe care i-au angajat îi urau şi că dacă ar fi aflat adevărul despre soarta solului trimis de Kovudoo, ar

fi dat fuga în aşezarea negrilor şi l-ar fi înştiinţat pe şeful aşezării despre moartea trimisului său.

Fiind depăşiţi în număr de băştinaşi, iar în arabi nu aveau încredere, cei doi nu au riscat să intre în conflict cu un conducător atît de puternic. După această întîmplare, a avut loc întîlnirea cu babuinul care a scăpat din cursă şi cu albul cel sălbatic, care a adunat toate fiarele pădurii împotriva lor.

Întîmplarea cu babuinii le-a adus foarte mari necazuri, nu numai atunci în acele momente cînd cei doi au părăsit cursa şi au fost nevoiţi să lupte pentru a scăpa cu viaţă, ci şi mult timp după aceste evenimente, deoarece maimuţele asediau necontenit tabăra, mîrîind şi urlînd, zi şi noapte.

Cu armele în mînă, suedezii au respins multe atacuri sălbatice, cărora le lipsea doar o conducere şi o organizare corectă pentru ca atacurile lor să se termine dezastruos pentru cei din tabără.

Celor doi li s-a părut în cîteva ocazii, că îl văd pe albul acela sălbatic, în junglă, printre babuini şi erau foarte neliniştiţi la gîndul că ar putea, dintr-un moment sau altul, să ia conducerea maimuţelor împotriva lor.

În spaima lor, erau gata să plătească pe oricine care să îl ucidă pe acest inamic puternic, atribuind acestui sălbatic, atît pierderea babuinului pentru grădina zoologică, cît şi atitudinea răzbunătoare a animalelor din pădure..

– Cred, zise Malbin, că este acelaşi individ asupra căruia am tras acum cîţiva ani. Atunci era însoţit de o gorilă. Te-ai uitat bine atunci la el?

– Da, a răspuns Jensen. Era la numai cinci metri de mine, cînd am tras. Mi-a făcut impresia unui european inteligent. Dar era numai un copil atunci.

Apoi, adăugă după un moment de gîndire:

– Nu am văzut nici urmă de degenerare în trăsăturile lui. În cazuri asemănătoare, se observă imediat o alterare a întregii conformaţii a corpului, cînd un nebun scapă în

junglă, iar după ani de viață în sălbăticie se schimbă foarte mult, de poți să îl numești "sălbatic".

A ezitat o clipă.

– Sînt sigur că așa este. Acest tînăr este deosebit de ceea ce credem noi că este și este foarte periculos.

– În acest caz, i-a răspuns Malbin, deși am mare chef să îi trag un glonte în cap, aș prefera să nu vină în apropierea taberei noastre. Dacă i-ar veni cumva ideea să conducă atacul babuinilor împotriva noastră, nu știu zău cum am scăpa cu viață, dacă nu l-am doborî de îndată ce apare.

Dar tînărul alb nu a mai venit să îi ajute pe babuini în asediul lor, iar în cele din urmă maimuțele au încetat lupta lor împotriva oamenilor celor doi albi.

A doua zi, suedezii au pornit către satul lui Kovudoo, pentru a o captura pe fată, despre care aflaseră de la trimisul negrul. Deja făcuseră și un plan de acțiune.

Nu vor face nici o aluzie la captivă și se vor preface că nu știu nimic în legătură cu ea.

De îndată ce au ajuns în sat, i-au dat șefului multe cadouri, tocmindu-se pentru prețul diverselor mărfuri aduse de ei, așa cum ar fi făcut orice comerciant cinstit. Băștinașii ar fi devenit suspicioși la orice atitudine care li s-ar fi părut că este schimbată fața de celelate întîlniri ale lor cu diverși traficanți.

În timpul discuțiilor, au schimbat păreri despre situația locuitorilor din zonă, fiecare venind cu noutăți. Convorbirile erau lungi și plictisitoare, așa cum sînt pentru europeni toate întîlnirile protocolare prelungite ale africanilor.

Kovudoo nu a făcut nici o aluzie la captiva lui, iar după toată dărnicia lui și celor din sat, părea foarte nerăbdător să se asigure că oaspeții vor pleca în curînd.

Aproape în ultima oră înainte de plecare, Malbin a spus, ca din întîmplare, că șeicul a murit. La auzul acestei știri, Kovudoo s-a arătat interesat, dar și surprins.

– Cum, nu ai știut? s-a mirat Malbin. Curios! S-a

întîmplat acum vreo trei săptămîni. A căzut de pe cal, care a călcat într-o groapă. Calul a căzut pe el, iar cînd oamenii au sărit să îl ridice, șeicul era deja mort.

Kovudoo s-a scărpinat în ceafă, fiind foarte dezamăgit. Moartea șeicului însemna pierderea despăgubirii pe care o aștepta în schimbul fetei.

Acum nu îi era de nici un folos, doar dacă nu ar fi vrut să o mănînce, sau să îi țină de urît. Această idee din urmă l-a făcut să se gîndească la o mică tranzacție cu albii.

S-a uitat la Malbin cu coada ochiului, cîntărindu-l din priviri. Zicea în sinea lui:

– Aceşti albi sînt nişte oameni ciudați. Călătoresc fără femei vreme îndelungată şi foarte departe de satele lor. Sînt sigur că simt lipsa femeilor. Dar oare cît de mare le este dorința de a avea o femeie?

Acesta era gîndul care îl frămînta pe şeful satului. Pe neaşteptate a spus:

– Ştiu pe undeva o fată albă, care poate v-ar interesa. Poate doriți să o cumpărați.

Jensen şi Malbin au dat din umeri.

– Avem şi aşa multe necazuri, zise Malbin, ca să nu ne încurcăm şi cu femei. Iar despre plată nici noi nu prea ne lăudăm cu bani mulți.

– Dar femeia asta este albă şi frumoasă, îi ispiti negrul.

Suedezii au rîs cu poftă.

– Nu există femeie albă în jungla africană, Kovudoo, zise Jensen. Nu-ți bate joc de noi, doar sîntem prieteni.

Contrariat, Kovudoo sări în picioare.

– Veniți să o vedeți! exclamă el. Veți vedea că este exact aşa cum v-am spus.

Malbin şi Jensen s-au sculat şi privirile lor s-au întîlnit. Malbin a făcut cu ochiul asociatului său. Amîndoi l-au urmat pe negru spre coliba acestuia.

În întunericul de acolo, se putea observa forma unei femei legate şi întinse pe o rogojină. Malbin s-a uitat la ea

şi a întors capul.

– Asta este o babă de o sută de ani, Kovudoo, zise el, îndepărtîndu-se.

– Nu aveţi dreptate! strigă sălbaticul. Este tînără, dar nu o vedeţi bine, pentru că este întuneric. Aşteptaţi puţin să o scot afară.

A dat imediat ordin celor doi războinici care păzeau coliba, să îi taie fetei frînghiile de la picioare şi să o scoată la lumină, pentru a fi mai bine văzută.

Cei doi albi nu arătau deloc a fi grăbiţi, cu toate că ardeau de dorinţa de a vedea fata, dar mai ales ca ea să intre în stăpînirea lor. Puţin le păsa că vor vedea o fată frumoasă sau urîtă.

Tot ce doreau era să ştie dacă este aceeaşi fată care a fost furată cu mulţi ani în urmă. Credeau că vor putea identifica fata, chiar dacă au trecut atîţia ani şi mai aveau şi dovada celor spuse de solul trimis de Kovudoo la şeic.

Cînd Meriem a fost scoasă la lumină, cei doi au dat impresia unei dezinteresări totale. Malbin însă cu greu s-a abţinut să nu exclame de surpriză.

Fata era foarte frumoasă. Şi-a revenit imediat şi s-a întors spre şeful satului.

– Ce vrei acum? zise el.

– Vezi că este tînără şi frumoasă, îi răspunse Kovudoo.

– Da, mormăi Malbin. Nu este chiar atît de bătrînă. Dar chiar dacă este aşa cum zici, ne vom descurca foarte greu cu ea. Noi nu am venit spre sud să ne căutăm neveste. Sînt la noi mai multe decît crezi tu.

Meriem stătea în picioare privind la cei doi albi. Nu o interesa prezenţa lor şi îi păreau la fel de neprietenoşi ca şi băştinaşii din sat.

Îi ura şi îi era teamă de ei. Malbin i s-a adresat în arabă.

– Îţi sîntem prieteni, zise el. Nu vrei să te luăm de aici şi să te scăpăm de aceşti sălbatici?

Meriem îşi aminti că vorbise araba cum multă vreme în urmă şi răspunse încet:

– Aş vrea să fiu liberă, zise în sfîrşit. Dar vreau să merg la Korak.

– Nu vrei să vii cu noi? insistă Malbin.

– Nu, răspunse Meriem.

Malbin s-a întors atunci spre Kovudoo.

– Uite că nu vrea să vină cu noi, îi spuse.

– Sînteţi doar bărbaţi, replică negrul. De ce nu o luaţi cu forţa?

– De ce? spuse Jensen. Ca apoi să avem tot timpul necazuri cu ea?

– Nu ne trebuie, Kovudoo, adăugă Malbin. Dar ca să îţi dovedim că îţi sîntem buni prieteni şi vedem că vrei să scapi de ea, o vom lua de aici.

Kovudoo a înţeles că este pe cale să încheie un tîrg bun. Au început să se tocmească şi în cele din urmă Meriem a fost cumpărată de cei doi suedezi pe trei metri de stofă, trei ceşti de alamă şi un bidon nou. Toţi erau foarte mulţumiţi în afară de Meriem.

Kovudoo a pus însă condiţia ca europenii să părăsească satul cît mai repede, chiar a doua zi de dimineaţă. După ce a primit plata, Kovudoo le-a explicat albilor motivul pentru care le-a cerut să plece cît mai repede.

Le-a povestit de încercarea curajoasă a tînărului alb care a vrut să salveze fata şi le-a sugerat să se îndepărteze cît mai repede de acel ţinut pentru a se asigura că sălbaticul alb nu îi va urmări.

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, dar de data aceasta în cortul suedezilor. Malbin i-a explicat că ar fi bine să vină cu ei de bună voie, spunîndu-i că o vor duce înapoi în satul ei.

Fata a replicat că mai bine ar muri decît să se înapoieze la şeic. Albii i-au spus că atunci îi vor face pe plac şi nu o vor duce acolo.

De fapt nici nu au dorit să o ducă în satul şeicului,

ci voiau să ia legătura cu autoritățile franceze pentru a încasa recompensa fabuloasă, care s-a oferit cu mulți ani în urmă.

În timp ce vorbeau cu ea, au observat că fata s-a făcut frumoasă și înaltă și avea trăsături foarte plăcute. S-a schimbat foarte mult de cînd au zărit-o în satul șeicului.

Au trecut ani de cînd cei doi nu s-au mai gîndit la averea pe care ar fi primit-o pentru această fată. Iar acum, această ființă prețioasă era în fața lor, plină de farmecele tinereții unei femei.

Malbin s-a apropiat de ea și i-a pus mîna pe umăr. Fata s-a împotrivit. Atunci, el a prins-o de mijloc, încercînd să o sărute, dar ea îl lovi peste gură. Jensen s-a apropiat de ei și a izbucnit:

– Malbin, ai înebunit?

Sven Malbin a dat drumul fetei și s-a întors spre Jensen. Fața îi ardea ca focul.

– Ce naiba te-a apucat? mormăi Jensen. Vrei să pierdem orice speranță de a mai primi recompensa? Știi doar că dacă o batjocorim, nu numai că nu vom căpăta nimic, dar ne vor băga la închisoare. Credeam că ești mai deștept, Malbin.

– Dar nu sînt de lemn, ce naiba, replică celălalt suedez.

– Abține-te! îl certă Jensen. Cel puțin pînă o predăm autorităților și încasăm banii.

– Ei drăcie! strigă Malbin. De ce? Vor fi prea bucuroși că o aducem, iar acolo ea își va ține gura. De ce să nu mă ocup puțin de ea?

– Pentru că așa vreau eu! se răsti Jensen. Te-am lăsat să faci ce vrei pînă acum, Sven. Dar în această situație trebuie să mă asculți, pentru că am dreptate. Știi de fapt și tu, însă nu vrei să recunoști.

– Ai devenit foarte vîrtos, așa deodată, mormăi Malbin, sau poate crezi că am uitat de fata cîrciumarului, de mica Celela și de negrul ăla ...

– Taci! strigă Jensen. Aici nu este vorba de virtute şi cred că îţi dai şi tu seama. Dar nu vreau să ne certăm. Dar, aşa să mă ajute Dumnezeu, Sven, că dacă te atingi de fată, te voi ucide!

După o privire ucigătoare aruncată spre celălalt suedez a mai spus:

– În aceşti nouă ani, am suferit şi era să îmi pierd viaţa de zeci de ori. Nu pot uita prin cîte primejdii am trecut pînă acum cînd sîntem aproape de a ne îmbogăţi. Nu vreau ca tu, printr-o faptă nebunească să dai peste cap întreaga noastră situaţie favorabilă şi să te porţi ca un animal.

Din nou a mai stat o clipă, înainte de a încheia:

– Te previn, Sven, zise el punînd mîna pe patul revolverului de la curea, că nu am vorbit degeaba.

Malbin a aruncat o privire cruntă asociatului său şi dădu din umeri. Apoi ieşi. Jensen s-a întors spre Meriem.

– Dacă nu îţi dă pace, o sfătui el, să mă strigi. Voi fi întotdeauna pe aproape.

Fata nu a înţeles discuţia dintre cei doi, pentru că ei au vorbit în suedeză. Dar a înţeles tot ce i-a spus Jensen, pentru că acesta vorbea cu ea în arabă.

A înţeles însă de pe feţele lor şi din gestul lui Jensen cînd a pus mîna pe armă, că discuţia lor a fost extrem de serioasă. Credea că trebuie să caute prietenia lui Jensen şi l-a rugat să o elibereze pentru a se duce în pădure să îl caute pe Korak.

Dar a fost foarte dezamăgită pentru că Jensen i-a rîs brutal în faţă, spunîndu-i că dacă va încerca să fugă, o va pedepsi crunt. Biata fată a rămas toată noaptea cu ochii deschişi pentru a auzi un semn de la Korak. În jurul ei, jungla îşi continua viaţa.

Urechile ei distingeau zeci de zgomote pe care cei din tabără nu le înţelegeau. Dar dintre atîtea zeci de sunete, nici unul nu era de la Korak.

Numai moartea l-ar fi putut împiedica pe tînăr să nu se întoarcă după ea şi să o salveze. De ce mai întîrzie şi nu

vine?

A venit dimineaţa, dar încrederea ei în eliberare s-a diminuat. Era însă neliniştită să nu i se fi întîmplat ceva tînărului pe care ea îl aştepta din tot sufletul.

Era de necrezut să i se fi întîmplat ceva rău curajosului şi puternicului Korak, care a scăpat întotdeauna de toate primejdiile din junglă.

După micul dejun, tabăra a fost strînsă, iar bieţii cărăuşi şi-au pus greutăţile în spinare şi întreaga mică armată porni spre nord. Nici un semn nu s-a arătat că salvarea fetei ar fi aproape.

Toată ziua au mers fără să se oprească. La fel a doua zi şi a treia zi. Dar Korak nu s-a arătat, spre dezamăgirea fetei, care mergea tăcută alături de cruzii ei stăpîni.

Malbin avea aerul că este nemulţumit şi că este supărat pe cineva. Jensen îi vorbea prieteneşte, dar Malbin îi răspundea scurt, monosilabic. Cu fata nu vorbea, însă îi arunca priviri lacome printre gene.

Meriem a surprins una dintre aceste priviri, care a făcut-o să se cutremure. Îşi strînse păpuşa mai tare la piept şi regreta că nu mai are cuţitul ei ascuţit pe care îl avea înainte de a fi prinsă de Kovudoo.

În cea de a patra zi, a pierdut orice speranţă de a fi salvată. Desigur că lui Korak i s-a întîmplat ceva. Nu va mai veni să o salveze, iar aceşti oameni răi o vor duce departe şi probabil că o vor ucide.

Nu îl va mai putea vedea pe Korak al ei.

În acea zi, suedezii au hotărît să facă o pauză mai mare şi s-au aşezat pentru o odihnă mai lungă. Malbin şi Jensen au plecat din tabără pentru a vîna, însă fiecare într-o altă direcţie.

Nu a trecut nici o oră de cînd cei doi au plecat din tabără, că pînza cortului unde era fata s-a ridicat, iar la intrare apăru Malbin cu o privire bestială.

CAPITOLUL XV

Fuga

Cu ochi speriați, ca o pasăre în captivitate, fata s-a uitat la individul care se apropia amenințător de ea. Mîinile ei erau libere pentru că suedezii au legat-o cu un lanț de robi, adică cu un guler de fier în jurul gîtului prins de un lanț gros și fixat de un țăruș bătut adînc în pămînt.

Meriem s-a retras încet spre colțul opus al cortului. Malbin se apropia de ea cu mîinile întinse, gata să o atingă.

Buzele îi erau întredeschise, iar răsuflarea îi era grăbită. Fata și-a adus imediat aminte de sfatul pe care îl primise de la Jensen de a-l chema de îndată ce Malbin va încerca să se apropie de ea.

Însă suedezul și-a ales bine momentul cînd tovarășul său era plecat la vînătoare. Scoase totuși un țipăt pătrunzător, pe care l-a repetat de trei ori, mai înainte ca atacatorul să sară asupra ei și să îi înfunde gura.

Meriem a început să se zbată, luptîndu-se așa cum a văzut în junglă: cu unghiile și cu dinții. Mizerabilul și-a dat seama imediat că nu va avea o sarcină ușoară.

În acel corp tînăr și mlădios, sub pielea aceea catifelată, erau muschii puternici ai unei leoaice. Dar nici Malbin nu era un slăbănog.

Era un bărbat puternic, înalt și brutal. Reuși să o supună pe fată, lovind-o peste față, cînd ea a început să îl muște cu putere. Meriem reușea să îl lovească și ea, dar puterile îi slăbeau, din cauza strînsorii degetelor suedezului, care o strîngeau puternic de gît, gata să o sufoce.

Jensen nu era departe pentru că se întorcea spre tabără cu două căprioare împușcate în apropiere. Le-a găsit nu departe de tabără, bucurîndu-se că nu trebuie să se îndepărteze prea mult de tabără, suspectîndu-l pe Malbin.

Simplul fapt că celălalt a refuzat să îl însoțească, preferînd să meargă la vînătoare într-o altă direcție, era un

puternic motiv de bănuială. Jensen îl cunoştea pe Malbin, aşa că de îndată ce a împuşcat cele două animale, a pornit-o înapoi, urmat de oamenii săi care duceau vînatul.

Abia a parcurs cîteva sute de metri, că a auzit un ţipăt slab în depărtare, din direcţia taberei. S-a oprit să asculte.

Strigătul s-a mai repetat de două ori, după care s-a lăsat o tăcere supărătoare. Trăgînd o înjurătură, Jensen a luat-o la fugă, întrebîndu-se dacă nu va ajunge prea tîrziu.

Ce idiot şi Malbin ăsta să le pericliteze acum şansa de a se îmbogăţi!

Ţipetele fetei au mai fost auzite şi de altcineva în afară de Jensen, de cineva care se afla mai departe de tabără decît suedezul, însă în direcţie opusă. Era un străin care habar nu avea că în vecinătate s-ar afla şi alţi albi în afară de el. Era un vînător lîngă care se aflau mai mulţi războinici foarte curajoşi şi puternici.

Străinul a ascultat o clipă, cu multă atenţie. Fără îndoială că era vocea unei femei care se găsea în primejdie. A luat-o şi el în direcţia de unde s-au auzit ţipetele, dar pentru că era mai departe decît Jensen, acesta din urmă a ajuns primul la cortul fetei.

Suedezului i se prezenta o scenă de luptă dintre Meriem şi Malbin. Jensen s-a înfuriat peste măsură şi a început o serie de înjurături cumplite.

Malbin a ridicat capul şi s-a întors spre noul venit, scoţîndu-şi rapid pistolul. Jensen a anticipat mişcarea celuilalt şi a scos şi el arma.

Au tras amîndoi asupra celuilalt în acelaşi timp. Jensen a mai continuat să înainteze spre Malbin, dar şi-a scăpat arma din mînă, clătinîndu-se de parcă era beat. Malbin a mai tras de două ori asupra lui.

Meriem, cu toată groaza de care era cuprinsă, nu a putut să nu se mire cum acest om mai vine spre ei după ce a primit încă două gloanţe mortale. Jensen continua să rămînă în picioare, ţinîndu-şi ochii închişi. Căzu la pămînt

în cele din urmă.

Malbin s-a ridicat şi l-a izbit furios cu piciorul. Pe urmă s-a întors spre Meriem. Dar exact în acea clipă, perdeaua cortului s-a dat la o parte şi un alb înalt şi-a făcut apariţia la intrarea în cort.

Nici Meriem şi nici Malbin nu l-au observat fiind cu spatele la uşa cortului. Din trei paşi, albul a ajuns în partea unde erau cei doi, dezarmîndu-l pe Malbin, punîndu-i o mînă grea pe umăr.

Meriem văzu un alb străin, cu părul negru, cu ochi verzi, îmbrăcat în uniformă, avînd pe cap un chipiu.

– Ce se petrece aici? a întrebat străinul într-o limbă pe care fata nu a înţeles-o.

Meriem a dat din cap şi i-a răspuns străinului în arabă. Acesta cunoscînd această limbă i-a repetat întrebarea. Fata i-a răspuns:

– Oamenii aceştia vor să mă răpească de la Korak al meu, iar acesta a vrut să mă ... bată. Celălalt, pe care l-a omorît, a vrut să mă ajute. Amîndoi însă erau foarte cruzi şi răi, dar acesta viu este cel mai periculos. Dacă Korak ar fi aici, l-ar omorî. Cred că dumneata îl vei cruţa.

Străinul a zîmbit şi a răspuns:

– Merită să fie omorît. Nu încape nici o îndoială. Era o vreme cînd l-aş fi omorît şi eu, dar acum m-am schimbat. Totuşi, voi avea grijă să nu te mai supere.

Apoi s-a întors spre Malbin.

– Am răbdat destul din cauza voastră şi meriţi să fii ucis de mîna mea, dar există o lege pe care nu o voi aplica eu aici. Am auzit de voi, de foarte multă vreme. Tu şi celălalt aveţi o faimă foarte proastă în ţinuturile acestea. Acum poţi pleca liber, însă nu vreau să te mai văd niciodată! Ai înţeles?

Malbin a protestat şi a început să înjure îngrozitor. Dar înainte de a-şi da seama a fost prins de străin şi scuturat cumplit, de i-au clănţănit toţi dinţii din gură. Malbin a încetat cu ameninţările sale.

Străinul i-a mai spus:

– Acum ieşi de aici! Ocoleşte-mă, dacă vrei să ai viaţă lungă!

Străinul s-a apropiat de urechea suedezului şi i-a şoptit un nume. Acesta auzind acel nume era să cadă pe spate. Dar a fost împins imediat afară din cort.

Întorcîndu-se spre Meriem a întrebat:

– La cine este cheia de la jugul ăsta de fier din jurul gîtului tău.

– Acesta de pe jos o purta întotdeauna, răspunse fata arătîndu-l pe Jensen.

Străinul l-a căutat pe mort în buzunare şi a găsit cheia cu care a eliberat-o pe Meriem.

– Mă laşi să mă întorc acum la Korak al meu? a întrebat ea.

– Voi avea grijă să fii predată părinţilor sau rudelor tale, răspunse albul. Spune-mi te rog, cine sînt ei şi unde le este satul?

În tot acest timp, o privea pe fată uimit de îmbrăcămintea ei. După limba pe care o vorbea, era fată de arab, dar nu mai văzuse pe nimeni astfel îmbrăcată.

– Cine eşti tu? Cine este Korak?

– Korak? Korak este o maimuţă! Alte rude nu am. Eu locuiesc în junglă numai cu Korak, de cînd Akut este regele tribului de maimuţe. Korak trebuia să le fie erege, dar a refuzat.

Fata a pronunţat numele lui Akut aşa cum îl pronunţau maimuţele. După aceste cuvinte ale fetei, străinul a început să o privească mai atent. În ochii lui i se citea un interes deosebit.

– Deci Korak este o maimuţă? Bine, dar tu cine eşti?

– Eu sînt Meriem. Şi eu sînt tot o maimuţă.

– Mda, mormăi străinul, la acest răspuns neaşteptat.

La ce s-a gîndit s-ar fi putut înţelege din privirea plină de compătimire aruncată acestei sărmane fete. S-a

apropiat de ea şi a încercat să îi pună mîna pe frunte.

Fata s-a dat la o parte mîrîind scurt, scoţînd un ţipăt. Străinul a înţeles reacţia ei şi a zîmbit.

– Nu trebuie să te temi de mine, zise el blînd. Nu îţi fac nici un rău. Doream să văd dacă nu cumva ai febră, dacă te simţi bine, ca să plecăm în căutarea lui Korak.

Meriem s-a uitat drept în ochii lui. Ochii albului îi făceau o impresie foarte bună, iar faţa lui avea trăsături de om cinstit.

I-a permis omului să îi atingă fruntea şi să îi ia pulsul, pentru a se asigura că fata este sănătoasă.

– De multă vreme eşti maimuţă? întrebă albul.

– De mult, de foarte mult, de cînd am fost mică şi Korak a venit şi m-a luat de tatăl meu, care mă bătea foarte tare. De atunci, am trăit în copaci, împreună cu el şi cu Akut.

– În ce parte a pădurii locuieşte Korak? a mai întrebat străinul.

Meriem a făcut un gest larg, care a cuprins jumătate din Africa.

– Poţi găsi drumul înapoi spre el?

– Nu cred, răspunse ea, dar sînt sigură că el mă va căuta şi mă va găsi.

– În acest caz, am un plan, propuse străinul. Eu locuiesc nu departe de aici. Vii cu mine acasă, unde soţia mea şi cu mine te vom îngriji pînă cînd Korak te va găsi sau tu îl vei găsi pe el. Dacă zici că te caută, sînt sigur că la fel de uşor te poate găsi şi acolo unde stau eu, nu-i aşa?

Străinul a aşteptat ca Malbin să se îndepărteze cu oamenii lui spre nord.

Meriem avea acum încredere în acest bărbat şi stătea lîngă el ţinîndu-şi păpuşa în mînă. Străinul era mirat de araba foarte stricată pe care o vorbea fata, atribuind şi asta unei stări mintale deviate.

Dacă ar fi ştiut însă cîţi ani au trecut de cînd ea nu a mai vorbit această limbă, nu s-ar fi mirat atît de mult. Mai

era un motiv pentru care limba şeicului nu i s-a întipărit bine în minte, dar acesta nu putea fi ghicit nici de ea şi nici de binefăcătorul ei.

Străinul a încercat să o convingă să meargă cu el în satul lui. Meriem a insistat să meargă imediat în căutarea lui Korak.

Bărbatul a hotărît în sinea lui că trebuie să o convingă pe fată să vină cu el, pentru că o credea bolnavă mintală.

Fiind însă un om inteligent, s-a gîndit că mai întîi trebuie să satisfacă dorinţa fetei, lăsîndu-se convins că ar fi bine să îl caute pe acest Korak.

Au pornit-o spre sud, cu toate că reşedinţa lui era mai spre est. Pe drum însă a cotit-o încet spre locuinţa sa şi era foarte bucuros că fata nu a observat această schimbare a direcţiei de mers.

Meriem era din ce în ce mai convinsă că îl vor găsi pe Korak şi nu avea de ce să se teamă de acest tarmagani, care nu dorea să îi facă nici un rău. După cîteva zile şi-a dat seama că acest om este foarte bun cu ea şi îi asemăna caracterul cu acela al lui Korak.

În cea de a cincea zi a căutărilor lor, au ajuns într-o cîmpie întinsă, unde se zăreau cîteva case. Această imagine de locuri necunoscute au făcut-o pe Meriem să se oprească mirată.

– Unde ne aflăm? a întrebat ea.

– Pentru că am văzut că nu îl găsim pe Korak, iar drumul nostru trecea pe lîngă casa mea, te-am adus aici să te odihneşti şi să stai cu soţia mea. Oamenii mei îţi vor găsi maimuţoiul sau poate va veni el aici. Cred că aşa este mai bine. Aici la noi eşti în siguranţă şi vei fi foarte fericită.

– Îmi este teamă, Buana[2], zise fata. La tine în sat, poate mă vor bate aşa cum mă bătea şeicul. Te rog, lasă-mă să plec în junglă. Acolo Korak mă va căuta şi sigur că mă

---

[2] *Buana* în limba swahili înseamnă *stăpîne* sau *domnule* (n.t.)

va găsi. Lui nu i-ar trece prin minte să mă caute în casa unui alb.

– Nimeni nu te va bate aici, copila mea! o linişti Buana.

Apoi zise cu bunătate:

– Nici eu nu te-am bătut, nu-i aşa? Şi aici eu sînt stăpîn. Toată lumea se va purta bine cu tine, iar soţiei mele îi vei place foarte mult. Sînt sigur că va veni şi Korak aici, pentru că voi trimite cîţiva oameni să îl caute peste tot.

Fata s-a împotrivit.

– Pe Korak nu îl poate aduce aici nimeni, pentru că îi va ucide pe cei care se vor apropia de el. Aşa i-a ucis pe toţi cei care s-au apropiat de el. Mi-e frică, Buana. Vreau să plec!

– Te vei rătăci. Nu cunoşti jungla. Vezi, nici nu ai ştiut pe unde mergi! Fiarele sălbatice te vor mînca în prima noapte şi atunci Korak sigur că nu te va găsi.

S-a oprit să vadă reacţia fetei, apoi a spus:

– Este mult mai bine să rămîi cu noi. Nu te-am scăpat de oamenii aceia răi? Nu îmi datorezi măcar puţină încredere? Rămîi cu noi cîtăva vreme, pînă vom vedea ce este mai bine să faci. Eşti încă un copil şi ar fi o crimă să te las să pleci singură în junglă.

Cuvintele înţelepte ale străinului nu au stîrnit decît rîsul fetei.

– Jungla îmi este şi mamă şi tată. A fost cu mine mai bună decît toţi oamenii. Nu mi-e frică de nici un animal.

S-a uitat curajoasă la cel care îi dorea binele.

– Voi muri, cînd îmi va veni rîndul, continuă ea spre mirarea crescîndă a bărbatului înalt. Se poate ca un leopard sau un leu să mă omoare, dar la fel poate fi şi un mic gîndăcel. Dar cînd leul m-ar ataca, sau gîndăcelul m-ar pişca, mi-ar fi frică, dar aş fi foarte nefericită să mă tem de ceva care nu s-a întîmplat încă.

Observînd mirarea bărbatului din faţa ei s-a oprit şi a explicat ce dorise să spună.

– Dacă va fi un leu, frica mea va fi de scurtă durată, dar dacă este un gîndăcel, va trebui să sufăr cîteva zile pînă să mor. De aceea de leu mă tem cel mai puţin. Este marc şi face mult zgomot. Pot să îl aud sau să îl miros de la mare depărtare şi am timp destul ca să fug din calea lui, dar peste gîndăcel pot să calc sau să îl ating, fără ştiu că este acolo, iar înţepătura lui poate fi mortală.

Filosofia ei primitivă a fost încheiată cu aceste cuvinte:

– Nu, Buana, nu mi-e teamă de junglă, ci dimpotrivă, o iubesc. Dacă ar trebui să o părăsesc, aş muri. Dar tu ai fost bun cu mine, iar casa ta este lîngă pădure, aşa că voi face aşa cum doreşti şi voi rămîne cu tine şi cu soţia ta, cîtăva vreme.

Au mers împreună de mînă, spre o casă înconjurată de flori multe, iar în spatele casei se vedea o gospodărie bine întreţinută.

Mergînd cu acest străin, care a ştiut să îi cucerească încrederea, Meriem a ajuns la intrarea locuinţei, unde era o femeie îmbrăcată în alb, care s-a bucurat foarte mult la vederea soţului ei.

La vederea acestei femei, Meriem s-a oprit şi s-a uitat întrebător la străin. Privirle ei exprimau o teamă de necunoscut.

– Este soţia mea, o lămuri străinul. Îi pare bine că ne vede.

Femeia a coborît de pe verandă, ieşindu-le în întîmpinare, pe cărarea din faţa casei. Soţul ei a îmbrăţişat-o, apoi a recomandat-o pe Meriem în limba arabă, singura pe care fata o înţelegea.

– Draga mea, ea este Meriem, zise el simplu.

În cîteva minute, i-a povestit întîmplarea cu întîlnirea lor neaşteptată.

Meriem a văzut că soţia străinului era o femeie frumoasă şi pe obraz i se putea citi o bunătate şi o blîndeţe care îţi dădea multă încredere.

Nu îi era teamă de ea. După ce a aflat de întîlnirea soţului ei cu ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o, spunîndu-i un dulce "draga mea". În inima fetei încolţi un sentiment care dispăruse de foarte multă vreme.

Şi-a apropiat capul de femeia cea blîndă, în a cărei voce a simţit o căldură maternă pe care nu o mai simţise de atîta vreme. A început să plîngă aşa cum nu a plîns niciodată, cu lacrimi de uşurare, cu lacrimi de bucurie.

Şi astfel, mica Meriem, o sălbatică mangani, a ajuns din jungla ei iubită, într-o familie adevărată.

Îi considera pe "Buana" şi pe "Dragă", ca pe părinţii ei. Acestea erau numele pe care ea le-a dat la început şi a continuat să îi numească aşa.

După ce teama ei s-a risipit în totalitate, a început să îi iubească cu pasiune şi căldură. S-a hotărît să îl aştepte pe Korak aici, pentru că tînărul era totuşi înaintea tuturor, în inima ei.

CAPITOLUL XVI

O victorie zadarnică

Departe de satul unde o lăsase pe Meriem, Korak, plin de răni, clocotind de furie, se întorcea spre locul unde întîlnise babuinii cei mari. Nu i-a mai găsit acolo unde îi lăsase şi nici în obişnuitele lor locuri de vînătoare.

A mers pe o urmă lăsată de ei şi în cele din urmă i-a întîlnit. Babuinii înaintau încet, dar fără întrerupere, spre sud.

Erau într-una dintre acele perioade ale lor de migrare, fapt inexplicabil pentru oamenii de ştiinţă care studiază comportamentul maimuţelor africane.

La vederea războinicului alb, care venea spre ei, din direcţia opusă vîntului, întreaga turmă s-a oprit, la strigătul de alarmă al santinelei lor. A pornit un cor mîrîituri şi întreg

tribul de maimuțe a început să îi dea ocol noului venit.

Femelele și-au chemat puii și s-au ascuns în spatele masculilor.

Korak l-a chemat pe regele lor, care la auzul acestei voci cunoscute, a venit încet, cu mare băgare de seamă. Trebuia să se convingă cu mirosul și cu văzul pentru a se asigura că este aceeași persoană cu care s-a întîlnit atunci cînd a căzut în cursa albilor.

Korak stătea nemișcat. Dacă ar fi înaintat spre maimuțe, ar fi putut declanșa un atac, sau i-ar fi putut pune pe fugă.

Animalele sălbatice reacționează foarte diferit de oameni. Bazîndu-se pe instincte ei pot să își schimbe atitudinea foarte repede.

Regele babuinilor s-a apropiat de Korak și s-a învîrtit în jurul acestuia, mîrîind și mirosindu-l. Cînd s-a apropiat mai mult, Korak a început să îi vorbească.

– Eu sînt Korak. Eu sînt cel care am deschis casa de sîrmă în care ai fost prins. Te-am scăpat de tarmagani. Sînt Korak, prietenul vostru.

– Da, mormăi regele, ești Korak. Urechile mi-au spus că ești Korak. Ochii îmi spun același lucru. Acum și nasul îmi spune că tu ești acela, pentru că nasul meu nu greșește niciodată. Îți sînt și eu prieten. Vino să vînăm împreună!

– Korak nu poate vîna acum, a răspuns tînărul. Gomanganii mi-au furat-o pe Meriem și o țin legată în satul lor. Ei nu vor să o lase liberă. Eu singur nu pot să o scap. Korak te-a eliberat pe tine. Vrei să vii cu poporul tău să o eliberăm pe Meriem a lui Korak?

– Gomanganii au bețe lungi și ascuțite pe care le aruncă, a spus regele babuinilor. Ele străpung corpul supușilor mei. Ne ucid. Gomanganii sînt un popor rău. Ne vor ucide dacă intrăm în satul lor.

– Dar tarmanganii au bețe care fac un zgomot mare și ucid de la distanță, a ripostat Korak. Au avut astfel de

bețe cu ei cînd te-am eliberat. Dacă aș fi plecat de acolo de frică, erai și acum prizonierul tarmanganilor.

Babuinul s-a scărpinat în cap. În jurul lui s-au așezat ceilalți masculi ai tribului. Unii dintre ei se învîrteau pentru a se așeza într-un loc de unde să audă tot ce se vorbește.

Mulți dintre ei îl priveau pe acest mangani, dar care semăna foarte mult cu un tarmangani.

Regele babuinilor s-a uitat întrebător la cîțiva dintre supușii lui, de parcă le-ar fi cerut părerea.

– Noi sîntem foarte puțini, a mormăit unul dintre ei.

– Mai sînt alți babuini printre dealurile de unde venim. Ei sînt mulți ca frunzele și îi urăsc pe gomangani, la fel ca și noi. Să le cerem ajutorul lor și să îi stîrpim pe toți gomanganii din pădure, a propus altul.

Babuinul care vorbise s-a sculat în picioare amenințător, cu părul măciucă, mîrîind fioros. Korak nu mai dorea să intervină.

Babuinii s-ar fi dus bucuroși să lupte împotriva băștinașilor, dar voiau să fie mai mulți, să lupte alături de rudele lor, care trăiau printre dealuri. Regele lor a fost de acord cu acest plan.

Toți au insistat că nu trebuie să se piardă nici o clipă, așa că regele a ales doisprezece babuini dintre cei mai puternici, cu care a pornit spre ținutul celorlalți babuini pentru a-i chema la luptă. Korak a pornit și el cu ei.

Odată porniți în această aventură, babuinii s-au arătat foarte entuziaști. Nu numai că pregătirile de plecare au fost grăbite la maximum, dar și în timpul drumului, toți au mers cît de repede au putut. Pentru Korak această viteză de deplasare nu i s-a părut dificilă deloc.

În tot drumul lor, animalele făceau un zgomot asurzitor, dînd impresia că o întreagă armată se deplasează prin pădurea sălbatică. Și cu alte ocazii, cînd babuinii fac călătorii de acest fel, nici un animal al junglei, chiar și dintre cele mai fioroase, nu îndrăznește să le stea în cale.

Însă cînd ieșeau din pădure și se deplasau pe un loc

întins, fără copaci, păşeau foarte liniştiţi, ştiind că leul sau leopardul nu vor fi înşelaţi de zgomotele făcute de ei.

Două zile a durat călătoria lor prin junglă, pînă au ajuns la o cîmpie întinsă, de unde începeau dealurile împădurite. Korak nu a mai trecut prin aceste locuri. Era un ţinut nou pentru el şi se bucura pentru încîntătoarea privelişte care i se oferea.

Dar în acele momente nu era fericit deloc şi nu putea să se bucure de verdele pădurii, asă cum ar fi dorit. Meriem era în pericol şi nu era cu el.

Odată ajunşi în pădure, babuinii au încetinit ritmul deplasării şi au început să scoată sunete de chemare a semenilor lor. Din cînd în cînd se mai opreau să audă dacă nu au fost simţiţi de cei din neamul lor.

După un timp, din depărtare, s-a auzit un răspuns la chemările lor. Au înaintat cu toţii în acea direcţie, oprindu-se totuşi să asculte zgomotele junglei.

Chemîndu-se unii pe alţii, deodată, în faţa lui Korak au apărut un număr impresionant de mare de babuini. Erau şi în copaci şi pe pămînt, de pareă ar fi dorit să formeze un zid de nepătruns.

Se apropiau încet, repetînd chemările lor. Erau mii de maimuţe. Korak s-a gîndit la soarta oricărei fiinţe de pe pămînt dacă ar fi îndrăznit să se opună acestei forţe teribile.

Cei doi regi, s-au apropiat unul de celălalt, după cum era obiceiul, cu mîrîituri şi cu părul zbîrlit. După ce s-au asigurat reciproc de identitatea celuilalt, s-au scărpinat unul pe celălalt pe spate şi s-au aşezat să discute.

Prietenul lui Korak a început să îi explice celuilalt conducător motivul venirii lor, arătîndu-l pe tînăr care pînă în acel moment a stat ascuns într-un tufiş.

Apariţia lui a provocat panică printre babuini. Pentru un moment, lui Korak i-a fost teamă că va fi sfîşiat de mulţimea furioasă. Dar frica nu era că el ar fi fost omorît, ci pentru Meriem care ar fi rămas prizonieră, fără ajutorul lui.

Cei doi conducători i-au liniştit pe furioşi, iar Korak

s-a apropiat de ei. Babuinii l-au mirosit din cap pînă în picioare.

Cînd a început să le vorbească în limba lor, s-au minunat şi au rămas uimiţi. Korak le vorbi de Meriem, despre viaţa lor din pădure, despre celelalte maimuţe care s-au împrietenit cu ei, de la mica Manu, pînă la Mangan, antropoidul cel uriaş.

– Gomanganii, în mîinile cărora se află Meriem, nu sînt prietenii voştri. Ei vă ucid de îndată cum vă văd. Babuinii din ţinuturile de unde venim sînt puţini, pentru a se lupta cu ei. Ei însă mi-au spus că voi sînteţi cei mai curajoşi. Numărul vostru este cît al firelor de iarbă de pe cîmpie şi cît al frunzelor din pădure. Pînă şi lui Tantor, elefantul, îi este teamă de voi, ştiind şi el cît sînteţi de curajoşi.

Korak a făcut o scurtă pauză pentru a le observa reacţia. Apoi a spus:

– Cei din neamul vostru mi-au spus că voi aţi veni bucuroşi cu mine în satul gomanganilor, ca să îi pedepsim pe aceşti duşmani, iar eu, "Omorîtorul" voi putea să o iau pe Meriem înapoi în pădure.

Regele babuinilor s-a ridicat, încîntat de cuvintele care le-a spus Korak, mai ales despre curajul lor. Toţi masculii s-au ridicat ţanţoş şi s-au plimbat cîţiva paşi. Erau foarte mulţumiţi că acest tarmangani, care zicea că este mangani şi vorbea limba lor, îi laudă atît de mult şi doreşte să le ceară ajutorul pentru a-şi lua femela din satul acela blestemat.

– Aşa este, începu unul dintre ei, noi cei care locuim aici pe dealurile acestea sîntem cei mai curajoşi luptători. Chiar şi Tantor se teme de noi. Numa se teme de noi. Şita se teme de noi. Gomanganii sînt mulţumiţi cînd trec pe lîngă noi şi nu îi deranjăm.

– Iar eu, îl întrerupse un alt mascul puternic, sînt gata să merg cu tine Korak, în satul gomanganilor din cîmpie. Eu sînt băiatul mai mare al regelui nostru. Pot să îi ucid singur pe locuitorii acelui sat, se lăudă maimuţoiul,

umflîndu-şi pieptul puternic, apoi aplecîndu-se să îl scarpine pe spate pe unul dintre cei care stăteau în fața lui.

– Eu sînt Gobb, se ridică al treilea. Colții mei sînt lungi şi ascuțiți. Colții mei sînt puternici, pentru că am ucis cu ei mulți gomangani. Singur am omorît-o pe sora lui Şita. Da, Gobb se duce pe cîmpie şi atunci nu va rămîne nici un duşman, nici măcar să numere morții.

Şi acest maimuțoi după ce şi-a sfîrşit pledoaria, şi-a umflat pieptul, sub privirile admirative ale femelelor din trib.

Korak s-a uitat la rege.

– Tinerii din tribul tău sînt foarte curajoşi, zise el, dar cel mai curajos este regele lor.

Auzind aceste laude, regele s-a ridicat şi a început să urle de plăcere. Pădurea a răsunat de strigătele sale pătrunzătoare, care provocau întreaga lume să se bată cu el. Puii de babuin s-au ascuns în brațele părinților lor.

Ceilalți masculi din trib, parcă atinşi de acelaşi flux de energie care l-a făcut pe regele lor să se manifeste astfel, s-au ridicat scoțînd strigăte furioase. Zgomotul devenea insuportabil.

Korak a profitat de acest moment de extaz şi s-a apropiat de rege, şoptindu-i la ureche un singur cuvînt:

– Hai!

Fără să mai stea pe gîndul, porni el însuşi spre satul băştinaşilor gomangani. Regele babuinilor, urlînd şi țipînd, s-a luat după el. În urma lor veneau babuinii care locuiau la şes, iar după aceştia întreaga populație a dealurilor.

Se deplasau ființele cele mai agere şi puternice din întreg ținutul! Setea lor de sînge nu se putea stinge decît într-o bătălie înfiorătoare, cu sfîrşit tragic pentru Kovudoo şi oamenii lui.

A doua zi, după-masa, au ajuns în satul negrilor. Aici totul era cufundat în liniştea marii călduri tropicale. Puternica armată mergea acum într-o linişte de mormînt, iar de sub miile de labe moi, nu răzbătea un zgomot mai mare decît ar fi făcut vîntul leneş care bătea printre crengile

stufoase ale copacilor.

În frunte mergeau Korak şi cei doi regi. Lîngă sat, s-au oprit cu toţii, pînă s-au adunat şi cei care veneau în urmă. Era o linişte adîncă.

Korak s-a furişat uşor, pînă la copacul care avea crengile aplecate peste gard. S-a uitat înapoi şi s-a încredinţat că ceilalţi l-au urmat.

Pe drum însă a avut grijă să le spună tuturor să nu îi facă rău unei femele albe, care era captivă. Însă toţi ceilalţi puteau fi stîrpiţi fără milă.

Ridicîndu-şi privirea spre cer a scos un urlet puternic. Era semnalul de atac.

Drept răspuns, trei mii de maimuţoi păroşi au sărit urlînd spre satul negrilor, unde războinicii au ieşit imediat din colibe. Negresele şi-au luat copii în braţe şi au alergat spre porţile satului de îndată ce au văzut îngrozitoarea hoardă de animale care au atacat satul.

Kovudoo şi-a adunat oamenii, sărind şi ţipînd să îi îmbărbăteze, ridicînd în faţa atacatorilor un zid de suliţi ascuţite.

Korak conducea atacul, iar băştinaşii au încremenit cînd l-au văzut în fruntea acestei hoarde îngrozitoare de babuini.

La început au reuşit să îşi menţină formaţia. Dar înainte de a putea folosi arcurile cu săgeţi, s-au demoralizat şi au fugit într-o dezordine de nedescris.

Babuinii au intrat în rîndurile lor, sărindu-le în spate înfigîndu-şi colţii în muşchii gîtului. Cel mai feroce dintre atacanţi era însă Korak "Omorîtorul".

La porţile satului, pe unde negri fugeau îngroziţi, s-a oprit şi s-a îndreptat spre coliba unde ştia că Meriem este legată. Coliba era însă goală.

A căutat apoi în fiecare colibă, dar fata nu era nicieunde. Korak s-a uitat după toţi băştinaşii care au fugit pe poartă şi era sigur că fata nu a fost luată de fugari.

Cunoscîndu-i foarte bine pe sălbatici, singura

explicaţie a dispariţiei fetei era că a fost mîncată de aceşti canibali. Fiind convins că ea nu mai există, a fost cuprins de o furie turbată împotriva celor pe care el îi socotea drept ucigaşii fetei.

Văzu roşu în faţa ochilor şi a pornit imediat în direcţia de unde se auzeau cumplitele mîrîituri ale babuinilor şi ţipetele disperate ale sătenilor. Cînd a ajuns la locul luptei, babuinii au început să obosească, iar negri au reuşit să se regrupeze, folosind dibace, nişte măciuci uriaşe.

Korak s-a urcat într-un copac de unde s-a lansat asupra grupului de războinici, ca fulgerul. Era stăpînit de o furie oarbă.

Ca un animal rănit împărţea lovituri mortale cu pumnii goi. Cînd se apropia de un războinic îl prindea cu dinţii, rupîndu-i bucăţi mari din carne.

Această acţiune curajoasă a determinat rezultatul luptei. Dar groaza negrilor era amestecată şi de superstiţiile lor. Pentru ei, acest războinic alb care conducea această armată de babuini nu era o fiinţă omenească.

Pentru ei, Korak era un demon, un zeu al răului, pe care ei l-au supărat şi care şi-a părăsit locul său din pădure şi a venit la ei să îi pedepsească.

Din această cauză, rezistenţa lor a fost mult diminuată, dîndu-şi seama că nu pot lupta împotriva acestui zeu.

Mulţi au fugit, aşa că pe cîmpul de bătaie nu a mai rămas nimeni care să plătească vina de a fi supărat demonul alb al junglei.

Răsuflînd greu şi plin de sînge, Korak s-a oprit din lipsă de victime. Babuinii s-au adunat şi ei, sătui de atîta luptă şi sînge şi s-au tolănit mulţumiţi, care pe unde a apucat.

La o mare depărtare de acest loc, Kovudoo şi-a adunat restul din trib şi a început să îi numere pe care au mai rămas în viaţă. Toţi erau cuprinşi de o panică de nedescris.

Nimic nu îi mai putea îndupleca să mai rămînă în

acele ţinuturi. Nu doreau nici măcar să se întoarcă în sat pentru a-şi lua cîte ceva dintre lucrurile lor.

Toţi erau de părere că trebuie să fugă cît mai departe de acele locuri, să fie cît mai departe de demonul care îi atacase.

Altfel, singurele fiinţe care l-ar fi putut ajuta pe Korak să o găsească pe Meriem, au fugit din calea lui. Tînărul a pierdut orice şansă de o găsi pe iubita lui chiar dacă Meriem se afla la numai cîţiva zeci de kilometri de satul distrus.

CAPITOLUL XVII

O distracţie periculoasă

Pentru Meriem, zilele treceau foarte repede în noua sa locuinţă. La început, a fost foarte nerăbdătoare să plece în căutarea lui Korak. Buana, după cum îl numea ea pe binefăcătorul ei, a oprit-o de la această încercare nesăbuită, şi a trimis un om de încredere însoţit de cîţiva războinici băştinaşi în satul lui Kovudoo.

Dorea să afle de la acesta cum a ajuns această fată în satul lui şi tot ce ştia despre trecutul ei. Deasemenea, solul trebuia să afle tot ce putea în legătură cu acea fiinţă ciudată căreia fata îi spunea Korak.

Dorea neapărat să afle dacă această persoană există cu adevărat sau este doar rodul imaginaţiei fetei, care credea el, suferă de o boală mintală, care a apărut în condiţii misterioase.

Credea că timpul petrecut ca şi captivă în satul băştinaşilor, apoi în tabăra suedezilor a fost o experienţă tristă care i-a alterat comportamentul. Totuşi cu cît stătea mai mult cu ea, îşi dădea seama că este o fiinţă normală.

Nu a observat nimic ciudat sau deviat în atitudinea ei şi era nevoit să recunoască faptul că povestea fetei îl punea într-o mare încurcătură. Nu avea nici o dovadă să creadă că fata nu este întreagă la minte.

Soţia albului, pe care Meriem o botezase "Dragă", după cum îl auzise pe binefăcătorul ei că a strigat-o la prima lor întîlnire, nu numai că se interesa tot timpul de fată, dar a început să o iubească, fiind captivată de firea ei veselă şi de farmecul ei natural.

Meriem a fost şi ea impresionată la rîndul ei de toate calităţile acestei femei culte, răspunzîndu-i cu o dragoste la fel de mare şi sinceră.

După o lună, omul trimis în cercetare în satul lui Kovudoo s-a înapoiat. În această lună, mica tarmangani, care umblase sălbatică şi pe jumătate goală mulţi ani, s-a transformat într-o domnişoară frumos îmbrăcată, prezentînd toate atuurile unei persoane tinere, crescute în lumea civilizată.

Meriem a făcut progrese evidente în învăţarea limbii engleze, deoarece Buana şi "Dragă" au refuzat să mai vorbească araba, hotărînd că fata să înveţe o limbă a unei ţări civilizate, lucru care a început încă din a doua zi a venirii ei.

Raportul solului trimis în satul negrilor a aruncat asupra fetei o umbră de deznădejde, pentru că el găsise satul părăsit şi cu toate cercetările în jur, nu a descoperit pe nimeni.

Solul a mai rămas cîteva zile în acele ţinuturi pentru a da de urma lui Korak, dar toate cercetările sale nu au avut nici un rezultat. Nu a văzut nici maimuţe mari şi nici un om care să aducă a maimuţă.

La început, Meriem a insistat să plece ea singură în căutarea lui Korak, dar Buana i-a spus să aştepte, asigurîndu-o că vor pleca împreună, de îndată ce va avea mai mult timp. Meriem i-a ascultat sfatul, deşi au trecut luni de zile pînă nu a mai plîns de dorul tînărului războinic alb.

Avea acum şaisprezece ani, deşi mulţi i-ar fi dat şi nouăsprezece. Era o plăcere să o priveşti, pentru că avea un

farmec aparte. Era înaltă, cu părul negru şi cu pielea bronzată de soarele Africii.

Durerea din suflet îi era la fel de mare ca şi în prima zi pe care a petrecut-o fără Korak, dar nu îi amintea de asta nimănui, nici măcar în faţa lui "Dragă". Nu trecea nici o zi în care să nu îşi aducă aminte de el, dorind din tot sufletul să îl reîntîlnească.

Vorbea acum englezeşte foarte bine, învăţînd să scrie şi să citească. Într-o zi, "Dragă" i-a spus în glumă ceva în franceză şi spre marea ei surpriză fata i-a răspuns în aceeaşi limbă. Vorbea şi această limbă, rar şi cu pauze, dar foarte corect, aşa cum ar fi învăţat-o un copil mic.

De acum încolo, au început să vorbească şi franţuzeşte, cîte puţin în fiecare zi, iar "Dragă" se minuna adesea că fata învaţă această limbă cu o uşurinţă care iese din tiparele normalului.

La începutul acestei activităţi, Meriem îşi încrunta frumoasele sprîncene, făcînd efort să-şi aducă aminte de cuvinte, dar de cum auzea unele cuvinte şi expresii, a început să folosească diverse cuvinte pe care profesoara ei nu le-a rostit încă niciodată în cadrul orelor lor de limba franceză.

La fel, spre marea surpriză a profesoarei, accentul fetei era ca al unui vorbitor nativ, cu mult mai bun decît al ei.

Meriem nu ştia să scrie sau să citească în această limbă, dar vorbea atît de bine, încît "Dragă" amîna orele de scriere şi citire pe altă zi şi se concentrau asupra conversaţiei.

– Sînt sigură că ai auzit multă lume vorbind franceza în satul tatălui tău, i-a spus o dată "Dragă", fiind o explicaţie raţională a acestui fenomen.

Meriem a dat negativ din cap.

– Se poate, dar nu îmi aduc aminte să fi văzut vreun francez împreună cu tatăl meu. El îi ura pe aceştia şi nu dorea să îi vadă. Sînt sigură că nu am auzit această limbă în

satul lui, deşi îmi sînt toate cuvintele cunoscute şi îmi vine foarte uşor să îţi răspund. Nu înţeleg însă de unde ştiu această limbă.

- Nu îmi dau seama bine nici eu care este explicaţia, îi spuse "Dragă"

Într-una din zile, un curier a adus o scrioare, iar nerăbdarea celor din casă a crescut, cînd s-a dat citire cuprinsului ei. Soseau musafiri.

Mai multe persoane au acceptat invitaţia lui "Dragă", de a petrece cîteva zile în ţinutul lor, să vîneze sau doar ca să se plimbe.

Meriem era foarte curioasă. Cum arătau aceşti străini? Sînt ei la fel de simpatici ca şi Buana sau "Dragă"? Sau poate că sînt la fel ca şi ceilalţi albi pe care i-a cunoscut în întîmplări nefericite: cruzi şi fără milă.

"Dragă" a asigurat-o că ei sînt cu toţi foarte simpatici şi că se va înţelege cu ei excelent. Spre marea surpriză a lui "Dragă", nu se vedea la Meriem nici un semn de frică inerentă fiinţelor sălbatice.

Toţi îi aşteptau pe musafiri cu o plăcere deosebită, iar Meriem a fost asigurată că va fi protejată împotriva tuturor care ar dori să îi facă vreun rău.

În sfîrşit a sosit şi ziua venirii străinilor. Erau trei bărbaţi şi două femei, soţiile a doi dintre cei mai în vîrstă. Cel mai tînăr dintre ei era Morison Baynes, un tînăr bogat, care a cunoscut toate localurile de plăcere din capitalele Europei şi acceptase cu bucurie prilejul unor distracţii şi aventuri pe un alt continent.

Pentru el, tot ce nu era european era vrednic de dispreţ. Şi totuşi a acceptat această invitaţie, pentru că dorea să cunoască ciudăţeniile acestui continent sălbatic.

Manierele sale erau impecabile şi era de o politeţe desăvîrşită. Nimic nu ar fi reieşit din comportamentul sau cuvintele sale că ar dezaprecia pe cineva, care chiar ar fi provenit dintr-o clasă socială inferioară.

Natura l-a înzestrat cu un fizic plăcut şi o faţă

frumoasă, precum şi cu un intelect care să judece repede situaţiile în care s-ar afla şi unde ar trebui să-şi folosească inteligenţa. Avea reputaţia de un om cu o fire deschisă, fiind şi foarte sociabil.

În foarte rare ocazii, cunoştinţele lui au observat mici urme de egoism, dar care nu era atît de neplăcute ca să îl facă nesuferit.

Pe scurt, acesta era Morison Baynes, din civilizaţia comfortabilă a Europei. Ce va fi însă el în mijlocul Africii sălbatice este încă foarte greu de ghicit încă de pe acum.

La început, Meriem s-a arătat timidă şi rezervată în prezenţa străinilor. Binefăcătorii ei au găsit de cuviinţă să nu pomenească nimănui despre ciudatul ei trecut, aşa că a trecut drept o fată crescută de ei, ale cărei antecedente, dacă nu au fost dezvăluite, nu au mai fost cercetate. Musafirii o găseau veselă şi vioaie, un izvor nesecat de cunoştinţe interesante şi folositoare privind viaţa animalelor din jungla africană.

În timpul acestui an de zile cît a stat cu "Dragă" şi cu Buana, a cutreierat deseori cu aceştia ţinutul din jurul fermei. Cunoştea fiecare tufiş, de-a lungul rîului unde mergea să vadă bivolii sălbatici.

Deasemenea cunoştea foarte multe locuri unde leii îşi aveau culcuşul şi fiecare loc de adăpost în ţinutul secetos, pe o întindere de mulţi kilometri pătraţi.

Cu o precizie uimitoare putea urmări animalele mari sau mici, pînă la vizuina lor. Însă ceea ce îi uimea pe toţi, era capacitatea ei de a simţi prezenţa unui animal, spunîndu-i pe nume cu mult timp înainte ca cineva să vadă animalul sau să audă zgomotele produse de mersul acestuia.

Morison Baynes găsi în Meriem o companie plăcută, fiind fermecat încă de la început de ea. Nici nu s-a gîndit să găsească la ferma prietenilor săi din Africa o fiinţă atît de plăcută.

Cei doi tineri petreceau multă vreme împreună, fiind de fapt singura pereche necăsătorită, din micul grup de la fermă. Meriem nu era deloc deprinsă cu acest fel de prie-

tenie şi era fascinată de Baynes. Povestirile lui despre marile şi veselele oraşe ale Europei, pe care tînărul le cunoştea foarte bine, o uimeau şi o umpleau de mirare şi admiraţie.

În toate povestirile tînărului, personajul principal era el însuşi, iar Meriem era încîntată să afle prin cîte locuri a trecut Baynes. Deci, peste tot eroul trebuia să fie el.

Odată cu prezenţa şi prietenia tînărului englez, imaginea lui Korak a început să pălească şi să îşi piardă din profunzime. Înainte era o imagine vie, dar acum era doar o amintire.

Este drept că Meriem era credincioasă acestei amintiri dragi, dar realitatea o influenţa hotărîtor.

Meriem nu a luat parte la nici o vînătoare, de cînd sosiseră musafirii. Nu i-a plăcut acest sport de a ucide doar din plăcere. De urmărit vînatul era altceva, însă a ucide fără rost era peste puterile ei de înţelegere, pentru că nu de multă vreme fusese şi ea doar un animal de pădure. Cînd însă Buana pleca la vînătoare pentru a se aproviziona cu carne îl însoţea cu multă plăcere.

De cînd veniseră musafirii, vînătoarea degenerase în plăcerea de a ucide fără rost, pentru trofee şi nu pentru hrană.

De aceea, Meriem deseori rămînea acasă, petrecîndu-şi ziua fie la umbra verandei împreună cu "Dragă", fie călărind pe căluţul ei favorit pe întinderea cîmpiei, pînă la marginea pădurii. Aici îl lăsa legat, iar ea intra în junglă pentru cîteva minute, gustînd din plăcerea nepermisă a întoarcerii la viaţa ei sălbatică, dar liberă, a copilăriei.

Aici din nou îşi amintea de Korak, iar după o vreme se punea pe o creangă, unde visa la viaţa ei din jungla plină de animale. Imaginea tînărului sălbatic începea să se topească şi în locul lui apărea un tarmangani englez îmbrăcat frumos, călare pe calul său de vînătoare.

Într-una din zile, pe cînd stătea pe gînduri, legănîndu-se pe o creangă subţire, a auzit behăitul unui ied. Şi-a încordat simţurile. Nimeni nu ar fi înţeles ţipătul acelui

animal, însă Meriem şi-a dat seama că mica vietate este în pericol, iar în jur a apărut un carnivor fioros.

Cu ani în urmă, îi făcea plăcere să îi fure prada lui Numa de cîte ori putea. Avea o satisfacţie deosebită să mănînce din prada pe care regele animalelor o alesese drept prînz.

Acum, auzind behăitul iedului, şi-a amintit de toate aceste plăceri ale vieţii din pădure, împreună cu Korak şi s-a dus pentru a se distra din nou cu acest joc periculos. S-a dezbrăcat de hainele ei europene, pentru a nu fi împiedicată în mersul ei printre crengile copacilor.

Ş-a descălţat de cizme şi ciorapi, pentru că nu putea urca pe copaci decît cu picioarele goale. Ar fi dorit să îşi dezbrace şi pantalonii ei strîmţi de călărie, însă "Dragă" a învăţat-o că nu este frumos să umble goală prin lume.

Umbla întotdeauna înarmată, însă acum nu avea la ea decît un cuţit de vînătoare. Celelalte arme au rămas lîngă căluţul priponit la marginea pădurii.

Bietul ied behăia din ce în ce mai tare, cînd Meriem a pornit-o în direcţia lui, ştiind că acolo este un loc de adăpat şi de întîlnire a leilor.

În ultimul timp, carnivorele mari ocoleau acel ţinut, însă Meriem şi-a dat seama că prezenţa unui leu sau a unui leopard este inevitabilă. Va afla cu certitudine, de îndată ce se va apropia.

Se mira însă că sunetul venea mereu din acelaşi loc. De ce oare bietul animal nu fugea din faţa pericolului?

De îndată ce au ajuns în locul unde era iedul, şi-a dat seama de ce nu putea animalul să fugă. Era legat de un ţăruş, chiar pe poteca unde urmau să vină carnivorele la apă.

Meriem s-a oprit pe un copac şi s-a uitat prin jur, cu priviri agere şi pătruzătoare. Unde să fie vînătorul?

Ştia că Buana şi ceilalţi albi care au venit la fermă nu vînează în acest fel. Dar cine să fi legat iedul ca să îl atragă pe Numa?

Buana nu permitea asemenea metode pe ţinuturile

sale, iar vorba lui era lege pentru cei care vînau în împrejurimi, pe o rază de mulţi kilometri.

– Probabil că sînt nişte sălbatici rătăciţi, care au făcut asta, se gîndea fata.

Dar unde sînt ei ascunşi? Nici ochii ei ageri nu vedeau nimic din ce ar putea dezvălui identitatea acestor vînători necunoscuţi. Dar nici Numa nu se vedea.

Nu înţelegea de ce nu a venit nici un carnivor ca să se înfrupte din acest animal legat, care era o pradă atît de uşoară. Cum de nu auzise nimeni strigătele iedului?

– Dar iată că vine cineva! şi-a spus în gînd Meriem, chiar în acea clipă.

Fata era ascunsă într-un tufiş mare. Iedul era în direcţia opusă vîntului, aşa că Meriem nu a simţit mirosul fiarei care s-a apropiat pe nesimţite.

Ar fi vrut să sară în ajutorulu iedului şi să îi taie frînghia, lăsîndu-l pe marele carnivor fără gustarea sa atît de uşor primită.

Dar ar fi trebuit să facă un ocol prea mare peste întreg locul acela liber şi nu ar mai fi avut destul timp să elibereze animalul. Dar şi leul ar fi putut ataca în acelaşi moment şi întreaga sa distracţie s-ar fi pierdut.

Dar ei nu îi era frică de nimic şi a mai fost în astfel de situaţii. Stătea la îndoială pentru că nu îşi dădea seama cine sînt adevăraţii vînători care foloseau iedul pentru a-l prinde pe Numa.

Dacă erau negri nu prea era cuminte să se amestece, pentru că suliţele ascuţite, pregătite pentru leu, ar fi putut să o rănească. Meriem însă văzu bietul ied care se zbătea să scape şi i s-a făcut milă de micul animal nevinovat.

A lăsat orice precauţie la o parte, fiind atentă doar la mirosul leului. A înconjurat luminişul şi s-a apropiat de ied. În acelaşi moment a auzit mîrîitul ameninţător al lui Numa, care se pregătea să sară asupra prăzii.

Meriem a tras cuţitul din teacă şi s-a apropiat de iedul speriat. Numa o văzuse acum şi pe ea şi îşi pleznea

nervos coada pe spatele său galben.

Scoase un urlet teribil, dar a rămas un moment nemişcat, surprins de această apariţie ciudată, care venise din pădure drept spre pradă.

Mai era şi alţi ochi care o priveau pe Meriem, tot cu atît de mare surprindere ca şi ochii galbeni-verzui ai regelui animalelor. Ascuns după un copac secular, un alb s-a ridicat în picioare, uimit de apariţia fetei.

Şi Numa era mirat. Albul a ridicat arma şi a ochit pieptul fiarei. Fata a juns lîngă ied.

Cuţitul a sclipit şi dintr-o mişcare captivul era liber. Iedul a scos un behăit de uşurare şi a dispărut în desişul junglei.

Meriem s-a întors şi a ales adăpostul pe care s-a gîndit să îl folosească după eliberarea animalului captiv. Albul abia şi-a reţinut o exclamaţie de uimire la vederea ei.

Leul se pregătea de atac. Arma albului era tot îndreptată spre pieptul puternicului carnivor. Vînătorul ar fi putut trage, dar de cînd a văzut faţa fetei a ezitat.

Îi era oare teamă să nu fie văzut de ea? Sau poate nu dorea să fie văzut? Vînătorul urmărea scena cu mult interes. Nu au trecut decît cîteva secunde din momentul în care leul a pornit la atac.

Degetul vînătorului s-a încordat şi era cît pe aici să tragă în leul care era chiar în faţa lui. Însă în acelaşi moment cu saltul leului, fata a sărit pe o creangă, care atîrna deasupra capului ei.

Leul a executat un salt în gol. Meriem era deja sus în copac, trecînd doar la cîţiva centimetri de ghiarele ascuţite ale regelui animalelor.

Albul a scos un suspin de uşurare şi a coborît arma. Văzu pe faţa liniştită a fetei o strîmbătură de batjocură destinată leului furios.

Meriem s-a îndepărtat de locul distracţiei ei, sărind din creangă în creangă. Leul însă a rămas locului, plimbîndu-se furios, în aşteptarea unei prăzi care ar fi venit nu

chiar atît de uşor ca şi iedul pe care îl pierduse.

Vînătorul ar fi putut împuşca acum marea felină, dar nu a tras. Dar de ce nu a tras asupra acestui animal, deoarece acesta i-a fost gîndul cînd a apărut?

Îi era oare teamă ca detunătura armei să nu atragă atenţia fetei şi o va face să revină la izvor?

În cele din urmă, Numa a mai scos un răget teribil şi s-a îndepărtat. Albul a ieşit şi el din ascunzătoare, iar după o jumătate de oră de mers, şi-a făcut intrarea într-o mică tabără, foarte bine ascunsă în inima pădurii.

O mînă de băştinaşi l-au întîmpinat cu o indiferenţă evidentă. Cînd a intrat în cort era un bărbat cu o barbă mare şi galbenă.

După o jumătatea de oră, a ieşit ras ca în palmă, ceea ce i-a făcut pe toţi să se uite la el cu mirare.

– Sînt schimbat, nu-i aşa? a întrebat el.

– Nici chiar hiena care te-a născut nu te-ar mai recunoaşte, a răspuns obraznic unul dintre negri.

Albul s-a repezit să îl lovească în fată cu pumnul, dar lunga experienţă de luptă a negrului, l-a îndemnat să se ferească la timp şi să nu primească plata pentru insolenţa de adineaori.

CAPITOLUL XVIII

Proiectele lui Morison

Meriem se întorcea încet către copacul unde îşi lăsase haina, cizmele şi ciorapii. Era veselă şi cînta, dar şi-a întrerupt cîntecul cînd a ajuns la locul unde şi-a lăsat hainele, văzînd mai mulţi babuini trăgînd de hainele ei.

Babuinii nu s-au speriat la vederea ei. Dimpotrivă, au mîrîit şi şi-au scos colţii. Ce teamă puteau ei avea în faţa unei femele tarmangani?

Pe cîmpia din faţa fermei se vedeau vînătorii care se

întorceau de la incursiunea lor sportivă. Nu erau deloc grupaţi, avînd distanţe foarte mari între ei, sperînd ca unul dintre ei să zărească un leu pe care să îl urmărească şi să îl împuşte.

Morison Baynes călărea aproape de marginea pădurii. Arunca priviri atente în toate părţile şi a observat calul lăsat de Meriem. S-a apropiat de animal şi a văzut că avea o şa, semn că cel care a venit călare nu era departe.

Morison a zîmbit cu plăcere recunoscînd calul fetei, care sigur era în pădure. S-a cutremurat însă la gîndul că Meriem era lipsită de apărare, văzînd toate armele legate de şa.

A descălecat şi şi-a legat şi el calul, lîngă căluţul fetei. Apoi, a intrat în pădure. Se gîndea că nu a păţit nimic şi era bucuros că îi va putea face o surpriză, apărînd aşa ca din senin.

Abia a înaintat cîţiva paşi, cînd a auzit un zgomot mare, în faţa lui. Mai mulţi babuini erau în jurul unor obiecte, mîrîind şi dansînd furioşi. Uitîndu-se mai bine, a văzut că unul dintre babuini ţinea o tunică de vînătoare, iar alţii trăgeau de nişte ciorapi de damă.

Inima aproape că a încetat să îi mai bată, pentru că a dat imediat o interpretare proprie acestei scene înfiorătoare. Babuinii sigur că au omorît-o pe Meriem şi acum îşi disputau hainele.

Era cît pe aici să o strige, în speranţa că ea ar fi în viaţă, cînd Meriem a apărut pe creanga unui copac. Babuinii au început să mîrîie şi la ea. Spre marea lui mirare, Meriem a sărit de o creangă înaltă pe una dintre crengile copacului de lîngă ceata de babuini, oprindu-se doar la cîţiva paşi de marile animale.

Morison a ridicat arma cu intenţia de a împuşca babuinul uriaş care era în apropierea fetei. Dar în acea clipă Meriem a început să vorbească într-o limbă necunoscută, identică cu limbajul folosit de maimuţe.

Babuinii s-au liniştit imediat şi au început să o

asculte. Evident că şi ei erau la fel de surprinşi ca şi Morison. Unul dintre ei s-a apropiat de fată. Meriem nu a manifestat nici cea mai mică urmă de teamă.

Babuinii au înconjurat-o, aşa că Baynes, chiar dacă ar fi vrut să tragă, nu mai avea nici o şansă. Dar nici nu se mai gîndea la armă, atît de mare îi era curiozitatea.

Cîteva minute, Meriem s-a întreţinut cu babuinii, cel puţit aşa a dedus Morison din corul de mîrîituri care se auzea din mijlocul acestui grup ciudat de fiinţe. În acest timp, toate obiectele pe care babuinii şi le-au diputat au fost înpoiate proprietarei lor.

Babuinii au rămas în jurul ei, tot timpul cît ea s-a îmbrăcat, pălăvrăgind cu ea. În tot acest timp, Morison Baynes îşi ştergea transpiraţia care îi curgea de pe frunte. Văzînd că nu este nici o primejdie pentru Meriem s-a înapoiat la locul unde şi-a priponit calul.

Peste cîteva minute, a apărut şi Meriem din pădure, iar el îi ieşi înainte, privind-o cu mirare, dar şi cu groază.

– Tocmai veneam de la vînătoare, a explicat el, iar văzîndu-ţi calul, m-am gîndit să te aştept, să mergem împreună acasă. Sper că nu te superi?

– Bineînţeles că nu, a răspuns fata. Îmi face chiar plăcere.

S-a îndepărtat de pădure, amîndoi călare, trecînd prin mijlocul cîmpiei. Morison s-a uitat de mai multe ori la profilul ei frumos şi la trăsăturile ei delicate şi nobile.

S-a întrebat dacă nu s-a înşelat şi chiar această fiinţă drăguţă a stat de vorbă cu animalele acelea feroce, de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe.

Părea că totul a fost un vis, dar era convins că nu s-a înşelat. Privind-o i-a venit o idee, la care a început să se gîndească din ce în ce mai mult.

Fata era foarte drăguţă şi ar fi fost o partidă bună. Dar ce ştia el despre ea? Era ea în stare de o căsătorie cu el?

Dar scena la care asistase dovedea că nu o cunoştea pe fată, iar o persoană care discută cu maimuţele ca de la

egal la egal, nu era de nivelul lui social.

Morison şi-a şters din nou transpiraţia de pe frunte. Meriem a observat acest gest cu surprindere.

– Deşi nu este foarte cald, văd că nu suporţi clima de aici. De ce transpiri oare atît de tare?

El nu dorea să îi spună că a văzut-o împreună cu babuinii, însă fiind copleşit de emoţie nici nu şi-a dat seama că a mărturisit ce îl apăsa.

– Sînt covîrşit de emoţie, începu el. Cînd ţi-am văzut calul legat la marginea pădurii, am intrat să te caut. Am vrut să îţi fac o surpriză. În schimb, eu am fost cel surprins. Te-am văzut vorbind cu babuinii.

– Da? zise ea fără nici o reţinere, părîndu-i-se foarte normal ca cineva să aibă asemenea prieteni sălbatici.

– A fost ceva înfiorător! a exclamat Morison.

– Înfiorător? a repetat Meriem cuvînt pronunţat de Morison, ridicînd din sprîncene, în culmea mirării. Dar ce a fost atît de îngrozitor? Ei sînt prietenii mei. Este oare atît de îngrozitor, ca cineva să discute cu prietenii săi?

– Deci chiar vorbeai cu ei? a strigat tînărul. Ai înţeles ce vorbeau şi ei au înţeles ce le-ai spus?

– Bineînţeles.

– Dar sînt nişte animale fioroase, inferioare ţie. Cum poţi să le vorbeşti limba?

– Nu sînt nici fioroase şi nici inferioare. Nu pot să gîndesc aşa despre prietenii mei. Ani de zile am trăit cu animalele, pînă cînd Buana m-a găsit şi m-a adus aici, la fermă. Pînă atunci nu ştiam altă limbă decît pe cea a manganilor. Trebuie să îi uit pentru simplul motiv că acum trăiesc printre oameni?

– Cum acum? a exclamat Morison. Vrei să te întorci din nou la ei şi să trăieşti în junglă? Haide, ai început să spui copilării!

A făcut o mică pauză, ca să îşi revină.

– Ce idee! a reluat, răsuflînd greu. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, Meriem? Desigur că te-ai arătat bună cu aceste

animale, care te cunosc şi nu îţi fac nimic rău. Dar că ai trăit cu ele, nu îmi vine să cred!

– Şi totuşi acesta este adevărul, a insistat fata, văzînd groaza întipărită pe faţa tînărului englez.

Dar pentru a-l speria şi mai mult, ea a continuat:

– Aşa este şi am trăit aproape goală printre maimuţele mari şi mici. Am locuit pe crengile copacilor. Cînd îmi venea foamea, săream în spinarea primului animal şi îl omoram, apoi îl mîncam crud.

S-a oprit să îşi tragă sufletul.

– Am vînat aşa, cu Korak şi cu Akut multe antilope şi porci mistreţi. Iar de Numa leul nu mă temeam şi mă strîmbam la el de pe o creangă pe care săream. Ba mai mult, aruncam în el cu beţe sau cu orice puteam, necăjindu-l pînă urla de furie.

S-a oprit din nou, pentru a se uita la faţa îngrozită a tînărului.

– Iar Korak mi-a construit un culcuş, pe un copac foarte înalt, chiar între crengile de sus, unde îmi aducea fructe şi carne. Se lupta pentru mine şi era foarte bun cu mine... Aşa de bun, încît nu îmi închipuiam să fie altcineva atît de bun cu mine, pînă nu i-am întîlnit pe Buana şi pe "Dragă".

În vocea fetei se simţea o mare tristeţe. Uitase că a început să povestească doar pentru a-l necăji pe Morison. Acum se gîndea din nou la Korak, la care nu se prea gîndise în ultima vreme.

Amîndoi au rămas tăcuţi cîteva minute, cufundaţi în propriile lor gînduri. Călăreau în linişte spre fermă.

Fata se gîndea la acel tînăr frumos, cu pielea albă şi brozată, pe jumătate îmbrăcat cu o blană de leopard, care sărea îndemînatic prin copaci, aducîndu-i trofeele de la vînătoare.

În spatele lui, îl vedea pe Akut, marea maimuţă antropoidă, iar şi ea era acolo, strigîndu-le cuvinte de bun venit, legănîndu-se pe o creangă, la intrarea în adăpostul lor

aerian.

Era totul atît de frumos. Niciodată nu s-a gîndit şi la necazurile pe care le-a îndurat, la nopţile lungi şi reci, la umezeala din junglă. Nu s-a gîndit la lipsa de confort din sezonul ploios, la teribilele carnivore care urlau chiar sub ei. Erau într-o permanentă primejdie de a fi atacaţi de Şita, pantera, sau de Histah, şarpele. Şi mai erau şi acele insecte scîrboase cu înţepături mortale.

Toate acestea erau însă uitate cînd se gîndea la zilele pline de fericire petrecute în tovărăşia lui Korak.

Gîndurile bărbatului de lîngă ea erau mult diferite şi foarte încurcate. Era cît pe aici să se îndrăgostească de această fată, despre care nu a ştiut nimic pînă acum cîteva minute, fată care de bunăvoie i-a povestit o parte din trecutul ei.

Se gîndea că era cît pe aici să îi dăruiască ei inima lui sinceră şi să o ia în căsătorie. S-a cutremurat la acest gînd, dar nu putea să nege că fata nu îi era dragă.

După codul moral al lui Morison Baynes şi al multor oameni din categoria sa socială o statornicire legală a dragostei lor devenea acum imposibilă. Fata era dintr-o categorie mult inferioară lui.

Nu ar fi putut să o ia de soţie pe prietena babuinilor, dar nici ea nu ar fi acceptat să îl ia de soţ. Era o onoare suficientă să se bucure de dragostea lui, dar numele lui nu îl va putea purta fiind de o descendenţă atît de joasă.

O fată care s-a împrietenit cu maimuţele şi care după propriile ei cuvinte a trăit aproape goală printre animale, nu putea avea virtuţi înalte necesare unei femei din înalta societate.

Dragostea pe care el o oferea, departe de a se simţi înjosit, va satisface probabil toate aşteptările acestei fete.

Cu cît se gîndea mai mult la aceste lucruri, cu atît i se întărea în minte convingerea că această hotărîre a lui era un act cavaleresc şi total lipsit de egoism.

Europenii vor înţelege acest mod de gîndire, poate

mai bine decît americanii, care față de cei care le sînt strămoși, nu mai au noțiunea de clasă superioară socială.

Morison nici nu se gîndea să discute cu fata dacă ea ar fi fericită să vină cu el la Londra și să locuiască în luxosul lui apartament, protejată de dragostea lui, fără să fie măritată cu el, fapt imposibil datorită provenienței ei ciudate.

Mai era însă ceva la care avea nevoie de un răspuns precis, mai înainte de a-și pune în aplicare acest plan.

– Cine sînt Korak și Akut? a întrebat el.

– Akut era un mangani, a răspuns Meriem, iar Korak era un tarmangani.

– Și mă rog, ce sînt mangani și tarmangani?

Fata a început să rîdă.

– Tu ești un tarmangani, îl lămuri ea. Manganii sînt acoperiți cu păr peste tot, iar voi le ziceți maimuțe.

– Atunci înseamnă că acest Korak era un om alb, nu-i așa?

– Da.

– Și îți era... cum să zic...

Morison s-a oprit aici, neputînd continua cu asemenea întrebări, sub privirea limpede ai frumoșilor ei ochi, care se uitau drept în ochii lui.

– Ce crezi că îmi era? a insistat Meriem, nedîndu-și seama în inocența ei, la ce se gîndea Baynes.

– Voiam să zic..., îți era ca un frate? a mormăit el.

– Nu, Korak nu era fratele meu, a răspuns ea.

– Atunci era soțul tău, a spus el pînă la urmă cu mai mult curaj.

Dar Meriem departe de a se supăra, a început să rîdă și mai tare.

– Soțul meu? a strigat ea. Cîți ani crezi că am eu? Nu numai că sînt încă foarte tînără ca să fiu măritată, dar nici nu m-am gîndit încă niciodată la așa ceva.

A rîs, apoi a continuat.

– Ce a fost Korak pentru mine, a fost... Korak, izbucni ea foarte veselă neputînd să îi răspundă englezului

de fapt, cine era acea ființă pentru ea.

Privind-o și ascultînd-o pe Meriem, bărbatul de lîngă ea și-a dat seama de inocența ei. Dar ar fi vrut să nu fie atît de virtuoasă, pentru că nu se potrivea planului său și nu ar fi dorit să aibă mustrări de conștiință.

Într-una din zilele următoare, într-o seară, cei doi stăteau pe verandă. Jucaseră tenis mai înainte, joc pe care fata l-a învățat foarte repede.

Morison povestea întîmplări de la Paris și de la Londra, despre baluri și banchete. Vorbea despre minunatele femei de acolo și de toaletele lor sclipitoare. Totul era învăluit într-o atmosferă de bogăție.

Baynes era un maestru neîntrecut în arta de a se lăuda, fără însă ca ceilalți să bage de seamă că întotdeauna el este în centru povestirilor. Lauda sa era foarte discretă și niciodată obositoare. Deasemena, nu întrecea măsura și nici nu dădea impresia de mare îndrăzneală cu aceste laude.

Dar cei care îl ascultau rămîneau cu impresia că Morison Baynes este un om cu totul ieșit din comun, cu toate calitățile necesare pentru a fi considerat o ființă superioară.

Și Meriem era fermecată de acest tînăr. Povestirile lui erau basme minunate pentru fata care crescuse în junglă. În ochii ei, totul era minunat și măreț.

Era fascinată de povestirile lui. Într-una din seri tînărul s-a apropiat de ea, iar Meriem a simțit un fior plăcut, cînd el a atins-o.

Morison și-a apropiat buzele de urechile ei.

– Meriem! șopti el dulce. Micuța mea Meriem! Am dreptul să îți spun așa?

Fata s-a uitat mirată la el, dar fața lui fiind în umbră nu a zărit nimic deosebit. Totuși, ea tremura, însă nu s-a retras. El a cuprins-o de mijloc și a tras-o mai aproape de el.

– Te iubesc! îi șopti el.

Ea nu i-a răspuns. Nu știa ce să spună. Nu avea idee ce este dragostea. Nu s-a gîndit niciodată la acest sentiment.

Știa însă că este foarte bine să fii iubită, orice ar fi însemnînd asta. Era bine să știe că lumea este bună cu ea. Cunoscuse foarte puțină bunătate și afecțiune în scurta ei viață.

– Spune-mi că și tu mă iubești, a mai spus tînărul.

Buzele lui se apropiau tot mai mult de buzele ei. Erau acum foarte aproape.

Dar în această clipă, imaginea lui Korak a apărut ca un miracol în mintea ei.

Îl vedea pe el lîngă ea, simțind buzele lui fierbinți lipite de cele ale ei și pentru prima oară în viața ei a înțeles, ce este iubirea.

S-a retras ușor, răspunzîndu-i tînărului.

– Nu știu dacă te iubesc. Să mai așteptăm. Avem destul timp. Sînt prea tînără ca să mă mărit și nu știu dacă aș fi fericită la Londra sau la Paris. Mai curînd mă sperie ce îmi povestești despre aceste locuri.

S-a ridicat în picioare. În fața ei, imagine lui Korak nu a dispărut.

– Noapte bună! a mai adăugat.

A ridicat o mînă arătînd întreg cerul înstelat, apoi jungla sălbatică.

– Totul este atît de frumos aici. Dacă ai știi ce mult iubesc lumea mea!

– Vei iubi și orașele unde te voi duce, a insistat el. Londra te va iubi la rîndul său. Vei fi o frumusețe celebră în orice capitală din Europa. Toată lumea ți se va închîna, Meriem.

– Noapte bună! a repetat ea.

Apoi a plecat.

Morison și-a scos o țigară din portțigaretul său, pe care era gravat blazonul familiei sale.

A aprins-o, scoțînd apoi un fum albăstrui. Zîmbi mulțumit.

CAPITOLUL XIX

O aventură nocturnă

Meriem şi Buana, şedeau a doua zi după cele întîmplate, împreună pe verandă, cînd au văzut un călăreţ apărînd în zare. Acesta a trecut prin mijlocul cîmpiei şi a luat-o drept spre fermă. Buana a pus mîna la ochi şi a început să îl privească pe noul sosit. Era ceva ciudat în apariţia acestui alb, pentru că în acea parte a Africii erau foarte puţini europeni. Cunoştea pe toată lumea din acel ţinut, indiferent de culoare pielii. Nici un alb nu ar fi trecut pe acolo fără ca Buana să nu fi luat la cunoştinţă. Toţi vînătorii din zonă erau controlaţi pentru a nu stîrpi nici o specie de animale. Buana era împotriva tuturor metodelor de a ucide animalele cu curse sau otrăvuri. Ţinea foarte mult şi la felul în care erau trataţi băştinaşii angajaţi de diferiţi vînători.

Cîţiva europeni au fost alungaţi de el spre coastă, din cauza cruzimii lor faţa de indigenii pe care i-au angajat ca şi călăuze sau cărăuşi. Unul dintre ei, un om de vază din lumea civilizată, a fost alungat din aceste ţinuturi, cu ordinul de a nu se mai întoarce niciodată în aceste locuri, din clipa cînd Buana a aflat că leii ucişi de el, au fost capturaţi cu ajutorul cărnii otrăvite. Toţi cei care trăiau în zonă, îl iubeau şi îl stimau. Vorba lui era lege, în acel loc sălbatic. De la coasta Africii, pînă în inima continentului, oricine ar fi ascultat mai degrabă de el, decît de alţii care impuneau doar legi temporare, pe bunul plac al unui conducător sau altul.

De aceea îi era foarte uşor să scape de străinii care călcau legea acelui pămînt. Un singur cuvînt şi acel om s-ar fi trezit singur, la cheremul carnivorelor junglei.

Dar iată că venea unul de care nu fusese anunţat că ar fi intenţionat să vîneze în acea parte a continentului. Buana nu-şi putea închipui cine ar putea fi această persoană.

L-a primit însă cu ospitalitatea lui obişnuită, urîndu-i un bun sosit călduros, înainte ca acesta să fi descălecat.

Străinul era un bărbat înalt, peste treizeci de ani, blond şi cu barba rasă.

Figura acestui om îi aducea aminte de cineva, al cărui nume Buana îl cunoştea foarte bine, dar nu a dorit să provoace nici un fel de discuţii din care ar fi reieşit că doreşte să facă cercetări în legătură cu identitatea străinului.

Evident, bărbatul era de origine nordică, după înfăţişare şi după accent. Manierele sale erau dure, dar impresia făcută asupra stăpînului fermei era bună. Buana întotdeauna era încîntat să primească străini în ţinuturile acestea sălbatice şi nu punea întrebări, pînă cînd străinul dovedea că nu merită prietenia şi ospitalitatea lui.

– Este neobişnuit ca un alb să vină aici, fără să aflu cu înainte, zise Buana, mergînd împreună cu musafirul spre locul unde ţineau ei caii. Prietenii mei, băştinaşii din acest ţinut, m-ar fi informat de mult.

– Eu vin dinspre sud şi de aceea nu aţi auzit nimic despre mine, a explicat străinul. De aceea nici dumneavoastră nu aţi aflat de mine. Nu am întîlnit pe nimeni în marşul meu pînă aici.

– Aşa este, nu mai este nici o aşezare omenească spre sud, a recunoscut Buana. De cînd Kovudoo a părăsit aceste ţinuturi, mă indoiesc ca vreun băştinaş să se găsească în direcţia aceea, la cîteva sute de kilometri în jur.

Apoi, Buana l-a întrebat cum de a venit singur atîţia kilometri, prin neospitaliera şi periculoasa junglă dinspre sud.

Străinul s-a aşteptat la o asemenea întrebare şi era pregătit cu un răspuns.

– Am venit să fac ceva comerţ şi să vînez, dar m-am îndepărtat de traseele obişnuite. Omul cu care am vorbit să angajeze negri, s-a îmbolnăvit şi a murit. Apoi, nu am găsit pe nimeni care să mă ajute. Am însă cîţiva oameni cu care călătoresc şi am făcut o mică tabără la izvorul de la marginea cîmpiei.

A continuat după o scurtă pauză, în care a privit la

fața lui Buana.

– Azi dimineața, cînd să plec la vînătoare am zărit fumul de la coșul casei dumneavoastră. Nu am crezut că voi întîlni vreun alb pe o rază de mii de kilometri. Mi-am trimis oamenii înapoi în tabără pentru a-i anunța pe toți de această veste bună, iar eu am venit imediat să fac cunoștință cu stăpînul acestor locuri.

Străinul a mai făcut o scurtă pauză.

– Bineînțeles că am auzit de dumneavoastră, a continuat el, iar oricine vine în această parte a Africii trebuie să audă de dumneavostră și m-aș bucura foarte mult dacă mi-ați permite să vînez în aceste locuri două sau trei săptămîni.

– Sînt de acord, bineînțeles, a spus Buana, cu bucurie în glas. Mutați tabăra mai aproape, ca să fim mai mult timp împreună.

Ajunși aproape de verandă, Buana l-a prezentat pe străin celor două femei: Meriem și "Dragă".

– Domnul Hanson, a zis, folosind același nume cu care s-a prezentat albul. Un negustor care s-a rătăcit, venind dinspre sud.

"Dragă" și Meriem au răspuns cu formule politicoase de bun sosit. Străinul era cam stingherit de prezența lor.

Gazda a atribuit această atitudine faptului că musafirul nu era obișnuit cu prezența unor doamne din înalta societate și l-a scos din încurcătură conducîndu-l în biroul lui, pentru a bea cu el un pahar de coniac, care desigur ar fi fost cu mult mai plăcut pentru noul sosit.

După ce străinul a aintrat în casă, Meriem s-a întors spre "Dragă".

– Foarte ciudat, zise ea, dar aș putea să jur că l-am mai văzut cîndva pe domnul Hanson. Este ciudat!

Hanson nu a acceptat invitația de a-și muta tabăra, motivînd că oamenii lui sînt lipsiți de bune maniere și sînt cam bețivi și certăreți.

Chiar și el s-a arătat foarte rar pe la fermă și mai ales se ferea să se întîlnească cu aceste femei atît de educate

şi de bine îmbrăcate. Acest comportament nu a stîrnit decît nişte comentarii hazlii pe seama timidităţii negustorului necioplit.

În schimb, i-a însoţit pe bărbaţi de cîteva ori, la cîteva partide de vînătoare, unde se dovedi a fi în elementul său, cunoscînd multe taine ale vînătorii africane.

Seara se întreţinea mai mult cu unul dintre angajaţii albi de la fermă, găsindu-l pe acesta mai aproape de el decît stilaţii musafiri englezi.

A ajuns în curînd o figură obişnuită, venind mai des spre seară. Venea şi pleca după bunul lui plac, sau se plimba prin grădina cu flori multicolore, care era mîndria celor două femei care o lucrau: Meriem şi "Dragă".

Cînd a fost văzut acolo pentru prima oară, şi-a cerut scuze, explicînd că iubeşte florile, pe care le-a cultivat şi el acasă, admirînd şi metodele folosite de "Dragă", care a adaptat multe specii europene la condiţiile climatice ale Africii.

Nu se ştie dacă era atras numai de frumoasele flori din marea grădină sau de fata care venea deseori să admire şi ea aceste minunăţii. Fata era bineînţeles Meriem, cea cu părul negru şi cu pielea bronzată.

Au trecut aproape trei săptămîni de cînd Hanson era acolo, iar în tot acest timp a spus că oamenii lui se odihnesc şi îşi refac forţele, după obositoarele marşuri din sud. El însuşi nu era prea ocupat cu nimic.

Şi-a împărţit oamenii în două cete, dînd comanda fiecăreia unui om de încredere, explicîndu-le planul lui, făgăduindu-le şi o plată foarte bună, dacă acest plan îi va reuşi.

Una dintre cete va trebui să meargă foarte încet spre nord, paralel cu drumul caravanelor care veneau spre Sahara dinspre sud.

Cealaltă ceata urma să meargă spre vest, dar să nu se îndepărteze prea mult şi să se oprească dincolo de rîul care marca unul dintre capetele ţinuturilor lui Buana.

Gazdei sale ospitaliere i-a spus că doreşte să se deplaseze cu oamenii săi spre nord, dar despre ceata care a pornit spre vest nici măcar nu a pomenit.

Deodată a venit cu vestea tristă că jumătate din oamenii lui au dezertat. A trebuit să dea această veste, pentru că vînătorii de la fermă, i-au întîlnit pe cei care se deplasau spre nord, fiind însă impresionaţi de numărul foarte mic al acestui echipaj.

Într-o seară, Meriem nu a putut dormi din cauza căldurii excesive a nopţii africane şi s-a sculat, intenţionînd să se plimbe mai multă vreme prin grădina cu flori.

Tot în acea seară, cu foarte puţină vreme mai înainte, Morison a făcut o nouă declaraţie înfocată de dragoste, iar biata fată era foarte tulburată, de nu putea să mai închidă nici un ochi.

Harison şedea după un tufiş mare, uitîndu-se la stele şi aşteptînd ceva. Nopţi de-a rîndul avea acest obicei de a sta printre flori şi de a admira stelele.

Auzind paşii fetei s-a ridicat puţin. Mai departe, calul său păştea liniştit, legat de gard.

Meriem umbla foarte încet, apropiindu-se de tufişul din care era pîndită.

Hanson s-a ridicat şi a scos din buzunar o batistă enormă. Dinspre fermă s-a auzit nechezatul unui cal, iar dinspre junglă urletul unui leu.

Hanson şi-a schimbat poziţia, lăsîndu-se în genunchi, pentru a putea sări imediat în picioare. Calul a nechezat din nou, dar cu mult mai aproape de el.

A întors repede capul spre acea direcţie şi văzu un om care aducea doi cai de căpăstru. Meriem a auzit şi ea aceste zgomote şi s-a orit să le asculte.

Morison s-a apropiat de ea, trăgînd cei doi cai după el.

Meriem era surprinsă de această apariţie neaşteptată, însă Morison a zîmbit conspirativ.

– Nici eu nu am putut să adorm, a explicat el. Am

avut chef să călăresc puțin, dar te-am văzut plimbîndu-te prin grădină și m-am gîndit că aș fi încîntat dacă m-ai însoți. Este atît de plăcut să călărești noaptea! Vii?

Meriem a rîs cu poftă. Acest fel de aventuri erau pe placul ei.

– Foate bine. Vin, a spus cu voioșie.

Hanson a înjurat în gînd. Cei doi tineri se îndreptau spre marginea grădinii, probabil spre poarta din spate. Acolo au văzut calul negustorului.

– Unde este tipul ăsta? a întrebat Morison.

– Probail că a venit să mai discute cu prietenul său, a fost de părere Meriem.

– Nu crezi că este cam tîrziu să faci vizite, a continuat Baynes. Nu mi-ar place să călăresc noaptea prin junglă, pînă la locul unde își are el tabăra.

Și ca aceste cuvinte să fie întărite de realitatea fioroasă din jur, se auzi urletul cumplit al unui leu.

Morison a simțit cum îl trec fiori reci pe spate. S-a uitat la fată să vadă dacă și ea a fost impresioantă de aceste sunete, însă Meriem era foarte calmă de parcă ar fi auzit mieunatul unei pisici.

Peste cîteva clipe, amîndoi au încălecat, pornind în galop spre cîmpie, apoi spre pădure. Meriem și-a îndreptat calul chiar spre locul de unde s-a auzit urletul leului.

– Nu ar fi bine să îl ocolim pe regele animalelor, a sugerat Morison. Sau poate nu l-ai auzit ce sunete cumplite a scos?

– L-am auzit de foarte multă vreme, răspunse Meriem rîzînd. Hai să îi facem o vizită prietenească.

Morison Baynes s-a străduit să zîmbească. Nu dorea ca fata să creadă despre el că ar fi un fricos, dar nu prea era momentul să se întîlnească cu un leu.

Deși era înarmat cu o carabină de precizie, la lumina lunii nu prea poți să ai încredere în nici o armă. Adevărul era că nu întîlnise încă niciodată un leu, nici ziua, nici noaptea.

Gîndul la o întîlnire cu acest cumplit carnivor i-a pus un nod în gît. Fiara însă nu se mai auzea. Morison a început să mai prindă puţin curaj, crezînd că felina s-a îndepărtat de pădurea din jurul fermei.

Însă leul nici gînd nu a avut să plece. Era un vînător bătrîn şi nu mîncase nimic de două zile, pentru că datorită vîrstei nu mai era atît de ager, iar prada îi fugea de sub nas, de multe ori. Doar nişte stîrvuri a mai apucat să înfulece.

Deşi era bătrîn, era destul de puternic ca să reprezinte un pericol pentru om. A simţit că există oameni în jur, dar foamea i-a învins frica de a fugi din faţa vînătorilor. Ar fi înfruntat şi o mie de arme, numai să îşi poată umple cu ceva burta care îl supăra.

Făcu un mic ocol prin pădure, ca să vină într-o direcţie de unde să poată mirosi fiinţele care s-ar apropia de el, iar prada sa să nu îl simtă.

Numa era bătrîn, dar era un vînător iscusit.

În adîncul pădurii, mai era cineva care a simţit mirosul lui Numa şi al oamenilor care se apropiau. Această fiinţă a ridicat capul şi a adulmecat aerul. Apoi a aplecat urechea şi a ascultat.

Meriem şi Baynes erau acum la marginea pădurii.

– Vino, zise fata, să intrăm în pădure puţin. Este atît de frumos să stai în pădure noaptea. Mergem pe unde nu sînt atîţia copaci, ca să putem călări în voie. De leu să nu te temi, continuă ea observînd ezitarea tînărului englez. Buana a spus că de doi ani nu s-au mai apropiat leii de fermă. Şi chiar dacă ar fi un leu, nu va vîna oameni, cînd are vînat din belşug în toată pădurea. În afară de asta, se teme de oameni, pentru că sînt sigură că a fost urmărit de multe ori pentru a fi împuşcat.

– Nu, nu îmi este prea frică de lei, a răspuns Morison. Mă gîndeam că nu este tocmai plăcut să călăreşti prin pădure. Sînt prea multe tufişuri şi crengi pe jos, care te împiedică, ştii.

– Atunci mai bine ne-am plimba! a propus Meriem,

făcînd deja o mişcare pentru a descăleca.

– Stai, nu! o opri Morison, aproape îngheţat de spaimă la această idee. Mai bine mergem călare.

Şi zicînd acestea, îşi porni calul în umbrele întunecoase ale pădurii, urmat de Meriem. În urma lor, venea încet, pîndind, Numa, regele pădurii.

Mai departe, la marginea pădurii, un călăreţ singuratic nu se oprea din torentul de înjurături, fiind şi mai furios cînd cei doi au intrat în pădure.

Era Hanson, care i-a urmărit pe călăreţi de la fermă. Cum cei doi au luat-o în direcţia taberei lui, porni în urmărirea lor, iar dacă ar fi fost descoperit, ar fi avut scuza că merge acasă. Dar cei doi tineri nu l-au văzut, pentru simplul motiv că nu s-au întors spre cîmpie.

Hanson şi-a îndreptat calul spre pădure, înspre locul unde au dispărut ceilalţi doi călăreţi. Acum nu îi mai păsa dacă ar fi fost observat şi asta din două motive.

În primul rînd, pentru că Baynes l-a ajutat, jucînd un rol, fără să vrea, pe care dorise să îl joace el, adică să o amăgească pe fată în pădure.

În al doilea rînd era situaţia din tabăra sa, după ceea ce s-a întîmplat cu o seară mai înainte. Nu a vorbit de acest incident la fermă, ca să nu atragă atenţia asupra sa, dar nici ca cineva de la fermă să se gîndească să vină pînă la oamenii lui.

Mai cu seamă că s-a plîns că o mare parte din oameni au dezertat şi se temea ca adevărul să nu iasă la iveală, din discuţiile pe care le-ar fi avut cei de la fermă cu oamenii lui.

Împrejurarea pe care el nu o pomenise şi acum îl făcea să se grăbească, survenise în timpul absenţei sale din tabără. Oamenii şedeau în jurul focului, în spatele unor întărituri, fără să simtă leul enorm, care le dădea ocol.

Marele carnivor a sărit în spatele unui negru şi numai curajul celorlalţi l-a salvat, pentru că toţi au intervenit şi au gonit fiara înfometată, luptînd cu arme de foc, suliţi şi

bîte.

Hanson a dedus imediat că este vorba de un exemplar bătrîn, pentru că numai aşa se explică de ce carnivorul s-a apropiat noaptea, în loc să vîneze ziua. Auzise din nou urletul fiarei înfometate şi era sigur că leul îi pîndea acum pe cei doi tineri.

Mai trase o înjurătură cumplită, acum însă la adresa directă a lui Baynes. Dădu pinteni calului său şi porni după ei.

Meriem şi Baynes au ajuns într-o poieniţă. La numai o sută de metri de ei, Numa s-a ascuns, cu ochii aţintiţi asupra celor doi, plesnind nervos cu coada sa ondulată.

Măsura din ochi distanţa dintre el şi cei doi călăreţi, întrebîndu-se dacă ar fi bine să atace acum, sau să aştepte pînă ce tinerii se vor apropia şi vor cădea drept în ghiarele lui.

Leul era flămînd, însă foarte prudent. Nu ar fi atacat fără să calculeze toate şansele, pentru a nu pierde prada. Dacă noaptea trecută ar fi aşteptat pînă să adoarmă toţi cei din tabără, nu ar mai fi rămas încă o zi atît de flămînd.

Iar acel cineva din adîncul junglei, care a mirosit prezenţa leului, dar şi a oamenilor, s-a ridicat de pe creanga unde dormise un somn foarte scurt. Sub el înainta o masă enormă de culoare cenuşie, legănîndu-se încolo şi încoace pe întuneric.

Această fiinţă din copaci, om sau fiară, a scos cîteva sunete guturale şi s-a lăsat jos, alunecînd pe spinarea cenuşie a unui animal enorm.

Tînărul sălbatic s-a aplecat spre o ureche a elefantului şi i-a şoptit ceva, iar elefantul şi-a ridicat trompa, mişcînd-o în aer, ca să prindă din aer mirosul asupra căruia tînărul i-a atras atenţia. Puternicul animal a mai primit o comandă şi s-a întors greoi, dar fără nici un zgomot, în direcţia leului şi a străinilor tarmangani, pe care călăreţul lui Tantor îi simţise.

Au pornit înainte, fără zgomot. Mirosul leului şi a

prăzii sale erau distincte acum.

Numa își pierdea răbdarea. Oare cît să mai aștepte, ca să se apropie prada?

Bătea cu furie cu coada sa și era cît pe aici să scape un mîrîit furios.

Dar englezul și fata și-au oprit caii și stăteau de vorbă, neștiind de primejdia care era foarte aproape de ei.

Baynes o luase pe Meriem de mînă și îi spunea cuvinte de dragoste, iar fata îl asculta.

– Vino la Londra cu mine, insista el. Voi angaja cîțiva băștinași care să ne conducă spre coastă.

– Dar de ce să plecăm așa? a întrebat fata. Nimeni nu s-ar opune căsătoriei noastre.

– Noi nu ne putem căsători imediat, a explicat Morison. Sînt o mulțime de lucruri complicate care trebuie făcute. Aceste chestiuni nu ai de unde să le știi, pentru că ele țin de societatea civilizată în care am trăit eu.

S-a oprit, apoi a continuat.

– Meriem, nu mai pot aștepta. Trebuie să mergem la Londra. Acolo, vei vedea, totul va fi bine. Dacă mă iubești, vino cu mine!

A mai făcut o scurtă pauză, apoi a spus:

– Gîndește la viața pe care ai dus-o, printre maimuțe și animale sălbatice. Se gîndeau ele la căsătorie? Dar și ele iubesc, așa cum iubim și noi. Dacă ai fi stat aici, în sălbăticie, ți-ai fi găsit un soț, fără să te mai căsătorești oficial cu el. Aceasta este legea naturii. Nici o lege a omului nu poate schimba legea lui Dumnezeu. Ce importanță au toate acestea cînd noi ne iubim? Ce ne pasă de ceilalți cînd noi doi sîntem împreună? Eu mi-aș da viața pentru tine. Nu vrei să faci ceva și tu pentru mine?

– Mă iubești? a întrebat ea. Te vei căsători cu mine, cînd ajungem la Londra?

– Jur că așa voi face! a strigat el.

– Atunci voi merge cu tine, șopti ea, deși nu înțelegea de ce trebuie să fie atîta grabă.

Și cum ea era foarte aproape de el, Morison s-a aplecat să o sărute. În același moment, printre crengile copacilor a apărut capul enorm al unui elefant.

Cei doi tineri, preocupați de altceva, nici nu au auzit aceste zgomote. Doar Numa a sesizat că mai este cineva în preajmă. Dar și cel care călărea pe marele animal a zărit ceva: fata în brațele tînărului.

Misteriosul călăreț al lui Tantor era Korak, care însă nu o recunoscu pe Meriem în acea făptură elegantă. Korak văzuse doar un tarmangani cu femela lui.

Chiar în acele momente, Numa se pregătea să atace.

De teamă ca nu cumva Tantor să sperie prada pe care a urmărit-o, enorma felină a sărit din ascunzătoare scoțînd răgete cumplite. Pînă și pămîntul s-a cutremurat la aceste sunete fioroase.

Caii au înțepenit de groază, iar Baynes s-a făcut alb ca varul și a înghețat de spaimă.

Leul se apropia de ei cu repeziciune, în plină strălucire a lunii tropicale. Mușchii lui Morison nu îl mai ascultau și nu se supuneau voinței lui.

Și-a înfipt pintenii în coastele calului, aproape instinctiv, iar mîinile au tras automat de frîu, ca să întoarcă animalul. Porni ca un nebun spre cîmpie, pentru a fi în siguranță.

Călușul fetei a nechezat de frică și s-a ridicat în două picioare, vrînd să-și urmeze tovarășul. Leul era deja foarte aproape.

Însă fata își păstra sîngele rece. La fel, sălbaticul pe jumătate gol, care călărea pe elefant. Tînărul a zîmbit, privind la spectacolul din luminiș.

Pentru Korak nu erau decît doi tarmangani urmăriți de Numa, care era flămînd. Numa avea dreptul să vîneze. Dar una dintre ființele la care rîvnea leul, era o femelă.

Instinctiv, Korak a simțit un imbold ca să alerge în ajutorul ei. De ce, nu prea înțelegea nici el, pentru că și tarmanganii îi erau dușmani.

A trăit prea mult ca o fiară ca să aibă sentimente umane, dar a simţit că în prezenţa acestei femele situaţia s-a schimbat.

Îl împinse pe Tantor înainte şi ridicîndu-şi suliţa grea o aruncă drept în animalul care ataca.

Calul fetei a ajuns în capătul celălalt al luminişului, unde era clar că va fi o pradă sigură pentru leu.

Numa însă dorea ca prada să fie fata de pe acel cal. Saltul pe care l-a făcut, avea doar acest scop.

Korak a scos un mîrîit de satisfacţie, cînd a văzut că leul a sărit doar pînă pe cal. În aceeaşi clipă, fata a sărit de pe cal, drept pe creanga unui copac care se afla deasupra lor.

Suliţa lui Korak lovi leul în şold, trîntindu-l de pe cal, care văzîndu-se eliberat atît de povara fetei, cît şi de atacator, porni într-o goană nebună.

Leul a încercat să îşi scoată suliţa din corp şi văzînd că nu reuşeşte, a fugit cu arma înfiptă în carne, după calul care i-a scăpat.

Şi Korak s-a întors cu elefantul său, pornind spre inima pădurii, de parcă nici nu ar fi venit.

Hanson a venit şi el la marginea cîmpiei, cînd a auzit acele zgomote cumplite. Tot atunci a apărut şi Morison în goana calului. Era lipit de spatele animalului, ţinîndu-se strîns, cu amîndouă mîinile de gîtul calului, înfigîndu-şi pintenii în coastele bietului animal.

Al doilea cal a apărut, însă fără călăreţ. Hanson a înjurat de necaz, gîndind că fata a fost luată de leu, aşa cum şi-ar fi închipuit oricine, care ar fi văzut scena.

Porni în urma leului. Avea arma pregătită, cînd leul a apărut în urma calului fără călăreţ. Hanson nu mai înţelegea nimic. Dacă leul a prins fata, de ce mai aleargă după cal?

Îşi opri calul, ochi şi trase. Leul s-a prăbuşit, rostogolindu-se fără suflare.

Hanson a înaintat spre pădure, strigînd-o pe fată.

– Sînt aici, a răspuns ea din frunzişul unui copac din

apropiere. L-ai omorît?

– Da, a răspuns bărbatul. Dar unde eşti? Ai scăpat ca prin urechile acului. Asta trebuie să îţi fie învăţătură de minte, ca să nu mai umbli noaptea prin pădure.

Au luat-o amîndoi înapoi spre fermă. La marginea pădurii l-au văzut pe Morison care venea spre ei.

Hanson zîmbi cînd îşi aducea aminte de groaza tînărului şi de spaima cu care acesta a dat pinteni calului.

Nu a spus însă nimic, ci o luă pe Meriem pe calul lui, pornind şi el spre fermă.

CAPITOLUL XX

Uneltirile lui Hanson

Korak s-a reîntors în luminiş pentru a-şi recupera suliţa din corpul lui Numa. Zîmbea ca întotdeauna, satisfăcut de astfel de scene vînătoreşti.

Un singur lucru însă îl tulbura: agilitatea cu care femela se azvîrlise de pe cal, căutînd adăpost în copacii de deasupra ei.

Aşa făcuse Meriem, iar mişcările ei semănau cu cele ale manganilor. Tînărul a oftat adînc.

Meriem, mica lui Meriem era moartă! Însă îl cuprinse o dorinţă de a o vedea încă o dată pe această femelă tarmangani.

S-a uitat după cele trei persoane care s-au îndepărtat şi s-a întrebat oare unde locuiesc ele. Însă nu le-a urmărit, ci a rămas locului, privindu-le cum dispar în pădure.

Vederea fetei civilizate şi a elegantului englez deşteptase în el amintiri care adormiseră de foarte multă vreme. A fost o vreme cînd a visat să se întoarcă la acest fel de viaţă. Dar, de la moartea iubitei lui Meriem, se pare că l-a părăsit orice îndemn în această direcţie.

Dorea să fie singur şi cît mai departe de oameni. A

oftat din nou, apoi s-a întors spre locurile de unde venise.

La reşedinţa sa, Buana i-a aşteptat pe cei trei aventurieri. Auzise din întîmplare, pentru că avea somnul mai uşor, detunătura armei lui Hanson şi se tot întreba oare ce s-a întîmplat.

Peste cîteva momente s-a gîndit că musafirul lor a avut vreun necaz, cînd se întorcea spre tabăra sa. S-a sculat şi s-a îndreptat spre locuinţa albului, care era cunoştinţa cea mai apropiată a nordicului. Aici a aflat că Hanson fusese acolo mai devreme, dar că plecase de cîteva ore.

Îndepărtîndu-se de casa acestui om, Buana a observat că grajdul era deschis. Descoperi apoi lipsa a doi cai, a cailor preferaţi de Meriem şi Morison.

Imediat şi-a închipuit că focul a fost tras de Morison şi s-a întors la omul lui, ordonîndu-i să se pregătească de o expediţie de cercetări. Însă după cîteva clipe, uitîndu-se în direcţia pădurii, i-a văzut pe cei trei venind călare.

Primi explicaţiile engelzului cu multă răceală.

Meriem însă tăcea. Văzuse bine că Buana este supărat pe ea şi cum aşa ceva nu s-a mai întîmplat niciodată, îşi simţi inima zdrobită.

– Du-te la tine în cameră! îi zise Buana.

Apoi, i s-a adresat lui Morison:

– Te rog, fii bun şi vino în biroul meu. Vin imediat şi eu. Trebuie să discutăm.

Cei doi tineri au pornit spre locurile unde li s-a spus. Buana ştia cum să se impună şi se făcea ascultat de către toţi.

Acum era în faţa lui Hanson.

– Cum de erai cu ei? a întrebat el.

– După ce am plecat de la Jervis, m-am dus puţin în grădină. Un obicei al meu, pe care îl ştie şi doamna. Dar de data asta am aţipit puţin. M-am trezit şi i-am auzit vorbind. Nu am auzit ce îşi spuneau, dar apoi am văzut că pleacă pe cai, spre pădure. Nu doream să mă amestec, pentru că nu era

treaba mea, dar ştiam că este periculos să umbli noaptea prin junglă.

După un moment, Hanson a continuat să explice:

– M-am luat după ei şi se pare că am făcut bine. Baynes fugea de leu, lăsînd-o pe fată singură, iar eu am avut noroc că am nimerit fiara drept în inimă.

S-a oprit. Amîndoi bărbaţii au tăcut cîteva clipe. După un minut, suedezul a tuşit semnificativ, de parcă ar fi dorit să spună ceva care nu se cuvenea.

– Ce este cu tine Hanson? a întrebat Buana. Parcă încerci să îmi spui ceva?

– Da, a început Hanson. Uite, eu cred că lucrurile stau cam aşa... Eu, venind foarte des pe aici, prin grădină, i-am văzut pe aceşti tineri de multe ori împreună... şi mă scuzaţi, dar cred că domnul Baynes nu doreşte binele fetei.

A început să răsufle mai greu, înainte de a spune ce dorea cu adăvarat să spună.

– Am auzit destul din cîte a spus ca să mă conving că vrea să fugă cu fata!

Hanson s-a gîndit la această stratagemă, crezînd că tînărul englez îl va ajuta în planurile sale mîrşave, fără să vrea. Născocise acest plan pentru a se găsi vinovatul în cazul dispariţiei fetei.

– Mai cred, reluă el, că voi pleca şi eu spre nord şi aş putea să îl iau cu mine pe domnul Morison. Fac asta cu plăcere pentru dumneavoastră. Îl voi duce pînă la drumul caravanelor.

Buana s-a gîndit un moment. Apoi s-a uitat drept în ochii lui Hanson şi a spus:

– După cum ştii, domnul Baynes este musafirul meu, zise el aruncînd o privire semnificativă. Nu vreau să îl acuz că plănuieşte să fugă cu Meriem, numai pe temeiul acestor dovezi nesemnificative. Acest gest ar fi lipsit de politeţe şi nu pot să îi impun să plece.

După o secundă, a adăugat:

– Îmi aduc aminte că spunea că ar dori să plece

acasă. Cred că ar fi încîntat să meargă cu dumneata. Zici că pleci mîine? Cred că domnul Baynes va pleca şi el. Vino pe aici dimineaţa, te rog. Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Meriem.

Hanson abia şi-a putut ascunde un zîmbet triumfător. A încălecat şi a plecat.

Buana a trecut în birou, unde l-a găsit pe Morison, plimbîndu-se foarte nervos.

– Baynes, a început Buana, intrînd direct în subiect, Hanson pleaca mîine spre nord. Mi-a spus că vă simpatizaţi şi m-a rugat să îţi comunic că i-ar face mare plăcere dacă l-ai însoţi. Noapte bună, Baynes!

Meriem a rămas în camera ei, pînă dimineaţa, după plecare lui Baynes. Hanson a venit foarte devreme. De fapt nu a plecat, ci a rămas la Jervis pentru a putea pleca mai devreme.

Despărţirea a fost scurtă, iar după ce oamenii s-au îndepărtat, Buana a răsuflat uşurat. Au fost cîteva momente penibile, dar nu a regretat ce făcuse.

Nimeni nu era orb, ca să nu vadă pasiunea tînărului englez pentru Meriem, dar ştiind că există în tînăr un orgoliu al poziţiei sociale, nu îşi închipuia că Baynes are intenţii cinstite cu această fată de origine necunoscută, de fapt fata unui arab cu piele mai deschisă. Aceasta era părerea lui Buana, privitor la provenienţa fetei.

Meriem era însă dezolată atribuind plecarea forţată a lui Morison, atitudinii ei greşite. În ochii ei, Baynes a devenit un neînţeles, un martir al unei situaţii penibile. Era sincer dezolată.

În acest timp Hanson şi Baynes călăreau în direcţia taberei. Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă.

Fiecare dintre ei se gîndea să deschidă discuţia cu un mic plan care i-ar fi favorabil. Hanson era încîntat de supărarea englezului, fiind un bărbat orgolios şi se simţea neîndreptăţit de soartă.

– A fost cam aspru cu dumneata, nu-i aşa? a

încercat Hanson să deschidă conversaţia.

Baynes a ridicat privirea la auzul acestor cuvinte. Hanson a continuat:

– Cred că ţine foarte mult la fată şi nu doreşte ca cineva să o ia de lîngă el. Cred însă că în acest fel îi face mai mult rău decît bine. Ea tot se va mărita cîndva şi nu va găsi o partidă atît de bună ca dumneata.

Baynes s-a simţit jignit la început de cele spuse de Hanson, mai ales că nu îi plăcea ca cineva să se amestece în treburile sale. Dar curînd şi-a dat seama că suedezul se pricepe la oameni şi s-a gîndit la un plan de a se întîlni din nou cu Meriem.

– Face pe grozavul, începu supărat Morison. Dar nu îi rămîn eu dator! El poate fi tare şi mare, aici în Africa. La Londra însă sînt şi eu cineva şi va avea necazuri cînd se va întoarce!

– În locul tău nu m-aş lăsa dat la o parte de la fata pe care o doresc, a insinuat Hanson. Rămîne vorba între noi, dar nu îl simpatizez nici eu pe acest tiran. Dacă vrei să te ajut, să ştii că te poţi baza pe mine!.

– Îmi pare bine să aud asta Hanson, a răspuns tînărul englez, încălzindu-se puţin. Dar ce se poate face în înfundătura asta uitată de Dumnezeu?

– Dacă aş fi în locul tău, a replicat Hanson aş lua fata cu mine. Dacă te iubeşte, sînt sigur că te va urma.

– Asta nu se prea poate, a răspuns Baynes. El stăpîneşte întreg ţinutul şi ne va prinde foarte uşor.

– Nu ne-ar prinde dacă aş conduce eu operaţiunea.

Se opri, apoi a început să dea detalii.

– Am făcut comerţ şi am vînat prin aceste locuri de peste zece ani şi cunosc ţinutul la fel de bine ca şi el. Dacă vrei să iei fata cu tine, te ajut şi îţi garantez că nu ne va prinde nimeni.

După un moment de gîndire, a continuat:

– Mă gîndesc să facem în felul următor: trimite un bilet fetei, cu unul din oamenii din tabără. Propune-i o

întîlnire, pentru a vă lua rămas bun. Nu cred că te va refuza. Între timp, noi vom înainta foarte încet spre nord. Poţi să îi scrii că voi veni eu să o iau, iar tu o vei întîlni la mine în tabără. Cred că aşa este mai bine pentru că eu cunosc locurile acestea şi mă deplasez mai repede. Între timp, vei merge cu oamenii mei spre nord, iar eu voi veni cu fata şi vă vom ajunge foarte repede.

– Ce te faci dacă nu va voi să vină? a întrebat Baynes.

– Atunci îi vom mai da o întîlnire, de ultim adio, a propus Hanson. Va veni şi atunci sînt sigur că va accepta să vină cu noi.

Baynes era cît pe aici să protesteze cu indignare, dar s-a răzgîndit pentru că omul acesta făcuse un plan exact aşa cum gîndise el cu mai multe minute în urmă.

Întreaga acţiune semăna mai mult cu o răpire brutală, aşa cum o descria acest nordic. Totuşi, şi-a dat seama că avînd ajutorul acestui vînător, care cunoştea atît de bine Africa, va avea şanse de cîştig cu mult mai mari, decît dacă ar fi încercat să întreprindă ceva el singur.

A dat din cap şi a consimţit în tăcere.

Restul drumului pînă la tabăra din nord a lui Hanson l-au parcurs fără să scoată un cuvînt, amîndoi fiind preocupaţi de propriile lor gînduri, care nu erau deloc pline de laudă sau sinceritate, unul faţă de celălalt.

Zgomotul deplasării lor a fost auzit de cineva care pîndea în junglă. Korak a luat hotărîrea de a se întoarce acolo unde văzuse femela albă care s-a aruncat în copaci cu o agilitate neobişnuită unei tarmangani.

Era ceva care îl împingea de la spate. Dorea neapărat să o vadă, să o examineze la lumină, să îi vadă culoarea părului şi a ochilor.

I s-a părut că seamănă atît de mult cu Meriem, deşi ştia că aşa ceva este imposibil. Cînd a văzut-o, la lumina slabă a lunii, i s-a părut că este ea, dar puţin mai împlinită, mai matură.

Acum mergea alene, spre acel loc, unde credea că o va mai putea zări o dată, cînd deodată a auzit zgomotul făcut de cei doi călăreţi. Porni încet în direcţia lor, pînă i-a putut observa foarte bine.

Pe tînăr l-a recunoscut imediat. Era cel care a ţinut-o pe fată în braţe, în poiana unde atacase leul.

Celălalt nu ştia cine este, însă figura şi ţinuta lui îi aduceau aminte de ceva, care îl puse pe gînduri.

Korak a hotărît să îl urmărească pe tînărul alb, ştiind că astfel o va putea găsi pe fată.

Morison, de îndată ce a sosit în tabără, a scris un bileţel, pe care unul dintre oamenii lui Hanson l-a luat şi a pornit-o imediat spre sud. Korak a rămas în vecinătatea taberei, urmărind toate mişcările englezului. Era convins că o va vedea pe fată la locul de popas al celor doi, dar a rămas dezamăgit, cînd a văzut că ea nu era aici.

Baynes era foarte neliniştit. Umbla nervos sub copaci, în faţa cortului, în loc să se odihnească. Avea în faţă un drum greu, care trebuia parcurs într-un marş forţat.

Hanson şedea în hamacul lui şi fuma. Schimbau vorbe foarte puţine între ei.

Korak era şi el întins pe o creangă ascuns privirilor celor din tabără. Petrecu acolo întreaga zi. I s-a făcut foame şi sete. S-a retras spre sud fiind sigur că unul dintre cei doi albi va părăsi tabăra în direcţia fermei.

În grădina reşedinţei lui Buana, Meriem se plimba gînditoare, la lumina clară a lunii. Era încă foarte supărată pe decizia pripită a lui Buana, care a dus la plecarea grăbită a lui Morison.

Buana nu vorbise nimic cu ea, iar nici "Dragă" nu a întrebat-o nimic. Cei doi doreau să o cruţe de jena şi durerea unei explicaţii privind adevăratele intenţii ale lui Baynes.

Ei ştiau că englezul nu ar fi luat-o de soţie, pentru că atunci i-ar fi cerut mîna, de la Buana şi de la "Dragă". Ei

ar fi fost de acord, dacă bineînţeles şi Meriem dorea acest lucru.

Meriem îi iubea pe cei doi şi era foarte recunoscătoare pentru tot ce au făcut pentru ea. Dar în inima ei mai era şi acel tînăr sălbatic cu care a stat atîţia ani, care a avut atîta grijă de ea.

Acum, pentru prima oară de cînd a venit la fermă, Meriem s-a simţit prizonieră în marea fermă.

Se simţea ca o tigroaică într-o cuşcă de fier.

Se plimba prin grădină, aproape de gardul dinspre pădure şi asculta cu atenţie. Auzise un zgomot! Era sigură că cineva venea spre ea şi era desculţ. S-a oprit, dar sunetul nu s-a mai auzit.

Meriem şi-a reluat plimbarea. A ajuns la aleea principală unde a zărit pe jos, pe nisip, un plic. Trecuse pe acolo, cu cîteva minute în urmă, dar acest plic nu era atunci acolo.

S-a oprit, ascultînd din nou, adulmecînd aerul. Era ca o fiară care se aşteaptă la un atac.

Dincolo de tufiş se afla curierul negru trimis de Hanson, uitîndu-se de după frunze. A văzut-o apropiindu-se de scrisoare. Era bucuros că fata a găsit scrisoarea.

S-a îndepărtat de acele locuri şi a dispărut în întuneric. Meriem însă fiind foarte deprinsă cu zgomotele junglei l-a auzit, dar nu a făcut nici o mişcare.

Ghicise că trebuie să fi fost trimisul lui Morison. S-a aplecat şi a ridicat plicul. L-a deschis imediat şi a putut citi bine la lumina lunii.

Era aşa cum gîndise ea: scrisoarea venea de la Baynes.

Nu pot pleca fără să te mai văd. Vino mîine, devreme, în poiana de lîngă pădure, ca să ne mai vedem, pentru ultima oară. Vino singură.

Urmau cîteva cuvinte care au produs cîteva bătăi mai rapide ale inimii ei, iar obrajii i s-au îmbujorat.

CAPITOLUL XXI

O patimă veche

Era încă întuneric, cînd Morison Baynes a pornit spre locul de întîlnire. A insistat ca cineva să vină cu el, pe motiv că nu era sigur că va găsi drumul de întoarcere spre tabără.

De fapt, numai gîndul că va trebui să străbată singur acea parte de junglă îl făcea să tremure de spaimă.

Hanson a dat ordin unui negru să meargă pe jos, înaintea lui Baynes. Dar oricum, Morison tot nu era singur, deşi el nu ştia acest lucru.

Korak care a fost trezit de zgomotul din tabără, pornise şi el după englez, însă printre crengile copacilor.

Pe la ora nouă, Morison a ajuns în luminişul unde trebuia să se întîlnească cu Meriem. Fata încă nu sosise. Negrul s-a întins pe jos ca să doarmă puţin. Baynes aproape că a aţipit pe cal.

Numai Korak şedea comod pe o creangă, fără să fie însă văzut de nici unul dintre cei doi.

A trecut o oră, iar Baynes dădea semne de nervozitate. Korak ştia că englezul a venit aici pentru a se întîlni cu cineva şi nici nu se îndoia de identitatea acelei persoane.

Era foarte mulţumit. O va vedea foarte curînd pe acea femelă agilă, care l-a făcut să îşi amintească de Meriem.

În cele din urmă a auzit copitele unui cal care se apropia. Venea ea!

Baynes a auzit şi el nişte zgomote şi s-a uitat spre pădure. Frunzişul s-a desfăcut, iar Meriem a apărut călare pe

căluţul ei favorit.

Morison a dat pinteni cailor ca să o întîmpine.

Korak era foarte atent şi blestema borurile largi ale pălăriei fetei, care îi ascundeau faţa. Fata a ajuns lîngă tînărul englez.

Morison a prins-o cu ambele mîini şi a tras-o spre el. Cîteva clipe şi faţa lui a fost ascunsă de pălăria fetei.

Korak ştia că buzele celor doi s-au apropiat şi un fior de tristeţe l-a străbătut prin tot corpul. Cînd s-a mai uitat o dată la cei doi călăreţi, aceştia discutau aprins.

Bărbatul insista într-una asupra unei chestiuni, dar fata se părea că se opune.

Multe dintre gesturile ei îi aminteau de Meriem.

În sfîrşit, englezul a îmbrăţişat-o din nou pe fata, ca să o sărute de rămas bun. Fata şi-a întors calul şi a pornit spre locul de unde venise.

Ajunsă lîngă copaci, fata s-a rotit în şa, făcîndu-i un ultim semn cu mîna.

– Pe diseară! a mai strigat ea, ridicînd capul, ca să fie mai bine auzită.

Dar, odată cu această mişcare, Korak i-a văzut faţa. A tresărit, de parcă o săgeată i-ar fi străpuns inima. A închis ochii, punîndu-şi apăsat mîinile pe globii oculari. Deschise din nou ochii, dar fata plecase. Doar cîteva frunze se mai mişcau în urma ei.

– Este cu neputinţă!. Nu cred că este adevărat!

Şi cu toate acestea, o văzuse pe Meriem, cu proprii lui ochi. Fata era schimbată puţin, dar era totuşi micuţa Meriem.

Da, o văzuse vie, pe aceea pe care o credea moartă. O văzuse pe Meriem a lui, în carne şi oase. Deci trăia. Nu murise!

A văzut-o, da, este adevărat, dar în braţele unui alt bărbat. Acel bărbat era acum în faţa lui.

Tînărul englez, care nu bănuia în ce primejdie se află, l-a strigat pe negrul care dormea în iarbă. Peste cîteva

clipe au pornit spre nord, în direcția taberei.

Korak și-a mîngîiat sulița și a pus mîna pe cuțitul său lung de la cingătoare. Dar brațele sale nu doreau să îl asculte. A rămas nemișcat, singur în copacul uriaș.

Se gîndea.

Observase cît de mult s-a schimbat Meriem. Cînd a văzut-o ultima oară, era o micuță mangani, umblînd aproape goală și neîngrijită.

Acum era îmbrăcată frumos, deși hainele ei nu o schimbau foarte mult. Se gîndea că schimbările pe care le-a observat la ea, erau drept să îi fie atribuite și lui, iar dacă el ar fi fost îmbrăcat frumos și el ar fi fost schimbat.

Dar acum era gelos. Scena cu tînărul îi rodea inima. Se întreba oare ce intenții are acest tarmangani cu ea?

Oare o iubește cu adevărat?

– Cine nu ar iubi-o pe Meriem? își răspunse la întrebarea pusă în gînd.

Dar ea a acceptat sărutul lui. Asta înseamnă că și ea îl iubește. Meriem, scumpa lui Meriem, să iubească pe altul!

Cruzimea acestei realități a început să îi pătrundă adînc în suflet, făcîndu-l să mediteze la un plan, pentru viitor.

Dorea să îl urmărească pe rival și să îl omoare, dar se gîndea:

– Dacă Meriem îl iubește și ea! Să ucid ființa iubită de Meriem? Nu pot face așa ceva! își zise el, dînd trist din cap.

S-a gîndit atunci să se întoarcă, să o caute pe Meriem și să vorbească cu ea. Porni în acea direcție, dar s-a oprit rușinat de goliciunea sa.

El, fiul unui lord englez, și-a irosit mulți ani din copilărie și tinerețe, coborînd la nivelul existenței unor fiare din junglă. Îi era rușine să se prezinte în asemenea hal în fața femeii pe care o iubea și dorea să îi mărturisească dragostea.

Da, îi era rușine să se prezinte chiar și în fața acestei

fete de arab, cu care fusese prieten de copilărie în cumplita pădure africană.

Ani de zile a fost împiedicat de împrejurări să se întoarcă la părinţii lui, iar mai tîrziu mîndria l-a făcut să nu se mai întoarcă în lumea civilizată.

Dintr-un moft al copilăriei, a preferat să rămînă la nivelul societăţii maimuţelor.

Uciderea hoţului de la hotelul de pe coastă l-a gonit din civilizaţie, departe în pădurea care l-a protejat.

Apoi, a suferit atîtea decepţii în încercările sale de a se întîlni cu oamenii. Aceştia l-au respins, iar purtarea lor l-a influenţat extrem de puternic.

A ajuns să îi considere pe oameni ca duşmanii lui, iar acum Meriem este în mijlocul acestor oameni. Dar acum este prtea tîrziu pentru el. Trăisa ca o fiară, va muri ca o fiară.

Dar Meriem nu a murit şi s-a încadrat în societatea oamenilr şi îi era acum superioară. Prin modul ei nou de viaţă, ea s-a îndepărtat de el. Nici chiar moartea nu ar fi putut să o îndepărteze atît de mult de el.

Iar acum, în lumea ei nouă, ea iubea pe un alt bărbat. Era firesc... Ea nu mai era pentru el, pentru sălbaticul pe jumătate gol din junglă.

Nu, nu mai era pentru el. Şi dacă nu putea fi a lui, va avea însă grijă să îi asigure fericirea şi să o ocrotească.

Se va duce după tînărul englez. Trebuie să se convingă că acest om nu are intenţia de a-i face vreun rău fetei. Apoi, chiar cuprins de gelozie, îl va supraveghea pe acest bărbat, să nu i se întîmple nici un rău.

Nu a pornit după fată ştiind acum unde stă. Nu dorea ca Meriem să îl vadă. Dar o va întîlni, urmărindu-l pe acest alb.

A pornit în urma lui Morison, pentru că pentru Korak nu era greu să urmărească pe cineva chiar dacă era călare. Tînărul sălbatic şi-a închipuit că englezul se va întoarce în tabără.

Urmele lăsate de cal, dar şi de negrul care mergea lîngă el l-au condus într-adevăr spre tabără. Aici, în timp ce Baynes a fost întîmpinat de Hanson, Korak s-a aşezat confortabil pe o creangă a unui copac uriaş, chiar de lîngă corturile oamenilor.

A stat pînă tîrziu spre seară, dar tînărul alb nu a arătat nici o intenţie de a pleca de acolo. Korak se întreba, dacă Meriem nu urma să vină acolo şi să se întîlnească cu ceilalţi albi.

Puţin mai tîrziu, Hanson a încălecat, împreună cu unul dintre oamenii lui şi a dispărut în junglă. Korak a observat această mişcare, dar nu a fost deloc interesat să îi urmărească.

Soarele a apus, iar întunericul a cuprins pădurea. Tînărul englez fuma ţigară după ţigară, iar unul dintre băştinaşi a făcut un foc, pe care îl alimenta des cu crengi uscate.

Un leu a mîrîit în depărtare. Englezul a intrat în cort, ieşind după cîteva clipe cu o armă în mînă, dînd ordine negrului ca să ţină focul aprins cît mai mult.

Korak a văzut cît de nervos este şi că îi era frică. Îl privea cu un zîmbet dispreţuitor.

Deci asta este fiinţa care i-a luat locul în inima lui Meriem? Ce fel de om este acesta care se sperie numai la un simplu mîrîit al lui Numa? Cum ar putea acest om să o apere pe Meriem de nenumăratele primejdii ale junglei?

– Sînt sigur că va avea nevoie de asta, îşi zise Korak. Ei vor trăi în siguranţa civilizaţiei europene, unde sînt oameni în uniformă care sînt plătiţi să-i apere. Ce nevoie are un european de curaj ca să îşi apere soţia?

Totuşi, zîmbetul de dispreţ nu a dispărut de pe buzele lui Korak.

Hanson şi negrul care îl întovărăşea au mers drept spre poiana, unde era fixată întîlnirea. Pînă să ajungă acolo, s-a lăsat noaptea. Hanson l-a lăsat pe negru la marginea

pădurii, iar el a mers mai departe spre cîmpie. S-a hotărît să aştepte.

Abia pe la nouă, a văzut departe, un călăreţ singuratic, care venea din direcţia fermei.

După cîteva minute, Meriem şi-a oprit calul lîngă cel al lui Hanson. Era nervoasă şi îmbujorată la faţă. L-a recunoscut pe Hanson şi a tresărit. S-a dat înapoi speriată.

Suedezul s-a grăbit să o liniştească:

– Domnul Baynes şi-a luxat piciorul. A căzut de pe cal. Nu a putut veni, aşa că m-a rugat pe mine să vă conduc pînă în tabără.

Din cauza întunericului, fata nu a văzut expresia de triumf de pe faţa celui care vorbea.

– Ar fi bine să ne grăbim, a reluat Hanson, pentru că va trebui să pornim imediat, pentru a nu fim prinşi din urmă.

– Este grav rănit? a întrebat Meriem.

– Nu, este o simplă zgîrietură, a răspuns Hanson. Poate să călărească, dar ne-am gîndit amîndoi că ar fi bine să se odihnească în seara aceasta, mai ales că avem de călărit cam două săptămîni de acum încolo.

– Bine, domnule! a răspuns fata.

Hanson şi-a întors calul, iar Meriem a pornit după el. Au mers spre nord, dar după doi kilometri au cotit-o spre vest. Meriem nu a dat nici o atenţie schimbării direcţiei de mers.

Nu ştia unde se găseşte acum tabăra lui Hanson, aşa că s-a lăsat condusă. Toată noaptea au mers spre vest.

După ce s-a luminat de ziuă, au făcut un mic popas pentru a mînca ceva din proviziile pe care le-a adus Hanson cu el.

Apoi au pornit din nou şi nu s-au mai oprit decît mult după prînz, cînd căldura a devenit insuportabilă. Hanson a descălecat şi i-a făcut fetei semn să facă acelaşi lucru.

– Ne odihnim aici, poate vom dormi puţin, zise el.

Caii vor paşte în linişte.

– Nu am crezut că tabăra este atît de departe, a spus Meriem.

– Am dat ordin să se pornească de dimineaţa şi să meargă toată ziua fără oprire.

– Şi cînd îi ajungem din urmă?

– Foarte curînd. Nu se deplasează ei atît de repede, pentru că sînt şi oameni care duc poveri. Cred că cel tîrziu mîine îi ajungem.

Deşi au mers o bună parte din noapte şi aproape o zi întreagă, nu se vedea nici un semn că ar merge pe urma unei caravane. Meriem cunoştea tainele mersului prin junglă şi a văzut că pe acolo nu a trecut nimeni, de multe săptămîni.

A observat însă urme ale unei caravane, care a trecut de foarte multă vreme. Se deplasau acum pe un drum făcut de elefanţi, care mergeau în turme mari, făcînd adevărate şosele prin pădure.

În cele din urmă, Meriem a bănuit că ceva nu este în ordine. Chiar şi atitudinea omului care călărea lîngă ea, începea să se schimbe. L-a surprins de multe ori privind la ea de parcă ar fi dorit să o dezbrace din ochi.

Atunci i-a venit în gînd că l-a mai văzut undeva. Acest gînd a început să o stăpînească şi să o frămînte.

Dar oare cînd l-a mai văzut pe acest bărbat? Unde oare?

Hanson nu s-a barbierit de cîteva zile, iar acum faţa şi gîtul începeau să îi fie acoperite cu barbă. Această barbă îi era cunoscută fetei şi se străduia să îşi aducă aminte de oamenii cu barbă pe care i-a văzut în viaţa ei.

A doua zi, a oprit revoltată calul şi şi-a exprimat îndoiala, privitor la existenţa taberei. Hanson a încredinţat-o că mai au de mers doar cîţiva kilometri.

– Ar fi trebuit să îi ajungem încă de aseară, după toate socotelile mele, a adăugat el.

– Atunci de ce nu îi vedem?

– Cred că au mers mai repede decît m-am aşteptat.

– Dar nu au mers pe aici, a răspuns fata. Aceste urme pe care mergem acum sînt vechi de trei săptămîni.

Hanson a început să rîdă zgomotos.

– Asta te deranjează? Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme? Puteam să îţi dau o explicaţie. Mergem pe un alt drum, dar deseară îi vom ajunge din urmă.

Abia acum Meriem s-a convins că acest om minţea. Cine era atît de prost ca să înghită o asemenea minciună gogonată? Cine ar fi atît de prost să creadă că vor întîlni pe cineva prin aceste locuri, cînd un alt drum nu putea fi decît la zeci de kilometri distanţă?

Dar deocamdată şi-a păstrat pentru sine aceste constatări, gîndindu-se cum să scape de acest individ. S-a gîndit să o ia înaintea lui, zicînd că doreşte să ajungă mai repede la tabără.

A început în acelaşi timp să îl studieze cu mai multă atenţie pe acest bărbat blond. Memoria însă nu dorea să o ajute.

Unde l-a cunoscut pe acest om? În ce împrejurări l-a mai văzut, înainte ca acesta să apară la ferma lui Buana?

I-a luat la rînd pe toţi oamenii albi, pe care i-a întîlnit în viaţă. Prea puţini au venit în satul şeicului. Dar parcă acolo l-a mai văzut! O imagine i-a fluturat prin minte, dar a dispărut imediat, ca într-o ceaţă.

Spre seara au ajuns la o margine de pădure, pe malul unui rîu lat şi liniştit. Dincolo, pe malul celălalt, Meriem a observat o mică tabără, înconjurată de un gard de mărăcini.

– În sfîrşit, am ajuns, a anunţat triumfător Hanson.

A scos revolverul şi a tras un foc în aer.

În tabără s-au observat imediat mişcări. Nişte băştinaşi alergau de-a lungul malului. Meriem nu îl vedea pe Baynes printre cei care erau acolo.

O barcă a pornit spre ei şi cei doi s-au aşezat peste cîteva minute lîngă vîslaşi, pregătiţi pentru travesare.

– Unde este domnul Baynes? a întrebat Meriem, de îndată ce au ajuns.

Hanson a arătat un cort, de fapt singurul, care se afla în centrul taberei.

– Este aici înăuntru! a răspuns Hanson şi a luat-o înaintea fetei. A dat la o parte perdeaua şi a poftit-o pe fată în cort.

Meriem a intrat şi a privit în toate părţile. Cortul era gol. S-a întors spre Hanson. Acesta rînjea sălbatic.

– Unde este domnul Baynes? a întrebat din nou Meriem.

– Nu este aici! i-a răspuns Hanson. Îl vezi cumva? Eu nu îl văd.

Apoi s-a întors spre fată şi a continuat:

– Dar sînt eu aici şi sînt un bărbat mai grozav decît prostul acela. Acum mă ai pe mine şi nu ai nevoie de el, sfîrşi el, rîzînd în hohote, încercînd să o prindă cu braţele.

Meriem s-a zbătut ca să scape, dar Hanson o ţinea strîns, împingînd-o încet spre nişte pături, care se aflau în partea cealaltă a cortului.

Faţa lui era foarte aproape de a ei. Ochii i s-au îngustat, ca două dungi subţiri, din care ţîşnea patima.

Meriem, luptîndu-se ca să se elibereze, se uita drept în ochii lui şi pe neaşteptate, şi-a amintit de o scenă asemănătoare acesteia, în care au luat parte tot ei doi.

Odată cu această imagine dintr-un trecut nu prea îndepărtat, l-a recunoscut pe cel care o atacase şi acum. Era suedezul Malbin, care a mai atacat-o în acest mod, atunci cînd îşi împuşcase asociatul, care voise să o scape.

Avea barba şi mustaţa rase, iar figura lui a indus-o în eroare, dar acum cînd părul de pe faţă a început din nou să îi crească, nu mai era nici o îndoială privind identitatea sa.

Atunci o salvase Buana, dar acum cine o va mai scăpa, cînd Buana era atît de departe?

CAPITOLUL XXII

Urmărirea

Negrul pe care Malbin l-a lăsat să aştepte în poiană, cu ordinul să rămînă acolo pînă la înapoierea sa, şedea la umbra unui stejar, rezemat cu spatele. După vreo oră de aşteptare, a aţipit, dar nu peste multă vreme s-a trezit, auzind mîrîitul unui leu.

Cu o sprinteneală care este dată numai de spaima de moarte, s-a cătărat într-un copac. După cîteva secunde, a apărut regele animalelor, care s-a îndreptat spre cadavrul unei antilope, pe care băştinaşul o văzuse.

Fiara s-a hrănit pînă s-a luminat de ziuă, iar în tot acest timp, negrul a stat nedormit pe creanga groasă a copacului, mirîndu-se de întîrzierea stăpînului său.

Era în serviciul lui Malbin de mai bine de un an şi îi cunoştea metodele, aşa că era convins că a fost părăsit intenţionat. Ca şi restul trupei lui Malbin, acest negru îşi ura stăpînul. Singura lor legătură era frica pe care o avea faţă de albi.

Ura lui s-a înteţit din cauza situaţiei în care se afla acum: era nevoit să stea în copac, deasupra unui leu feroce şi flămînd, doar pentru o toană a lui Malbin.

Însă de îndată ce soarele a răsărit, leul sătul s-a îndreptat spre junglă, iar negrul a coborît din adăpostul său incomod, pornind spre tabără.

În mintea sa primitivă, se năşteau planuri de răzbunare, care mai de care mai groaznice, pe care bineînţeles că nu le-ar fi pus în aplicare, de îndată ce ar fi apărut în faţa albului cel puternic.

La vreo doi kilometri de luminiş, a dat de urma a doi cai. Ochii i-au sclipit de şiretenie. Rîse zgomotos şi se izbi cu palmele peste pulpe.

Băştinaşii sînt nişte vorbăreţi neîntrecuţi şi toţi din trupa lui Malbin ştiau de ce este în stare şi ce fel de afaceri

învîrte. Ştia în parte ce plan au pus la cale suedezul şi Baynes, pentru că a tras cu urechea la convorbirile lor şi mai aflase cîte ceva de la Jervis, prietenul lui Malbin de la fermă.

Nu a avut nevoie de mult timp de stat pe gînduri pentru a ghici adevărata poveste a "ajutorului" dat lui Baynes. Era foarte clar că stăpînul său l-a înşelat pe celălalt alb, ducînd-o pe femeie în tabăra dinspre vest, lăsîndu-l pe tînăr să primească pedeapsa, dacă va fi prins de Buana.

Această concluzie l-a făcut să rîdă cu atîta poftă. Însă a mers tot spre nord, grăbind pasul cît putea mai bine.

Morison a petrecut în tabăra suedezului deja o noapte, aproape fără să închidă un ochi, fiind foarte neliniştit. Începea să creadă că ceva nu este în regulă. Abia pe la răsăritul soarelui a aţipit puţin.

Nu a reuşit să doarmă prea mult, pentru că a fost trezit de ceilalţi, pentru a începe pregătirile de plecare. Baynes ar fi dorit să mai aştepte, pînă Hanson şi Meriem soseau în tabără, însă ceilalţi au insistat că trebuie să pornească imediat.

Baynes i-a auzit pe oameni discutînd şi s-a speriat, crezînd că Hanson a fost prins în tentativa lor de a o răpi pe Meriem.

Buana ar fi ghicit imediat adevărul şi sigur ar fi pornit imediat în căutarea celorlalţi. Poate este chiar acum în drum spre ei!

Baynes a auzit de judecata sumară pe care Buana o aplica în cazul răufăcătorilor, precum şi de legile simple şi aspre ale acestor locuri, care se găseau la marginea lumii civilizate.

În lumea aceea, legile erau făcute pe loc, iar puternicul Buana reprezenta legea în acele locuri sălbatice. Auzise că l-a condamnat la moarte pe un alb pentru că violase o băştinaşă.

Morison Baynes s-a cutremurat la gîndul întîlnirii cu Buana şi şi-a pus întrebarea ce pedeapsă ar fi meritat pentru

fapta sa, mai ales că i-a înşelat încrederea, fiindu-i musafir mai multe săptămîni.

– Trebuie să plecăm imediat spre nord, a zis el sărind în picioare. Cunoaşteţi bine drumul?

– Îl ştim foarte bine, i-a răspuns şeful negrilor.

Imediat au început pregătirile de plecare.

Negrul părăsit care a sosit în tabără, pe la prînz, şi-a dat seama de întreg planul lui Hanson, şi mai ales că au făcut cu toţii ceva care l-a supărat pe Buana şi le va merge rău pînă sînt în ţinuturile puternicului alb.

A fost întîmpinat cu strigăte de bucurie de ceilalţi, cărora le-a spus imediat temerile sale, povestidu-le şi cum a ghicit adevăratele intenţii ale lui Hanson.

Întreaga caravană a aflat afacerea, înainte ca Baynes, care călărea în frunte, să fi fost înştiinţat de adevărul celor petrecute, precum şi de presupunerile negrului care i-a ajuns din urmă.

Morison l-a ascultat atent pe acesta şi şi-a dat seama că suedezul l-a folosit ca o unealtă simplă pentru a o răpi pe fată. Sîngele a început să îi fiarbă în vine şi se gîndea la soarta crudă pe care o va avea Meriem.

Fapta celuilalt însă nu punea deloc în umbră şi ceea ce făcuse el, înlesnind această răpire. Răul pe care îl făcuse el era la fel de grav ca şi planul cumplit al suedezului.

Furia lui era intensificată şi de orgoliul nobilului englez, care se vedea în poziţia de a pierde o partidă şi cu aceasta, un premiu care i se cuvenea.

– Ştii unde s-a dus stăpînul tău? l-a întrebat pe negru.

– Da, domnule, a răspuns acesta.

– Unde?

– În tabăra cealaltă, care este pe malul rîului Afi. Este spre apus, nu prea departe.

– Poţi să me conduci pînă acolo?

– Desigur, s-a oferit negrul, care imediat a văzut o modalitate de a se răzbuna pe suedez şi în acelaşi timp să

scape de răzbunarea lui Buana, de care știa că va porni în urmărirea lor, spre nord.

Baynes a mai întrebat:

– Putem ajunge numai noi doi în tabăra dinspre apus?

– Da, domnule, l-a asigurat negrul din nou.

Baynes și-a dat seama de întreaga stratagemă a suedezului, de ce acesta dorise ca să își mute o tabără la nord, cît mai departe de ferma lui Buana.

În acest fel, se putea duce la tabăra dinspre vest în siguranță, fiind sigur că urmăritorii ar pierde foarte mult timp pînă să-i ajungă din urmă.

– Atunci, voi folosi și eu planul lui, zise Baynes în sinea lui, pentru a mi le face pe ale mele. Nici eu nu am chef să îl întîlnesc pe marele Buana.

Întorcîndu-se spre șeful negrilor, i-a spus scurt, pe un ton de poruncă:

– Să îți iei oamenii și să mergi spre nord, cît poți mai repede. Eu mă voi întoarce, încercînd să îl conduc pe Buana spre apus.

Negrul a acceptat imediat. Nu prea avea chef să îl conducă pe acest alb, căruia îi era frică noaptea și cu atît mai mult nu dorea să fie prins de oamenii lui Buana, mai ales că între tribul lui și cel care era folosit de Buana în căutările sale, era o vrajbă veche, care nu putea fi uitată ușor.

Avea acum un motiv pentru care orice angajat negru ar fi dezertat de la stăpînul lui alb. Tuturor le era frică de Buana și știau că vor fi aspru pedepsiți, mai ales că știau toate planurile suedezului.

Cunoștea el un drum spre nord, care ducea în ținutul său natal, loc unde albii nu prea veneau. În loc să meargă săptămîni în șir, prin junglă, va merge drept printr-un podiș arid, pe unde știa cîteva locuri de adăpat și în acest fel îl va înșela pe marele Buana, dacă acesta s-ar fi hotărît să îi urmărească.

Cu acest plan în gînd, şi-a adunat oamenii şi a pornit-o la drum în cea mai mare grabă. Baynes împreună cu negrul, au pornit, cu aceeaşi grabă, spre vest.

Korak aştepta în copac, pîndind mişcările lui Morison. Văzu că băştinaşii o iau spre nord, iar englezul merge într-o direcţie greşită, spre apus, spre locul unde sigur că nu o va întîlni pe Meriem. S-a hotărît să meargă spre poiana unde a văzut-o pe iubita lui în braţele unui alt bărbat.

Era fericit că iubita lui era în viaţă şi orice urmă de gelozie a dispărut. Rareori de gîndea să îl ucidă pe Morison. Era deseori trist şi abătut din cauza acestei situaţii atît de complicate pentru viaţa atît de simplă şi fără probleme pe care o ducea el.

Ajuns în poiana unde a zărit-o pe Meriem, văzu un alb înalt şi puternic, în fruntea unor războinici băştinaşi vînjoşi, înarmaţi pînă în dinţi. Figura albului era dură şi încruntată, iar pe ochi i se citea o durere foarte adîncă.

Furia zugrăvită pe faţa lui nu putea ascunde durerea din inima sa. Korak l-a văzut că trece pe sub copacul în care era el ascuns şi a văzut că albul suferă îngrozitor de o boală a sufletului.

Buana cerceta terenul pentru a găsi vreo urmă care să îi arate în ce direcţie să o ia. După ce a observat nişte urme de copite, a făcut semn oamenilor săi să pornească spre nord.

Buana a dispărut în junglă, însă Korak a rămas locului, ca o statuie de bronz, înfăţişînd un tînăr suferind, cu inima sîngerînd de o durere surdă.

Abia peste o oră, a pornit şi el încet, fără grabă, în junglă, spre apus. Mergea fără să dea atenţie la nimic, cu capul plecat şi cu umerii îndoiţi, ca un bătrîn care-şi duce povara anilor săi mulţi.

Baynes, condus de călăuza lui, se lupta cu vegetaţia deasă şi încîlcită a junglei, călărind tot timpul cu capul aplecat sau mergînd lîngă calul său, din cauza crengilor

foarte joase. Negrul a pornit însă pe jos, știind că mersul călare prin pădurea deasă este imposibilă.

După o zi de mers, cu multe opriri, Morison și-a dat seama că negrul a avut dreptate că nu și-a luat un cal. Și-a abandonat calul luînd-o și el pe jos.

În tot acest timp, îl chinuiau gîndurile negre ale faptelor sale și ale suedezului. Ștind-o pe Meriem în mîinile acelui nemernic, furia lui creștea. Ura lui împotriva lui Hanson nu mai cunoștea margini.

Apoi, își dădea seama că și planurile sale de a fi cu fata au dus la această situație tristă și știa că este la fel de vinovat ca și suedezul.

Și-a dat seama că frumoasa Meriem îi devenea din ce în ce mai dragă. Pentru prima oară, începea să o compare cu alte femei dintre cunoștințele sale, femei de familie bună și cu situație socială excelentă.

Spre marea lui surpriză, descoperi că orice comparație încerca să facă, balanța se înclina în favoarea frumoasei fete din Africa, de o origine necunoscută.

Trecea de la o situație la alta: de la ura acerbă împotriva lui Hanson, la gînduri dragi pentru Meriem. Simțea însă un dezgust față de el însuși, văzînd că planurile sale s-au întors împotriva atîtor oameni, făcînd numai rău.

În sentimentul său de rușine care l-a cuprins, s-a amestecat pasiunea sa pentru fată, dînd naștere la o iubire curată. Dragostea pentru Meriem îl ardea acum, iar ura îl împingea din spate, pentru o răzbunare cruntă.

Trăise în lux și într-o situație fără griji, nefiind supus la greutăți și chinuri pe care le îndura acum. Era zgîriat și cu hainele rupte, împreună cu un negru nespălat, pe care îl îndemna să se grăbească, deși și el se oprea foarte des pentru a-și mai trage sufletul.

Răzbunarea îl ținea însă treaz și îi dădea puteri. Știa că acum ispășește toate păcatele trecute, marele rău ce l-a făcut acelei fete cinstite. Se grăbea în speranța de a o salva din mîinile acelui nemernic cu care făcuse planul răpirii ei.

– Prea tîrziu! Prea tîrziu!

Acesta era refrenul care îi însoțea gîndurile. Prea tîrziu pentru o salvare. Dar nicidecum pentru o răzbunare. Ura îl împingea din spate.

De zeci de ori l-a amenințat pe negru că îl împușcă dacă se mai așează să se odihnească. Băștinașul era deja îngrozit. Nu putea înțelege de ce s-a schimbat acest alb, așa dintr-o dată.

Pînă mai ieri îi era frică de noapte, de urletele animalelor. Ar fi dezertat și din slujba acestuia, însă Baynes i-a ghicit gîndurile și l-a amenințat cu moartea la prima încercare.

Erau tot timpul împreună, ziua și noaptea. În timpul zilei distanța dintre ei era foarte mică, iar noaptea își construiau un adăpost înalt, din mărăcini, unde negrul nu putea face nici o mișcare fără să nu fie auzit de Morison.

Faptul că putea să doarmă foarte liniștit în junglă, fără să îi mai pese de animalele din jur, era încă o dovadă că s-a schimbat foarte mult. S-a schimbat mult și în mentalitate, pentru că nu și-a închipuit că va dormi alături de un negru nespălat.

În dimineața următoare, s-a trezit cu dureri în toate oasele, dar cu o hotărîre de nestrămutat de a ajunge cît mai repede în tabăra cealaltă.

A împușcat un cerb ca să se hrănească. Nu au mîncat de mai bine de o zi și jumătate, atît de mare le-a fost graba. Îi era ciudă și acum că au fost nevoiți să se oprească și să frigă acel vînat.

După ce au mîncat pe săturate, au pornit, mai hotărîți ca înainte, de a ajunge cît mai repede la locul unde îl vor întîlni pe Hanson. Fiecare cu motivele sale!

Și Korak se deplasa spre vest, însă cu mult mai încet. Îl întîlni pe Tantor, elefantul, pe care îl găsi dormind la umbra copacilor. Fiind îndurerat de soarta sa, era bucuros că a întîlnit un prieten.

Trompa elefentului s-a încolăcit în jurul tînărului,

ridicîndu-l uşor, aşezîndu-l pe spatele enormului animal. Aşa şi-au petrecut ei multă vreme împreună şi aşa vor sta de acum încolo.

Departe spre nord, Buana şi războinicii săi, urmăreau cu înverşunare caravana negrilor, care mergea cu mult mai repede decît şi-a fi închipuit urmăritorii.

La fermă, femeia care o iubise pe Meriem din tot sufletul, aştepta cu nerăbdare întoarcerea celor plecaţi pentru a o salva pe fată, fiind sigură că soţul ei o va aduce înapoi.

CAPITOLUL XXIII

Curaj şi ură

Meriem pierduse orice speranţă în lupta sa cu Malbin, pentru că suedezul i-a prins ambele mîini, imobilizînd-o. Nu scotea nici un sunet, pentru că ştia că nimeni nu îi va sări în ajutor, iar pe de altă parte copilăria ei petrecută în junglă a învăţat-o că degeaba strigi, că nimeni nu îţi sare în ajutor.

A reuşit să îşi elibereze o mînă şi a apucat revolverul suedezului, care se afla în tocul de la curea.

Malbin o împingea spre colţul cu grămada de pături şi cîrpe, iar Meriem s-a lăsat tîrîtă puţin, apoi a făcut un pas lateral.

Suedezul a căzut datorită avîntului, cît era de lung. Meriem a sărit în picioare şi a tras de trăgaciul armei.

Arma era însă cu un cartuş deja tras pe ţeavă, aşa că Malbin s-a putut ridica imediat. A sărit din nou asupra fetei care a încercat în acest timp să iasă pe uşa cortului.

Meriem s-a întors şi furioasă ca o leoaică încolţită, l-a lovit puternic pe adversaul ei, cu patul revolverului în cap.

În primul moment, Malbin s-a clătinat şi a înjurat de durere şi de furie. Dar imediat şi-a pierdut cunoştinţa şi a

căzut pe pămînt.

Meriem, fără să mai arunce nici o privire înapoi, a fugit din cort. Mai mulţi băştinaşi au văzut-o şi au încercat să o prindă, dar de teama revolverului, se ţineau la distanţă.

Ajunsă la marginea taberei a dispărut în pădure. S-a aruncat sus pe o creangă, devenind din nou o mangani, care îşi caută adăpost.

Şi-a scos imediat jacheta lungă de călărie, cizmele şi ciorapii, ştiind că are de făcut un drum lung, iar îmbrăcămintea ar împiedica-o în deplasarea prin copaci.

Vesta şi pantalonii de călărie îi erau suficiente ca să o apere de frig şi ţepi, dar celelalte ar fi împiedicat-o foarte mult.

După cîteva sute de metri de deplasare rapidă, şi-a dat seama că avea şanse foarte mici de supravieţuire, pînă să ajungă acasă, fără nici o armă, cu care să se apere, sau să doboare vreun animal cu care să se hrănească.

De ce oare nu luase cartuşiera de la brîul lui Malbin? Cu aceste cartuşe desigur că ar fi reuşit să vîneze şi să se apere. Ar fi putut face faţă atacurilor oamenilor sau animalelor mai mici, dar nicidecum unor carnivore mari.

Nu putea să ajungă acasă la Buana şi "Dragă". S-a hotărît să se întoarcă în tabără ca să facă rost de ceva arme, sau cartuşe. Ştia că şansele de a fi prinsă erau foarte mari, dar fără mijloace de apărare şi pentru procurarea hranei, primejdia era şi mai mare.

Cu aceste gînduri a pornit înapoi spre tabăra de unde scăpase cu cîteva minute în urmă. Pe Malbin îl credea mort, pentru că îi aplicase o lovitură foarte puternică şi spera că atunci cînd întunericul se va lăsa, va putea intra în cort şi să gasească nişte cartuşe.

S-a dus pînă la marginea taberei, unde s-a instalat pe o creangă, de unde putea să observe toate mişcarile de jos. Spre marea ei mirare, l-a văzut pe Malbin ieşind din cort, ştergîndu-şi sîngele de pe faţă cu palma, înjurînd de mama focului. Puse cîteva întrebări celor din jur.

Peste cîteva clipe, toţi cei din tabără au pornit în căutarea ei, iar cînd Meriem s-a convins că nu a mai rămas nimeni în tabără, a coborît din copac şi a alergat spre cort.

A aruncat o privire în cort, dar nu a văzut nici un cartuş, doar într-un colţ zăcea o lădiţă, în care suedezul îşi păstra unele lucruri personale şi pe care oamenii lui au luat-o cu ei cînd s-au mutat cu tabăra spre vest.

Meriem spera să găsească în această cutie şi nişte cartuşe. A dezlegat imediat sforile cu care era legat capacul şi a deschis repede lădiţa, începînd să caute printre lucruri.

A văzut mai multe hîrtii şi hărţi şi nişte tăieturi din ziare, iar pe una dintre aceste tăieturi a văzut fotografia unei fetiţe. Nu a putut citi conţinutul rîndurilor din jurul acelei fotografii, pentru că ziarul era vechi, iar literele se şterseseră.

Era fotografia unei fetiţe, al cărei chip mai apărea şi pe o altă tăietură de ziar. Unde a mai văzut ea această faţă?

Deodată şi-a dat seama că este ea, aşa cum arăta cînd era copil!

De unde provenea această fotografie? Cum a ajuns această tăietură de ziar în mîinile acestui om? Ce scria în acele rînduri şterse?

Atîtea întrebări îi veneau în minte, încît aproape că a uitat de cartuşe. Deodată şi-a amintit de ce venise şi a început să răscolească printre lucruri. Găsi o cutie de cartuşe pentru revolver.

Apoi s-a apucat să examineze din nou fotografia din tăietura de ziar. Încercînd să dezlege acest mister, a auzit voci care se apropiau.

Auzi înjurăturile lui Malbin, nu departe de cort. Suedezul se întorcea în tabără. Meriem s-a apropiat de uşa cortului, dar era prea tîrziu.

O mulţime de oameni veneau spre cort, iar Malbin cu vreo trei negri erau la numai zece metri de ea.

Ce era de făcut?

A ascuns fotografia în bluză şi a încărcat revolverul, punînd repede cartuşele la locul lor, în încărcătorul din patul

armei. Oamenii de afară s-au oprit, iar Malbin dădea ordine oamenilor de pază. A avut nevoie de cîteva minute pentru a organiza toate lucrurile, timp în care fata se gîndea la un mod de a scăpa.

Aplecîndu-se, a ridicat foaia de cort şi s-a uitat în jur. În spatele cortului nu era nimeni. S-a strecurat afară tocmai cînd suedezul a intrat în cort. Meriem l-a auzind tropăind în cort, în timp ce ea fugea spre marginea taberei. Aici a întors capul, ca să se uite înapoi. Nu a fost văzută de nimeni.

Auzi o exclamaţie de furie din cort. Malbin a descoperit furtul din cutie şi a început să strige la oamenii săi. Aceştia i-au răspuns. Între timp, Meriem a alergat pînă la întăritura care înconjura tabăra şi văzu un copac gros, chiar la marginea gardului. Era un copac atît de gros, încît cei care au făcut întăritura, l-au inclus în gardul de apărare din jurul taberei.

Meriem era foarte mulţumită că a găsit acest copac, avînd astfel un mijloc de a ieşi de acolo. În acelaşi timp, era locul ideal de a-i observa pe oamenii din tabără, fără să fie descoperită. Malbin s-a afundat din nou în junglă, luînd-o spre sud acum. În tabără au rămas doar trei oameni de pază. Meriem a coborît din adăpost şi a ocolit gardul, mergînd spre rîu.

Aici erau bărcile pe care cei din tabără le foloseau pentru a traversa în partea cealaltă, sau a-i aduce pe cei care veneau dinspre continent. Locul unde erau trase bărcile era la vederea celor trei santinele, deci o încercare de a lua o barcă ar fi însemnat ca fata să se expună şi ar fi fost prinsă cu siguranţă. Singura ei speranţă era să aştepte pînă se va întuneca, iar atunci putea să acţioneze fiind ajutată de întuneric.

A stat o oră pe o creangă a unui copac de unde putea observa întreaga zonă, putînd descoperi orice mişcare. Santinelele erau postate astfel ca orice încercare de luare a unei bărci să fie imediat zădărnicită. În cele din urmă, a

apărut şi Malbin, care se întorcea din pădure, suflînd din greu, din cauza oboselii. Imediat a alergat spre bărci pentru ale număra. Desigur că s-a gîndit că fata a încercat să fure una dintre ele şi să încerce să se întoarcă spre ţinutul lui Buana. O expresie de uşurare a apărut pe faţa lui, văzînd că nu lipseşte nici o ambarcaţiune.

A dat din nou ordine pentru întărirea pazei, apoi s-a îmbarcat cu mai mulţi oameni, hotărît să traverseze rîul pentru a porni cercetările pe malul celălalt. A lăsat doar o singură barcă pe malul unde era instalată tabăra. Meriem i-a urmărit cu privirea pînă au dispărut după o cotitură a rîului. Era în sfîrşit singură! Abia îi venea să-şi creadă ochilor de norocul ce a dat peste ea. Nu mai avea nici un rost să aştepte. A coborît din copac, alergînd spre rîu. Malbin însă nu a traversat rîul. A tras la mal imediat după ce a ocolit cotul rîului, dînd ordine oamenilor. A pus şi cîteva santinele care puteau vedea dacă cineva se apropia de singura barcă pe care o lăsase ca momeală.

Zîmbea cu o deosebită satisfacţie. Nu se îndoia de succesul stratagemei sale. Era sigur că fata se va apropia de barcă, avînd intenţia să traverseze, mai devreme sau mai tîrziu. Era ferm convins că o va putea captura în acest fel, dar nu îşi închipuia că fata ar putea acţiona atît de repede. În clipa cînd s-a uitat să vadă dacă barca era încă trasă la mal, a văzut ceva ce l-a făcut să înjure din nou.

Fata era deja dincolo de jumătatea rîului, în barca pe care el a lăsat-o acolo intenţionat, ca să o poată prinde. S-a întors imediat la locul unde celelalte două bărci aşteptau semnalul lui şi le-a poruncit negrilor să vîslească puternic şi repede. Bărcile suedezului mergeau cu cea mai mare viteză după vînatul care se părea că le scapă. Fata avea doar foarte puţin pînă să ajungă la mal şi se grăbea şi ea la rîndul ei.

Meriem avea nevoie de foarte puţin timp pentru a reuşi să ajungă la mal şi să se adăpostească în junglă. Speranţele ei creşteau văzînd că ţărmul nu mai este departe.

Malbin înjura cumplit şi dădea ordine furioase oamenilor, împărţind pumni în dreapta şi în stînga. Vedea că fata îi scapă din nou. Distanţa dintre urmăritori şi Meriem era numai de o sută de metri, cînd barca fetei s-a izbit cu botul de malul rîului, chiar dedesubtul unui copac unde ea se va putea adăposti.

Malbin a strigat la ea să se oprească. Părea că şi-a ieşit din minţi. Cînd a văzut că nu poate să o ajungă şi-a pus puşca la umăr, ochind cu multă atenţie asupra fapturii delicate care deja s-a şi aruncat pe crengile care îi ofereau un adăpost sigur. Malbin era un ţintaş excelent. Nu se putea ca să nu nimerească, pentru că ţinta era foarte aproape. Şi desigur că ar fi nimerit-o, dacă în acelaşi moment cu apăsarea pe trăgaci, barca nu ar fi atins un trunchi de copac care înţepenise pe fundul apei, care nu era adîncă în acea parte a rîului.

Barca lui Malbin s-a clătinat uşor, iar glontele a trecut şuierînd deasupra capului fetei. Cu zîmbetul pe buze, a luat-o spre interiorul junglei. După cîteva sute de metri, a ajuns pînă la un sat părăsit. Acest sat era aşezat în mijlocul unei cîmpii. Meriem a coborît din copaci intrînd în acest sat fără locuitori. Vegetaţia junglei deja a ocupat o parte din sat, iar pe alocuri creşteau copaci chiar din mijlocul fostelor colibe. Era o linişte de mormînt.

Pentru Meriem, acest loc nu era înspăimîntător, dar nu dorea să zăbovească prea mult pe acolo, pentru a putea fi din nou, la adăpostul pădurii. Era bucuroasă că satul era părăsit, cel puţin aşa credea ea. Însă din vreo douăzeci de locuri ascunse, perechi de ochi erau îndreptate spre ea, de după fostele uşi ale colibelor. Nu şi-a dat seama de primejdia din jur şi a luat-o drept pe aleea principală a satului, care era drumul cel mai drept spre junglă.

Cam la vreo doi kilometri mai la răsărit, făcîndu-şi cu greu drum prin vegetaţia deasă a junglei, a apărut un alb, murdar şi cu hainele zdrenţuite. Mergea pe drumul pe care Meriem şi Malbin au luat-o în drumul lor spre tabără.

Auzind detunătura armei lui Malbin s-a oprit. Negrul care îl însoţea s-a oprit şi el.

– Sîntem aproape, domnule, zise el, cu o voce care dovedea respect.

Drept răspuns, albul a dat din cap, făcîndu-i semn să îşi continue drumul. Acesta era Morison Baynes, care nu demult fusese elegantul şi delicatul domn Morison Baynes. Pe faţa şi pe mîini era numai sînge din cauza ţepilor din tufele pe care le-a tăiat pentru a-şi putea croi un drum.

Hainele erau numai zdrenţe, dar sub praful adunat şi sub hainele sale mizerabile, era un alt Baynes acum. Era un om mîndru şi curajos, iar cel de altă dată, omul saloanelor pline cu parfum, era dat uitării. În inima fiecărui bărbat există germenele cavalerismului şi al onoarei. Remuşcarea pentru fapta sa reprobabilă şi dorinţa de a se răzbuna şi de a îndrepta răul ce îl făcuse l-au transformat în totalitate.

Porni cu negrul în direcţia de unde s-a auzit focul de armă. Călăuza sa nu avea armă, pentru că Baynes nu a avut încredere în el la început. Apoi, această armă ar fi devenit o povară pentru bietul băştinaş. Chiar şi Morison a fost tentat să arunce de cîteva ori puşca grea, nemaiputînd suporta greutatea ei în dificilul drum spre tabără.

Acum însă erau foarte aproape de ţinta călătoriei lor şi ştiind că şi negrul doreşte să se răzbune i-a dat puşca.

Se gîndea că în cazul unei lupte era suficient dacă el avea doar revolverul pe care el ştia să îl mînuiască excelent. Această armă era de încredere în orice confruntare care ar fi avut loc. Mergînd mai departe, a auzit din nou o salvă de împuşcături, apoi alta, urmate de strigăte sălbatice. Pe urmă, s-a instalat o tăcere apăsătoare.

Baynes se grăbea din ce în ce mai tare, însă vegetaţia era foarte deasă. Nu găseau nicicum un drum care să îi scoată la mal. De două ori s-au întors pe acelaşi drum pînă au găsit o potecă ce ducea spre rîul Afi. Erau lîngă un sat părăsit şi plin de ruine. Pe aleea principală, zăcea un negru cu pieptul străpuns de un glonte. Cei doi s-au oprit,

uitîndu-se în toate părţile, dar nu au putut vedea pe nimeni. Au rămas cu urechile ciulite mai multe minute, ascultînd. Deodată au auzit voci şi mişcări de vîsle în apă.

Baynes a traversat în fugă satul părăsit şi a ajuns malul apei. Negrul se ţinea aproape. Au ajuns pe mal şi s-au uitat în toate părţile. Au văzut cîteva bărci care se apropiau de malul celălalt. Erau bărcile lui Malbin, pe care negrul le-a recunoscut imediat.

– Ce este de făcut? a întrebat Baynes.

Negrul a dat din cap descurajat. Fară bărci nu se putea trece, pentru că rîul era plin de crocodili. S-au uitat în toate părţile şi în cele din urmă au văzut barca cu care scăpase Meriem. Era ascunsă printre copacii de la marginea rîului.

Baynes aproape că a scos un strigăt triumfător. Amîndoi au alergat spre barcă, iar Baynes a sărit primul în ea, luînd vîsla cu care a început să vîslească puternic. Peste cîteva secunde erau deja departe de malul de unde porniseră.

Baynes îi urmărea pe ceilalţi din bărcile de pe malul opus, care au ajuns la mal. Îl văzu pe Malbin sărind pe mal, dar în acelaşi timp a dat cîteva ordine dure, văzînd că o altă barcă vine spre ei. Dar cînd şi-a dat seama că în barca ce venea după ei erau doar doi oameni, s-a mai liniştit crezînd că s-a speriat degeaba. Malbin nu îi vedea bine pe cei care stăteau în barca ce venea cu viteză spre el. Vedea că unul dintre ei este un alb, pe care nu îl recunoştea.

Cei doi erau deja la mijlocul rîului acum, iar cei din tabără l-au recunoscut pe negrul care le era prieten. Atunci Malbin a presupus cine poate fi albul, cu toate că nu îi venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil să fie Baynes, însoţit doar de o singură călăuză. Şi cu toată îndoiala sa, acesta era adevărul.

Cu toată murdăria de pe el şi cu dezordinea îmbrăcăminţii lui, îl recunoscu pe tînărul englez. Dar şi-a dat seama şi de ce este împins acest englez să îl întîlnească şi de ce acest laş a avut curajul să înfrunte toate primejdiile, ca să

vină pînă la el. Desigur venea să îi ceară socoteală şi să se răzbune. Era de necrezut, dar era singura explicaţie. A ridicat din umeri.

– Ei şi? a zis. Oare nu au mai venit şi alţi albi să îmi ceară socoteală, din motive asemănătoare, în timpul vieţii mele şi eu tot în viaţă am rămas?

A luat o puşcă şi a aşteptat. Barca era destul de aproape ca să poată discuta. A strigat către cei doi:

– Ce vreţi? Pe cine căutaţi?

Zicînd acestea a ridicat ameninţător carabina. Morison Baynes a sărit în picioare furios.

– Pe tine, nemernicule! a strigat el, trăgînd asupra suedezului, în acelaşi timp cu acesta.

Nu s-a împrăştiat bine ecoul celor două detunături că Malbin s-a prăbuşit la pămînt, ducîndu-şi mîna la piept. A căzut mai întîi în genunchi, apoi s-a întins pe pămînt, cît era de lung. La rîndul lui, Baynes s-a prăbuşit pe fundul bărcii, cu faţa în sus. Negrul care vîslea lîngă el, nu ştia ce să facă.

Dacă Malbin era mort putea merge fără frică la ai lui, dar dacă suedezul este numai rănit, era mai bine să se întoarcă pe malul opus. A ezitat puţin, menţinînd barca la mijlocul apei. A început să aibă un mare respect pentru acest alb cu care era în barcă şi îi înţelegea suferinţa.

S-a uitat la corpul lui şi a văzut că mai mişcă. Deci trăia încă. S-a apropiat de rănit încercînd să vadă unde era atins. În acelaşi moment, de pe mal s-a auzit o detunătură şi negrul căzu în rîu cu fruntea lovită de un glonte.

Baynes şi-a revenit şi l-a văzut pe Malbin rezemat în coate şi ochindu-l cu carabina. Instinctiv, englezul s-a aplecat, tocmai cînd un glonte i-a trecut şuierînd deasupra capului. Malbin era grav rănit şi mîna îi tremura neputînd ochi precis. Baynes s-a întors cu greu pe o parte, luînd revolverul cu mîna dreaptă, ridicîndu-se pe marginea bărcii. Ochi însă cu foarte multă atenţie. A tras şi o flacără albastră a ieşit pe ţeava armei. Pe mal, corpul uriaş al lui Malbin s-a zguduit de lovitura precisă a unui alt glonte. Dar încă nu era

mort. Şi-a ridicat din nou capul, ochi şi trase. Glonţul a lovit parapetul bărcii, foarte aproape de faţa lui Morison. Baynes a tras din nou, în timp ce barca era dusă de curent. Malbin i-a răspuns cu încă un glonte. Amîndoi au continuat această luptă surdă, pînă cînd barca a dispărut după un colţ al rîului.

CAPITOLUL XXIV

Fotografia misterioasă

Meriem a străbătut mai bine de jumătate din drumul care trecea prin satul pustiu, cînd vreo douăzeci de negri îmbrăcaţi în haine arabe, au sărit asupra ei. S-a întors să fugă, dar era prea tîrziu, pentru că a fost prinsă.

Ochii ei au zărit imediat un bătrîn înalt, cu priviri încruntate, care se uita furios la ea. Subit, a fost cuprinsă de groaza teribilă din copilărie. Tremura în faţa acestui bătrîn îngrozitor, aşa cum stă ucigaşul înaintea judecătorului, aşteptînd condamnarea la moarte. Şeicul a recunoscut-o şi el. Bătrînul arab era însă acelaşi.

Nici anii şi nici îmbrăcămintea nu l-au schimbat pentru a nu fi recunoscut, de către cineva care l-a cunoscut foarte bine.

– Te-ai întors la ai tăi? scrîşni el din dinţi. Vii din nou după hrană şi adăpost?

– Dă-mi drumul! a strigat fata. Nu îţi cer nimic, decît să mă laşi să plec înapoi la marele Buana.

– La marele Buana? urlă şeicul, scoţînd nişte înjurături cumplite împotriva albului, pe care contrabandiştii din junglă îl urau tot atît de mult, pe cît se temeau de el.

Apoi a continuat:

– Vrei să te întorci la marele Buana, da? Deci acolo ai stat, de cînd ai fugit de la mine? Dar de peste apă, cine te urmăreşte? Tot Buana?

– Nu, ci suedezul pe care l-ai gonit odată din satul

tău, împreună cu asociatul lui, cînd au venit să mă fure.

Ochii şeicului scoteau scîntei. Şi-a chemat oamenii, cărora le-a poruncit să se apropie de mal, dar să se ascundă bine. Dorea să îl ucidă pe suedez. Malbin a coborît din barcă şi s-a mirat văzîndu-l pe şeic în mijlocul satului pe care îl ştia părăsit. L-a recunoscut imediat pe bătrînul arab.

Nu a avut nevoie decît de o singură privire pentru a înţelege situaţia. S-a întors şi i-a chemat pe ceilalţi să se adune şi să traverseze în grabă rîul. Oamenii şeicului au ajuns prea tîrziu. A început un duel de focuri de puşcă, în urma căruia unul dintre oamenii a fost omorît. Ceilalţi l-au dezbrăcat şi i-au luat toate lucrurile. Acesta era negrul mort pe care Baynes l-a văzut în satul părăsit.

Şeicul şi-a strîns oamenii şi împreună cu prizoniera legată de mîini, au pornit spre sud. Unul dintre oamenii lui a văzut-o pe Meriem în timp ce aceasta traversa rîul în grabă şi i-a atras atenţia şeicului. Era foarte ciudat să vezi o femeie tînără şi albă în inima Africii. Mai ales că fata era singură.

Bătrînul arab şi-a ascuns oamenii pe mal ca să o poată captura cînd iese la mal. În creierul lui a şi încolţit ideea unei recompense pentru o femeie albă, indiferent cine ar fi fost aceasta. Erau nişte bani cîştigaţi foarte uşor, iar banii nu mai veneau atît de repede, de cînd Buana a limitat uciderea fără rost a elefanţilor, doar pentru a li se smulge colţii. Traficanţii de fildeş au avut mult de suferit de pe urma acestei măsuri de protejare a speciei acestor minunate animale. După ce fata a căzut în cursa pe care şeicul arab i-a întins-o, bucuria a fost şi mai mare cînd a recunoscut în această femeie albă pe fetiţa pe care a maltratat-o şi a brutalizat-o atîţia ani.

Nu a pierdut timpul cu restabilirea relaţiilor tată-fiică, care au existat între ei în trecut. La primul prilej i-a tras o palmă puternică peste obraz. A obligat-o să meargă pe jos în loc să-i fi dat un cal, deşi avea cai care nu aveau călăreţi. Părea că este încîntat cînd descoperea noi metode de tortură şi de umilire. Meriem nu a văzut pe nici unul dintre

oamenii şeicului să-şi fi manifestat simpatia faţă de ea, sau să fi încercat să o ajute sau să o apere. În cele din urmă, după două zile de marş, au ajuns în nişte locuri, care le erau foarte cunoascute, încă din copilărie. Prima persoană pe care a văzut-o, a fost ştirba şi urîta Mabunu, fosta ei dădacă negresă. Parcă nu ar fi trecut atîţia ani, de cînd fugise de acolo. Totul era ca într-un un vis. Dacă nu ar fi fost îmbrăcată în hainele ei moderne şi nu ar fi crescut atît de mult, s-ar fi putut crede că nu s-a întîmplat nimic cu ea.

Meriem simţea că anii pe care i-a petrecut în afara acestui sat, sînt pur şi simplu, un vis în ceaţă. Cîţiva locuitori ai satului au început să o examineze şi s-au distrat pe seama acestei fete, îmbrăcate atît de ciudat. Mulţi dintre ei îşi aminteau de ea, pe cînd era doar o fetiţă. Mabunu se părea că se bucură de venirea fetei, rînjind cu gura ei ştirbă. Meriem era însă sigură că negresa se gîndea la noi metode de a o umili şi de a-şi bate joc de ea.

Printre arabii pe care ea nu îi cunoştea, era un tînăr înalt, de vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de ceilalţi, acest tînăr s-a uitat la ea cu o admiraţie evidentă. Văzînd privirea tînărului, şeicul l-a gonit imediat de acolo. După ce toată lumea a fost mulţumită că li s-a permis să o admire pe Meriem, peste sat s-a aşternut liniştea obişnuită a satelor africane.

Ca şi înainte de evadarea ei, gardul din jurul satului era înalt şi puternic, iar cele două porţi erau foarte bine păzite. Dar ca şi în trecut, fetei nu îi plăcea compania arabilor şi nici a negrilor. De parcă nu ar fi crescut deloc şi ar fi rămas o simplă fată dintr-un sat arab, s-a refugiat într-un colţ al aşezării, unde se juca deseori cu Geeka, scumpa ei păpuşă. În acel loc, fusese un copac înalt şi falnic, dar care acum a dispărut. Meriem a înţeles de ce nu mai era acel copac acolo.

În acel loc a coborît Korak şi l-a trîntit pe şeic la pămînt, în ziua cînd nu a mai putut îndura bătaia pe care bătrînul arab i-o administra sărmanei Meriem fără nici un

motiv. Pe lîngă gardul de apărare erau tufe dese, aşa că Meriem s-a hotărît să se aşeze la umbra uneia. Inima ei s-a mai încălzit aducîndu-şi aminte de Korak şi de acei ani mulţi în care au stat împreună. Se gîndea la grija pe care o manifestase tînărul sălbatic alb.

De cîte ori nu a apărat-o el, ca un frate mai mare. De luni de zile nu s-a mai gîndit la Korak, atît de mult ca şi în această zi. I se părea că acea fiinţă îi este cea mai apropiată şi cea mai scumpă. Se întreba de ce oare în inima ei el nu a mai avut acelaşi loc pe care l-ar fi meritat pe deplin, pentru cîte a făcut pentru ea. Se întreba dacă îl iubea pe acest tînăr englez, cu o comportare atît de ireproşabilă. Îşi amintea de povestirile acestuia despre viaţa din marile oraşe ale Europei şi de minunatele lui fapte prin acele locuri necunoscute ei.

Se gîndea că şi ea ar fi fost admirată în mijlocul înaltei societăţi din diverse capitale, participînd la recepţii şi serate, unde dansau atîţia oameni. Se gîndea că o astfel de viaţă ar fi dus alături de Morison Baynes. Erau vise frumoase, dar peste aceste imagini încîntătoare se suprapunea figura curajoasă a lui Korak, pe jumătate gol, înfruntînd pericolele junglei. Şi-a pus mîna pe piept pentru a-şi înăbuşi un suspin. Simţi ceva, care era sub bluză şi a scos imediat tăictura de ziar. A început să examineze fotografia cu mai multă atenţie. Era sigură că este ea. A studiat fiecare amănunt şi a văzut dantela rochiţei ei vechi şi un lanţ cu un medalion. A ridicat din sprîncene. Ce amintiri i-au deşteptat aceste amănunte!

Oare era ea o fetiţă arabă, fiica şeicului acesta rău? Era cu neputinţă! Totuşi medalionul spunea adevărul. Meriem îl cunoştea. Era o dovadă incontestabilă. Văzuse oare ea acest medalion şi chiar fusese la gîtul ei? Care este taina trecutului ei?

Aşa cum stătea privind la fotografie, cineva s-a apropiat de ea. Cu un gest de vinovăţie a ascuns fotografia în bluză. O mînă s-a aşezat blînd pe umărul ei. Meriem a

crezut că este șeicul și aștepta această mînă să o lovească fără milă. Dar nu a venit nici o lovitură. Uitîndu-se înapoi, l-a privit în ochi pe Abdul Kaimac, arabul cel tînăr care a admirat-o la venirea ei în sat.

– Am văzut la ce te uitai. Este fotografia ta, cînd erai foarte mică. Îmi dai voie să mă uit și eu?

Meriem nu s-a împotrivit. Tînărul a continuat:

– Ți-o dau înapoi, a asigurat-o el. Am auzit de tine și știu că nu îl iubești pe șeic. Nici eu nu îl iubesc, așa că poți fi sigură că nu te voi trăda. Te rog, dă-mi voie să văd și eu fotografia!

Era greu să fii fără prieteni, printre dușmani atît de cruzi, iar Meriem s-a agățat de acest pai pe care îl întindea Abdul Kaimac. Poate acesta era prietenul de care va avea nevoie. Oricum, tînărul văzuse fotografia și dacă nu i-ar fi arătat prietenie, ar fi trădat-o șeicului. Dacă îi satisfăcea cererea, poate ar fi cîștigat un prieten sincer. Abdul Kaimac a examinat fotografia cu multă atenție, trăsătură după trăsătură, uitîndu-se cînd la fată, cînd la tăietura din ziar. A dat din cap afirmativ.

– Da, a spus el, ești tu, dar cum de apari tu în ziar? Cum se face că fata unui șeic arab este îmbrăcată în haine de necredincios?

Meriem a ridicat mirată din sprîncene. Nu văzuse niciodată această fotografie, pînă a găsit-o în cortul lui Malbin. Abdul Kaimac s-a mirat și el. A întors fotografia pe dos și a citit pe tăietura din ziar cîteva cuvinte. A rămas uimit! Știa să citească în franceză, cu greu, dar înțelegea în mare parte. A fost la Paris, unde a stat vreo șase luni, cu o trupă de dansuri arabe, care dădea reprezentații. În timpul liber a învățat limba țării, cîteva obiceiuri și mai toate viciile vieții în Franța. Se folosi acum de ce învățase și citi cu greutate cele cîteva propoziții.

Cînd a terminat nu mai era atît de mirat, iar din ochii deschiși de uimire nu au rămas decît două dungi subțiri.

– Ai citit ce scrie aici? a întrebat el.

– Este în franceză şi nu ştiu să citesc în această limbă.

Abdul Kaimac a rămas cîteva clipe tăcut, uitîndu-se la fată. Era foarte frumoasă. El o dorea, ca şi ceilalţi bărbaţi care o vedeau. O idee a încolţit în mintea lui. A căzut în genunchi. În mintea lui era un gînd care ar fi putut deveni realitate, dacă fata ar fi fost ţinută în necunoştinţă de cauză privind conţinutul acelei tăieturi de ziar, dar care şi-a fi pierdut orice valoare, dacă Meriem afla conţinutul ei.

– Meriem, a şoptit el. Pînă azi, ochii mei nu te-au văzut niciodată. Azi însă au spus inimii mele să ţi se supună. Ştiu că nu mă cunoşti, dar te rog ai încredere în mine. Te pot ajuta.

Încurajat de tăcerea fetei, a continuat:

– Ştiu că îl urăşti pe şeic, dar şi eu îl urăsc. Dă-mi voie să te duc de aici. Vino cu mine în pustiul cel mare, unde tatăl meu este un şeic mai puternic decît tatăl tău. Vrei să vii?

Meriem nu a răspuns. Îi venea greu ca să îl refuze pe acest om, singurul care s-a oferit să îi ofere protecţie şi prietenie. Dar nu avea nevoie de dragostea lui.

Înşelat de tăcerea fetei, tînărul arab a prins-o de mînă, vrînd să o îmbrăţişeze. Ea însă s-a împotrivit, vrînd să scape.

– Nu te iubesc! i-a strigat Meriem. Te rog, nu mă face să te urăsc. Dar eşti singurul care mi-a arătat prietenie şi aş vrea să ţin la tine, dar nu pot să te iubesc.

Abdul Kaimac s-a ridicat în picioare.

– Poate că vei începe să mă iubeşti mai tîrziu, a zis el. Te voi lua cu mine, indiferent ce crezi despre mine. Ştiu că îl urăşti pe şeic, aşa că nu îi vei spune nimic, pentru că atunci îi spun şi eu de fotografie. Îl urăsc pe şeic de...

– Ce? Îl urăşti pe şeic? se auzi în spatele lor o voce duşmănoasă.

Amîndoi s-au întors şi l-au văzut pe şeic, stînd

amenințător în spatele lor. Abdul Kaimac ținea fotografia în mînă. A ascuns-o imediat într-un buzunar al hainei.

– Da, răspunse el, îl urăsc pe șeic!

Și zicînd acestea, s-a repezit asupra bătrînului, pe care l-a trîntit la pămînt dintr-o lovitură, apoi străbătu în fugă întreg satul, către locul unde își ținea calul. Acesta era legat de un par, cu șeaua pregătită, pentru că tînărul arab voise să plece la vînătoare, cînd a apărut fata cea străină. A sărit pe cal și l-a îndemnat din pinteni. Șeicul era amețit de lovitura pe care a primit-o. S-a sculat însă repede și a început să strige la oamenii lui ca să îl oprească pe călăreț.

Vreo douăzeci de negri au sărit înaintea călărețului, dar au fost dați la o parte de puterea calului și a călărețului care se îndreptau spre poartă. Aici tînărul arab nu mai avea nici o scăpare, pentru că doi negri erau postați acolo, care tocmai închideau porțile. Fugarul a dus arma la ochi.

A dat drumul la frîu și a tras de două ori. Amîndouă santinelele au căzut la pămînt. Cu un strigăt sălbatic de bucurie, învîrtindu-și arma deasupra capului, s-a întors în șa și a rîs, uitîndu-se batjocoritor la urmăritorii săi. Ieși în galop din satul șeicului și a fost înghițit de junglă.

Cu spume la gură, șeicul a dat ordin ca arabul să fie urmărit, apoi s-a întors spre Meriem, care rămăsese lîngă gard.

– Fotografia! a strigat el. Despre ce fotografie vorbea cîinele acela? Dă-mi fotografia!

– A luat-o cu el, a răspuns Meriem

– Ce fotografie era? a întrebat șeicul.

Văzînd că fata nu răspunde, a prins-o fără milă de păr, ridicînd-o în picioare. Era foarte furios.

– A cui fotografie era? a întrebat din nou.

– A mea, a răspuns Meriem, cînd eram mică. Am furat-o de la Malbin. Avea și ceva scris pe spate.

Șeicul era alb de mînie:

– Și ce scria acolo? a întrebat el cu o voce joasă, de abia putea să fie auzit.

– Nu știu, a zis Meriem. Scria în franceză și eu nu știu să citesc în această limbă.

Șeicul a răsuflat ușurat. A început să zîmbească. I-a atras însă atenția să nu mai vorbească cu nimeni, decît cu el sau cu Mabunu. În acest timp, Abdul Kaimac călărea cu viteza fulgerului spre nord, spre drumul caravanelor.

După ce barca a dispărut din raza vizuală și din bătaia armei lui Malbin, Morison a căzut pe fundul bărcii, unde a zăcut ore întregi, aproape în nesimțire. Se făcuse noapte, înainte ca el să își fi venit în fire complet. Chiar și după ce și-a mai revenit, a rămas întins cîteva ore, uitîndu-se la stele și căutînd să își amintească unde se află și de ce se leagănă atît de tare patul în care se găsea. Nu știa cum de sînt atîtea stele în camera lui. Credea că visează, dar cînd a încercat să se miște, ca să se scuture și să se trezească, rănile primite i-au amintit toate evenimentele prin care a trecut și cum de a ajuns aici.

Și-a dat imediat seama că plutea în josul unui rîu din Africa, într-o barcă indigenă, singur și rănit. S-a ridicat cu multă greutate, pînă a putut să se rezeme de parapet. A observat că rana nu îl doare chiar atît de tare și se poate mișca destul de bine. S-a pipăit peste tot și a văzut că nu îi curge sînge din nici o rană.

Probabil că gloanțele au intrat în muschi și nu au atins nici o arteră sau organ vital. Dacă ar fi avut dureri mari sau pierderi masive de sînge cu siguranță că nu ar fi supraviețuit decît cîteva zile. Pierderea sîngelui l-ar fi slăbit foarte mult, iar împreună cu imposibilitatea de a se hrăni, moartea ar fi fost inevitabilă. De la propriile sale necazuri, gîndurile i-au trecut la Meriem. Credea că ea este cu suedezul, fiind captivă în tabăra acestuia.

Oare ce i s-a întîmplat? Chiar dacă Hanson a murit în urma rănilor provocate de gloanțele trase de Morison, oare soarta fetei s-ar fi îmbunătățit? Ea va rămîne în mîinile unor ticăloși la fel de mari ca și suedezul, la fel de brutali și de sălbatici. Și-a ascuns fața în mîini și s-a legănat la

dreapta şi la stînga, gîndindu-se la trista soartă a fetei. Cu poftele lui nesăbuite, a smuls-o pe această creatură nevinovată de sub protecţia celor care o iubeau şi a aruncat-o în ghiarele unui ticălos şi a bandei lui de criminali.

Iar el şi-a dat seama de gravitatea faptelor sale prea tîrziu. Prea tîrziu şi-a dat seama, că deasupra poftelor şi pasiunilor sale, era dragostea care ardea în inima sa pentru fata pe care a nenorocit-o. Nu mai avea decît gîndul de a o salva, chiar cu preţul vieţii. A căutat vîsla, dar aceasta a dispărut. S-a întors şi a privit spre mal. Nu prea departe de el vedea jungla, dar aceasta nu i-a mai inspirat aceeaşi teamă, pe care a simţit-o în primele zile ale vizitei sale în Africa.

Nici nu s-a mirat de această schimbare care s-a petrecut în el, pentru că era preocupat de soarta fetei cu mult mai mult decît de propria sa persoană. S-a ridicat în genunchi şi aplecîndu-se peste marginea bărcii, a început să vîslească puternic cu braţele. Deşi această activitate îl obosea, a continuat să vîslească mai multe ore, pînă a putut ajunge la mal. Morison a auzit urletul unui leu, care probabil că îl urmărea cum se apropie de mal. Şi-a tras carabina lîngă el, dar nu a încetat să vîslească.

După cîteva minute, care i s-au părut o eternitate, a simţit că barca se freacă de pămîntul şi de crengile de pe mal. Întinse mîna spre o creangă trăgînd barca spre pămînt.

Leul a urlat din nou, dar de data aceasta foarte aproape şi Baynes s-a întrebat dacă marea felină nu l-a urmărit de la început, de cînd a început să vină spre mal. A încercat rezistenţa unei crengi mai groase. Se părea că este în stare să susţină greutatea a zece oameni. Şi-a pus cureaua carabinei după umăr şi s-a ridicat pentru a se trage sus pe creangă. A întins mîinile, încercînd să prindă creanga mai bine pentru a se putea ridica. Trebuia să acţioneze repede, altminteri barca mergea mai departe, trebuind să găsească un alt loc de acostare. S-a agăţat de creangă, iar barca a trecut pe sub el, pierzîndu-se în întunericul nopţii.

Durerile rănilor îl împiedicau să se tragă mai sus. Dar nu avea o altă alternativă. Dacă nu se suia pe creangă trebuia să-şi dea drumul în apă. A încercat să îşi ridice un picior peste creangă, dar era prea slăbit pentru aşa o performanţă. A rămas atîrnat, simţind cum îl părăsesc puterile. Îşi dădea seama că trebuie să facă un efort, altminteri va fi prea tîrziu. Leul a urlat foarte aproape de el.

Baynes s-a uitat înspre mal. Văzu două puncte luminoase, la o foarte mică distanţă. Leul stătea lîngă el şi îl aştepta.

– Foarte bine, îşi zise Morison în gînd. Lasă-l să aştepte! Leii nu se pot urca în copaci, iar dacă reuşesc să mă trag pînă pe creanga aceasta, voi fi în siguranţă.

Picioarele tînărului englez erau chiar deasupra apei, cu mult mai jos decît îşi putea închipui. Din cauza întunericului nu putea aprecia foarte bine distanţele. După cîteva minute de efort, s-a odihnit puţin şi a auzit o uşoară mişcare prin apă. Ştia bine ce era, pentru că a auzit două fălci puternice făcînd un zgomot înspăimîntător.

– La naiba. Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

A încercat din nou să se tragă sus, de data aceasta adunîndu-şi toate forţele. Nu reuşi nici acum. Toate speranţele se pare că l-au părăsit, iar puterea pe care o mai avea slăbea vizibil. Simţea cum degetele îi obosesc şi încep să îi alunece.

Moartea îl aştepta jos, doar la cîţiva zeci de centimetri, cu fălcile deschise. Auzi deasupra lui un foşnet de frunze, iar creanga pe care era agăţat s-a aplecat uşor, de parcă cineva s-ar fi urcat pe ea. Trebuie să fi fost cineva mai greu, pentru că creanga continua să se îndoaie. Baynes se ţinea însă agăţat puternic şi nu dorea să devină nici prada celor de jos care îl aşteptau să cadă drept în gura lor şi nici victima oricărui animal care venea acum spre el pe creangă.

Simţi că cineva îl calcă pe degete cu nişte picioare moi şi îl prinde de mîini. Peste cîteva clipe era tras în sus,

în deplina siguranţă oferită de copacul uriaş şi stufos.

CAPITOLUL XXV

Un final neaşteptat

Legănîndu-se pe spinarea lui Tantor sau rătăcind singur prin junglă, Korak mergea încet spre vest şi spre sud. Făcea doar cîţiva kilometri pe zi, pentru că avea întreaga sa viaţă înainte şi nu avea un loc exact unde trebuia să ajungă.

Putea merge cu mult mai repede, dar ştia că astfel se depărtează de Meriem a lui, care îi era din ce în ce mai apropiată în suflet. Găsi urmele caravanei şeicului, care mergea în josul rîului. Meriem era deja prinsă de arabii care mergeau în direcţia satului lor. Korak ştia că pe acolo au trecut arabi din satul de unde a răpit-o pe Meriem, dar nu dorea să îi întîlnească, pentru că nu voia să fie văzut de oameni. Aceşti oameni, indiferent de rasă sau culoarea pielii, i-a provocat numai necazuri şi amărăciune.

S-a apropiat de rîu cu gîndul să prindă peşti. S-a avîntat în apă, pescuind cu mîna, mîncîndu-şi prada crudă. Noaptea s-a lăsat şi s-a culcat pe una dintre numeroasele crengi ale unui copac stufos. Peste cîteva minute deja dormea adînc. După cîteva ore, a fost deşteptat de Numa, care urla chiar sub copacul unde şi-a găsit el culcuş. Supărat că a fost trezit, era cît pe aici să strige la felina aceasta obraznică.

Dar atenţia i-a fost atrasă de altceva. Cineva mai era în copac! A stat un moment să asculte. Era sigur că cineva de jos încerca să se caţere. Peste cîteva clipe a auzit şi zgomotul fălcilor unui crocodil. Auzi o voce zicînd încet:

– La naiba! Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

Vocea îi era foarte cunoscută. S-a uitat în jos spre cel care vorbise. La lumina slabă a lunii, care se reflecta în

rîu, văzu silueta unui om care se ţinea agăţat de o creangă de jos. Coborî în tăcere, aşa cum ştia el să umble şi simţi sub talpă degetele unui om. S-a aplecat şi l-a tras lîngă el.

Omul a început să se zbată şi să îl lovească, dar tînărul sălbatic nu a dat atenţie acestor lovituri, aşa cum Tantor nu ar băga de seamă înţepătura unei furnici. L-a luat pe acest bărbat şi l-a dus mai sus, aşezîndu-l pe o creangă. A încercat să îi găsească o poziţie mai comodă şi mai odihnitoare. Numa urla furios că scăpase prada. Korak a urlat şi el în limba maimuţelor antropoide numindu-l în toate felurile: monstru cu ochi verzi, mîncător de cadavre, frate cu Dangi, hiena şi alte epitete alese din bogatul vocabular de insulte al junglei.

La auzul acestor sunete, Morison a fost convins că a fost capturat de o gorilă. Întinse mîna spre tocul revolverului, cînd o voce i s-a adresat într-o engleză perfectă:

– Cine eşti dumneata?

Baynes a tresărit aşa de violent, încît era cît pe aici să cadă din copac.

– Dumnezeule, dar eşti om?

– Dar ce ai crezut că sînt?

– O gorilă, răspunse Baynes sincer.

Korak a rîs cu multă poftă. A repetat întrebarea:

– Cine eşti, deci?

– Sînt un englez şi mă numesc Baynes Morison. Dar aş putea şti cine eşti dumneata? s-a interesat Morison.

– Mi se spune "Omorîtorul", răspunse Korak, dîndu-i englezului traducerea numelui său pe care îl primise de la Akut.

Urmă o pauză, în care Morison a încercat să pătrundă întunericul cu privirea, pentru a-şi putea da seama de trăsăturile ciudatei fiinţe care l-a ridicat în copac.

– Nu eşti dumneata acelaşi bărbat care a sărutat o fată la marginea cîmpiei celei mari de la răsărit, cînd v-a atacat leul?

– Da, a răspuns Baynes.

– Şi ce faci acum, tocmai aici?

– Fata a fost furată. Mă duceam să o salvez.

– Furată?

Acest cuvînt a izbucnit din gura lui Korak ca un glonte dintr-o armă.

– Cine a furat-o?

– Un comerciant suedez, Hanson, a spus Baynes.

Englezul îi povesti lui Korak tot ce s-a întîmplat din momentul în care s-a dus în tabăra lui Hanson. Pînă să termine întreaga poveste s-a crăpat de ziuă. Korak l-a instalat cît mai comod posibil în copac şi i-a adus fructe şi apă de băut. Pe urmă şi-a luat rămas bun.

– Mă duc în tabăra suedezului, a spus Korak. Îţi aduc fata aici.

– Merg şi eu, a insistat Baynes. Este de datoria mea să fac asta, pentru că îmi va fi soţie.

Tînărul sălbatic a tresărit.

– Eşti rănit şi nu poţi umbla. Eu pot să mă deplasez foarte repede.

– Du-te atunci, se învoi Baynes, dar te voi urma. Este dreptul şi datoria mea.

– Cum vrei, a mai zis Korak, dînd din umeri.

În mintea lui îşi spunea că dacă acest om are intenţia să se sinucidă nu are decît. L-ar fi omorît şi el, cu mult timp înainte, dar nu o făcuse pentru că ştia că este omul iubit de Meriem. Dacă ea îl iubeşte pe acest bărbat, el, Korak îl va apăra. Totuşi nu îl putea opri ca să îl urmeze, dar s-a simţit dator să îl sfătuiască să renunţe, cunoscînd primejdiile din junglă. Korak a pornit imediat spre nord, iar după el, şchiopătînd şi cu mare greutate, venea Baynes, obosit şi rănit.

Korak a ajuns foarte repede pe malul opus taberei lui Malbin, înainte ca Morison să fi făcut vreo trei sau patru kilometri. Era tîrziu şi englezul se tîra încet, silit să se oprească foarte des pentru a se odihni. Deodată a auzit ropotul unor copite. Era un călăreţ care venea în galop. S-a aruncat instinctiv într-un tufiş şi a văzut trecînd pe lîngă el,

cu mare viteză, pe un arab îmbrăcat în alb. Baynes nu l-a strigat şi nici nu a dorit să fie observat. Auzise tot felul de poveşti în legătură cu arabii care vin atît de departe în sud, dar aflase şi că nu se putea aştepta la prietenie din partea acestora, aşa cum nu putea să fie prieten cu o panteră sau cu o viperă. După ce Abdul Kaimac s-a pierdut în zare, spre nord, Baynes şi-a reluat drumul său anevoios. Dar peste o jumătate de oră a auzit ropotul unei întregi armate de călăreţi. A încercat să se adăpostească, dar cum tocmai atunci trecea printr-o cîmpie, nu a putut să se ascundă prea bine. A început să alerge, dar fuga lui era extrem de înceată, încît abia a ajuns la marginea pădurii, că o bandă de călăreţi arabi şi-a făcut apariţia în spatele lui.

Arabii cum îl văzură, i-au strigat ceva în limba lor, pe care Baynes nu o înţelegea. Călăreţii l-au înconjurat furioşi. Baynes nu înţelegea întrebările lor şi le-a spus ceva în engleză, dar călăreţii nu au înţeles ce voia să spună acest străin. Pierzîndu-şi răbdarea, conducătorul lor a dat ordin celorlalţi să îl prindă şi să îl dezarmeze.

Baynes a fost aşezat în spatele unuia dintre călăreţi, fiind imediat înconjurat de doi arabi, care nu l-au mai scăpat din ochi. Aceştia s-au întors spre sat, iar ceilalţi au continuat urmărirea lui Abdul Kaimac.

Korak, ajungînd la malul rîului se uita spre tabăra suedezului, neştiind cum să traverseze apa. Dincolo, oamenii umblau în jurul unor colibe, dar albul de care i-a povestit Baynes nu se vedea nicăieri. Korak nu cunoştea adevărata identitate a lui Malbin.

Dar cum putea trece rîul? Nici chiar el nu ar fi trecut înot prin acel rîu periculos, a cărei traversare însemna moarte sigură. A stat un moment pe gînduri, după care s-a răsucit pe călcîie şi a pornit-o spre pădure. A început să scoată ţipete stridente şi ascuţite. Din cînd în cînd se oprea să asculte, de parcă ar fi aşteptat un răspuns la chemările sale. Pornea din cînd în cînd spre interior scoţînd aceleaşi sunete de chemare. În cele din urmă, aşteptarea sa a fost

răsplătită de sunetul pe care îl aştepta să îl audă. Sunetul era produs de trompa unui elefant gigantic. Peste cîteva minute, a apărut Tantor, stînd cu trompa în vînt şi dînd din urechile sale mari.

– Repede, Tantor! l-a îndemnat Korak, după ce enormul pachiderm l-a ridicat de pe pămînt şi l-a aşezat pe gîtul său lat.

Aşezîndu-se comod pe acest animal credincios, Korak a început să îl îndemne lovindu-l peste gît, în dreapta şi în stînga, de parcă ar fi dat pinteni unui cal.

– Repede! Repede! îi striga "Omorîtorul".

Au ajuns cam la doi kilometri mai la nord-vest de tabără, unde era un vad de trecere, pe care elefanţii îl foloseau foarte des pentru a trece dincolo. Fără să se oprească, Korak şi-a condus animalul înspre rîu. Tantor a trecut uşor şi repede vadul, ţinîndu-şi trompa pregătită de apărare. Un crocodil rătăcit a încercat să se apropie de ei, însă Tantor l-a prins cu trompa sa puternică şi l-a aruncat cu cincizeci de metri mai încolo. Korak şedea comod pe spatele acestui animal, iar în timpul traversării nici măcar nu s-a udat. Au luat-o apoi spre sud, înlăturînd orice obstacol prin puterea uriaşă a animalului.

Jungla era însă foarte deasă aşa că deseori Korak a trebuit să sară de pe spinarea elefantului, pentru a se urca în copaci. Se ferea pentru a nu fi trîntit la pămînt.

Au ajuns în cele din urmă la marginea luminişului în care se găsea tabăra suedezului, dar nu s-au oprit deloc.

Tabăra era înconjurată de un gard, dar celor doi nu le-a păsat că nu văd nici o poartă de intrare. La o comandă a lui Korak, Tantor şi-a ridicat trompa şi a lovit gardul taberei, care a căzut de parcă era făcut din beţe de chibrituri.

Au intrat în tabără, fără să le pese că în drumul lor au strivit şi o colibă. Băştinaşii care şedeau în jurul colibelor şi-au ridicat capetele şi au luat-o la fugă, urlînd de groază.

Au dat fuga spre rîu, unde nu era nici o întăritură.

Tantor s-a luat după ei. Acest animal ura oamenii şi

credea că aceştia sînt vînători care au venit după fildeş. Korak l-a mai temperat, conducîndu-l spre cortul din mijlocul aşezării, unde credea că se află Meriem.

Acolo însă l-a văzut pe Malbin, zăcînd într-un hamac, în faţa cortului. Era rănit grav şi a pierdut mult sînge. Arăta palid şi foarte slăbit. Auzind ţipetele oamenilor săi, şi-a ridicat capul. După cort a apărut un elefant enorm. Negrul care îi era ordonanţă şi care nu prea îl avea la inimă pe acest stăpîn crud, a dat un ţipăt şi a fugit îngrozit.

Malbin a rămas singur, fără nici un ajutor sau sprijin. Elefantul s-a oprit la cîţiva paşi de hamac, unde Malbin şedea ghemuit, gemînd de durere şi frică. Era prea slăbit să se dea jos şi să fugă. Nu avea altă alternativă decît să stea în hamac, uitîndu-se cu groază la elefant, aşteptîndu-şi moartea. Spre marea lui uimire, un alb a alunecat de pe gîtul animalului, iar Malbin l-a recunoscut pe războinicul, care i-a ajutat pe babuini împotriva lui şi îl eliberase pe regele lor din cursa pe care o pusese împreună cu Jensen. Malbin s-a ghemuit şi mai mult în fundul hamacului său.

– Unde este fata? a întrebat Korak în engleză.

– Care fată? a întrebat la rîndul lui Malbin. Nu este nici o fată aici, în afară de femeile oamenilor mei. Poate vrei pe una dintre ele?

– Fata cea albă, îl lămuri Korak. Să nu mă minţi. Ai ademenit-o de la familia unde locuia. Ai ascuns-o. Unde este?

– Nu am amăgit-o eu, a strigat Malbin, ci englezul care m-a tocmit să o fur. El dorea să o ducă la Londra, iar ea venea de bună voie. Pe englez îl cheamă Baynes. Du-te la el, dacă vrei să ştii unde este fata!

– De la el vin acum, zise Korak. El m-a trimis la tine. Fata nu este cu el. Acum, încetează cu minciunile şi spune adevărul. Unde este fata?

S-a apropiat ameninţător de suedez. Malbin s-a făcut ghem, văzîndul pe tînărul sălbatic atît de furios.

– Stai puţin, a strigat el. Nu mă atinge, pentru că îţi spun tot.

A început să vorbească cu răsuflarea întretăiată:

– Fata a fost aici, dar Baynes a fost acela care a ademenit-o să plece de la familia cu care stătea. I-a promis că o ia de soţie. El nu ştie unde este fata, dar eu ştiu şi mai ştiu că o mare răsplată îl aşteaptă pe cel care o va duce la părinţii ei. Eu doar răsplata aceea o doream.

S-a oprit ca să îşi tragă răsuflarea. Apoi a spus:

– Fata mi-a scăpat şi a traversat rîul cu una dintre bărcile mele. Eu am urmărit-o, dar naiba ştie cum de a apărut şeicul acela arab care a prins-o. Pe mine m-a atacat şi m-a gonit de pe malul opus. Apoi a venit Baynes ăsta, a continuat suedezul, furios peste măsură că pierduse fata. A tras asupra mea. Dacă vrei fata, du-te la şeic şi interesează-te de trecutul ei. Nu este fata lui!

– Cum, nu este fata şeicului?

– Nu.

– Atunci cine este?

La această întrebare, Malbin a întrezărit o rază de speranţă. Era cu neputinţă să îşi salveze viaţa dacă spunea tot. Nu era atît de naiv ca să creadă că acest sălbatic ar avea mustrări de conştiinţă cînd l-ar ucide.

– După ce o găseşti îţi voi spune, spuse suedezul, dacă îmi vei cruţa viaţa şi vei împărţi cu mine recompensa. Altfel, nu vei şti niciodată, pentru că numai şeicul ştie secretul ei, iar ţie nu îţi va spune nimic. Iar fata habar nu are de originea ei.

– Te voi cruţa dacă tot ce spui este adevărat, îi făgădui Korak. Acum plec la şeicul arab, dar dacă fata nu este acolo, mă întorc şi te omor. Iar în legătură cu cealaltă informaţie pe care o mai ai, dacă fata trebuie să ştie, găsesc eu un mijloc de a te cumpăra..., dacă găsesc fata.

Privirea lui Korak şi felul în care a pronunţat cuvîntul "cumpăra", nu îl liniştiseră deloc pe Malbin. Dacă nu găsea un mijloc de scăpare din această situaţie, diavolul

din fața lui îi va smulge taina și îl va omorî. Acum tot ce dorea el, era ca acest tînăl sălbatic alb să plece și să-și ia și afurisitul de elefant cu el. Masivul animal parcă îi stătea în spinate, dar mai ales ochii acestuia îl îngrozeau, pîndindu-i fiecare mișcare. Korak a intrat în cortul suedezului ca să se încredințeze că fata nu este acolo. De îndată ce tînărul a intrat în cort, Tantor, cu privirile ațintite asupra lui Malbin, s-a apropiat amenințător de hamac. Ochii elefantului nu sînt foarte ageri, dar animalul avea anumite bănuieli asupra acestui alb, cu barba galbenă.

Și-a întins trompa spre el, ca un șarpe gros, iar Malbin s-a ghemuit și mai mult în fundul hamacului. Trompa sensibilă a animalului a început să îl pipăie pe Malbin, din cap pînă în picioare. Deodată, Tantor a scos un muget teribil. Ochii cei mici i-au scînteiat. L-a recunoscut pe vînătorul, care cu ani în urmă i-a împușcat perechea. Elefantul nu uită și nu iartă niciodată. Malbin a înțeles după expresia de ură de pe figura animalului, că i s-a apropiat sfîrșitul. A strigat după Korak, cît a putut de tare:

– Ajutor! Ajutor! Mă omoară bestia!

Korak a ieșit în fugă din cort, tocmai cînd trompa furiosului elefant s-a încolăcit în jurul victimei sale, iar peste o secundă, hamacul, copacul și omul au fost ridicate deasupra capului lui Tantor. Korak s-a repezit la animal, comandîndu-i să pună prada jos. Dar să obligi rîul să curgă în direcție opusă era la fel de greu ca să îl oprești pe Tantor din răzbunarea sa. Enormul elefant s-a întors repede cu spatele la cort și cu agilitatea unei feline l-a trîntit pe Malbin la pămînt, punînd un picior pe pieptul lui. Imediat îl străpunse cu unul dintre colții săi, ridicîndu-l în aer.

Cînd s-a convins că în acel corp nu a mai rămas scînteie de viață, s-a întors și l-a prins din nou cu trompa. Ceea ce fusese odată Sven Malbin a fost aruncat cu forță în pădure, ca ceva nefolositor. Korak a privit această tragedie pe care bucuros ar fi oprit-o. Nu îl simpatiza pe suedez deloc. Chiar îl ura, dar voia să știe taina fetei și nu avusese

intenţia să îl omoare. Acum secretul lui Meriem era pierdut pentru totdeauna, în afară dacă nu l-ar fi putut obliga pe şeic să vorbească. Dar ştia că o asemenea şansă era foarte mică. A încălecat pe Tantor de parcă nu ar fi fost martor la această scenă crudă de răzbunare şi îi făcu semn să se îndrepte spre rîu. Ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, elefantul l-a ridicat pe tînăr, aşezîndu-l blînd pe spinarea sa lată.

Din adăposturile lor, oamenii lui Malbin au fost martori la uciderea stăpînului lor. Acum se uitau cu ochii holbaţi cum ciudatul războinic alb, s-a urcat pe gîtul enormului animal, dispărînd în junglă, tot pe acolo pe unde venise.

CAPITOLUL XXVI

Moartea şeicului

Şeicul se uita încruntat la omul pe care arabii săi l-au adus de la drumul spre nord. Trimisese o ceată de călăreţi după Abdul Kaimac, iar acum era furios că în locul tînărului fugar, i s-a trimis un englez rănit şi probabil sărac. De ce nu l-au omorît acolo unde l-au găsit? Cine ştie ce nenorocit, fără un ban, mai este şi acesta, care a ajuns în ţinuturile sale şi s-a rătăcit. Desigur că nu va avea nici un cîştig. Şeicul s-a uitat la Baynes cu o căutătură furioasă.

– Cine eşti? a întrebat arabul, în franceză.

– Sînt Morison Baynes din Londra, i-a răspuns captivul.

Numele părea să aparţină unui om onorabil, iar bătrînului şeic i-a trecut prin cap imediat posibilitatea încasării unei recompense mari. S-a schimbat imediat la faţă şi în felul de a se purta şi vorbi:

– Ce căutai pe furiş în ţinuturile mele? l-a întrebat pe englez.

– Nu am ştiut că eşti stăpînul Africii, răspunse

Baynes. Dar eu caut o fată care a fost furată de la locuinţa unui prieten de-al meu. Hoţul m-a rănit şi am fost purtat de o barcă în josul rîului. Acum mă întorceam spre tabăra lui, cînd oamenii tăi m-au prins.

– O fată? s-a interesat şeicul. Nu este cea de acolo? arătă el cu mîna spre stînga, către un tufiş de lîngă gardul de apărare.

Morison s-a uitat în direcţia indicată şi a rămas mut de uimire. La umbra tufişului, cu spatele la el, şedea Meriem.

– Meriem! a strigat el, ridicîndu-se şi pornind spre ea.

Însă unul dintre oamenii şeicului l-au apucat de un braţ, smucindu-l. Auzindu-şi numele, fata şi-a întors capul.

– Morison! a strigat ea.

– Taci şi stai unde eşti a răcnit şeicul.

Apoi i s-a adresat lui Baynes:

– Aşadar tu eşti cîinele de creştin care a furat-o pe fiica mea?

– Fiica ta? a exclamat Baynes. Ea este fata ta?

– Da, este fiica mea, mîrîi arabul, dar nu este pentru necredincioşi. După cîte ai făcut ai merita să mori. Dar dacă ai cu ce să îţi răscumperi viaţa, sînt gata să te cruţ.

Baynes era încă sub impresia surprizei produse de vederea neaşteptată a fetei, în această tabără de arabi murdari, pe cînd el credea că ea este prizoniera lui Hanson. Oare ce s-a întîmplat? Cum de a scăpat de suedez? O luase acest arab cu forţa sau a scăpat singură şi a venit de bună voie la casa omului care îi zicea "fiică"? Ar fi dorit foarte mult să schimbe o vorbă cu ea. Dacă ea era în siguranţă în acest sat, el nu putea decît să îi facă rău, înfruntîndu-l pe şeic cu o încercare de a o duce înapoi la ferma lui Buana.

Morison nu se mai gîndea să o ducă la Londra pe fată.

– Ei, ce zici? a întrebat şeicul.

– Scuzaţi, mă gîndeam la cu totul altceva. Da,

desigur, sînt gata să îţi plătesc. Cît fac? Şi cît crezi că valorez eu?

Şeicul a spus o sumă destul de mare, dar totuşi nu aşa de mare la cît se aşteptase Morison Baynes.

– Bine, suma este cam mare, a răspuns tînărul englez, dar văd că nu am încotro. Cînd şi cum vrei să îţi plătesc?

De fapt, Morison era gata să promită orice sumă, chiar dacă ar fi depăşit posibilităţile sale financiare, pentru că nu dorea să dea nici un ban. Acceptînd însă cererea şeicului, se gîndea că în timp ce vor sosi banii de răscumpărare, va găsi prilejul de a o elibera pe Meriem, dacă şi ea, bineînţeles, dorea să fie liberă. Era firesc să se gîndească şi la această alternativă, pentru că arabul spusese că este tatăl ei şi nu ştia care ar fi fost reacţia fetei la o propunere de evadare împreună. Dar după toate aparenţele, era imposibil ca această fată frumoasă să prefere să rămînă în satul acela primitiv, în loc să se întoarcă în civilizaţie, în locurile luxoase şi ospitaliere pe care Morison i le promisese că le va vedea. S-a gîndit cu ruşine la rolul pe care l-a avut în această evadare nefericită.

Gîndurile i-au fost însă întrerupte de şeic, care i-a arătat scrisoarea către consulul englez din Alger. Baynes a obiectat că va trece un an pînă să vină banii, însă arabul s-a opus ideii de a trimite un sol la cel mai apropiat oraş de pe coastă şi de acolo să se ia legătura telegrafic cu banca unde Morison avea banii. Şeicul era foarte prudent. Ştia că acest procedeu este cel mai bun, pentru că a mai folosit această legătură cu Europa. Celelalte planuri nu erau de încredere pentru că nu le-a verificat. Nu era nici o grabă. El putea aştepta după bani, un an sau chiar doi. Dar era sigur că nu va trebui să aştepte mai mult de şase luni.

S-a întors către arabul care îl păzea pe Morison şi i-a atras atenţia asupra cîtorva lucruri. Baynes nu înţelegea limba arabă, dar şeicul a arătat deseori spre el şi şi-a dat seama că el este în miezul problemelor pe care bătrînul le

discuta cu santinela. Arabul i-a făcut semn să îl urmeze, iar Baynes s-a uitat la șeic, cerînd din ochi confirmarea că poate pleca. Acesta a dat din cap, iar Morison a fost dus către o colibă de indigeni, care se afla lîngă corturile din piele de capră de la marginea satului. Santinela l-a împins în interiorul prost luminat și cu mirosuri urîte, apoi a ieșit. A chemat doi negri, care stăteau întinși la soare.

Cei doi au venit repede și după o scurtă discuție cu arabul, l-au legat pe captiv, de mîini și de picioare. Englezul a protestat, dar nimeni nu înțelegea ce spunea. După ce l-au legat, cei trei s-au retras. Morison a început să se gîndească la viitorul teribil ce îl așteaptă, în timpul atîtor luni de zile, pînă cînd prietenii lui vor afla ce s-a întîmplat cu el și unde se găsește, iar apoi vor trimite banii de recompensă.

Este drept că spera să trimită banii cît mai repede. Ar fi plătit bucuros cu toată averea sa, numai să fie scos din acele locuri groaznice. La început, a avut intenția să telegrafieze băncii să nu trimită bani, ci să roage autoritățile engleze să trimită o expediție ca să îl salveze. Nasul lui nu era obișnuit cu astfel de mirosuri urîte. Iarba pe care era întins mirosea a transpirație, de la cei care au stat pînă mai înainte acolo. Prin colibă erau aruncate resturi de mîncare, dar și excremente. Dar asta nu era totul.

După cîteva minute de stat în acea poziție incomodă, a avut senzația a mii de înțepături și a unei mîncărimi pe mîini și pe gît. Era invadat de furnici și de alte insecte. S-a răsucit cum a putut, pînă a putut lua o poziție de ședere. Era îngrozit și scîrbit. Mîncărimea s-a întins repede pe întreg corpul. Totul semăna a tortură, mai ales că avea mîinile legate. A tras mai tare de frînghia cu care era legat și a observat că poate lărgi nodul. Imediat s-a gîndit că va putea întinde frînghia pentru a se elibera.

A sosit și noaptea. Nimeni nu i-a adus nimic de mîncare sau apă. Se gîndea că arabii au crezut că va supraviețui un an fără mîncare. Insectele au încetat să se mai plimbe pe el. Morison a crezut că pișcăturile acționează ca

vaccin şi nu va mai simţi nimic a doua zi. S-a întins pe pămînt trăgînd de nodul cu care era legat. Dar iată că au apărut şi nişte şoareci. Dacă insectele era numai scîrboase, rozătoarele erau şi obraznice. Treceau cu zecile peste faţa lui, chiţcăind şi bătîndu-se. Unul mai curajos a început să îi roadă o ureche. Onorabilul domn Baynes a bombănit şi a tras o înjurătură zdravănă, încercînd să se ridice. Şoarecii au fugit. Şi-a tras cu multă greutate picioarele sub el şi a reuşit să se ridice în genunchi. Apoi, cu un efort aproape supraomenesc, s-a ridicat în picioare, unde a stat ca un om beat. Era transpirat peste tot.

– Dumnezeule, oare ce am făcut, ca să merit această soartă?

Aici s-a oprit. Ce a făcut? Deodată şi-a amintit de fata care era probabil la cîţiva metri de el în acel sat blestemat. Primea ce merita! Dîndu-şi seama de realitate a scrîşnit din dinţi. Era hotărît să nu se mai plîngă de nimic. Deodată, a auzit vocile unor persoane care se certau într-un cort vecin. Una din voci era de femeie. Nu cumva era Meriem? Vorbeau probabil în arabă şi el nu înţelegea nici un cuvînt. Timbrul vocii însă era al ei. A încercat să facă zgomot pentru a-i atrage atenţia, că el este pe aproape. Dacă ea l-ar fi ajutat să se dezlege, puteau să fugă amîndoi. Dar oare ea doreşte acest lucru? Acest gînd îl chinuia de cîteva ore. Nu ştia care este poziţia socială a fetei în acest sat. Dacă era cumva copilul favorit al puternicului şef, probabil că ea nu dorea să plece.

Trebuia să ştie exact cum stau lucrurile. La reşedinţa lui Buana, a auzit-o pe Meriem cîntînd deseori imnul regal al Marii Britanii, acompaniată la pian de "Dragă". Începu să intoneze acest imn, ridicînd treptat glasul. Auzi imediat vocea lui Meriem din cortul vecin.

– Adio, Morison! a strigat ea. Dacă Dumnezeu este bun cu mine, voi fi moartă pînă mîine dimineaţa, pentru că viaţa aici este mai rea decît moartea.

Baynes a auzit o voce supărată de bărbat, apoi nişte

lovituri surde, ca de o mică luptă. Baynes s-a făcut alb ca varul. A încercat din nou să își rupă frînghia de la mîini. A reușit să își elibereze o mînă și imediat a scăpat de nodurile de la mîini. S-a aplecat și și-a desfăcut funia de la picioare, îndreptîndu-se spre ieșire. Avea de gînd să ajungă la Meriem. Dar nu a făcut decît doi pași și un negru enorm i-a apărut în față.

La deplasare rapidă prin pădure, nimeni nu putea să îl întreacă pe Korak. După ce Tantor l-a depus pe celălalt mal, tînărul și-a luat rămas bun de la credinciosul animal, pornind cît putea mai repede spre satul șeicului. Era deja noapte cînd a ajuns la gardul satului. Acum întăritura era mai înaltă și mai puternică, de cînd o salvase el pe Meriem din ghiarele șeicului cel brutal. Însă nici o construcție făcută de mîna omului nu era un obstacol de netrecut pentru Korak.

Și-a scos funia de la brîu și a aruncat un laț peste unul dintre stîlpii gardului. Peste cîteva clipe era deasupra gardului, cercetînd din ochi întreg satul. După ce s-a asigurat că nu era nimeni în apropiere, a sărit pe pămînt, pornind în căutare. A trecut pe lîngă corturile arabilor, mirosind și ascultînd. A trecut prin spatele colibelor, căutînd un semn care să îi indice prezența fetei.

Umbla foarte ușor știind că nu trebuie să fie simțit de cîini. Javrele sălbatice ale arabilor nu l-au mirosit. Korak se strecura ca o umbră. Mirosul de tutun i-a dat de înțeles că erau niște arabi prin apropiere care fumau. Auzi și cîteva voci și un rîset. Dar din partea opusă a satului a auzit sunetele unui cîntec foarte cunoscut, dar pe care nu l-a auzit de foarte mult timp: imnul regal englez.

S-a oprit. Oare cine putea să cînte acest cîntec, într-un sat de arabi? Vocea îi era cunoscută. Era a tînărului englez pe care l-a lăsat pe malul rîului și care a dispărut. Cîntecul a fost oprit de o voce de femeie. Era Meriem! Imediat Korak s-a strecurat în direcția de unde au venit cele două voci. După ce a terminat cina, Meriem s-a dus la culcare în patul ei primitiv din colțul rezervat femeilor din

cortul șeicului. Acel colț era despărțit de restul încăperii de un paravan de covoare persane. Acesta era colțul ei, pe care trebuia să îl împartă cu Mabunu. Nimic nu s-a schimbat de cînd plecase cu atîția ani în urmă. S-a întors în același cort, în același colț, lîngă aceeași negresă. După cîteva minute, șeicul a dat la o parte unul dintre covoare și a privit încruntat spre ea.

– Meriem! a strigat el. Vino aici!

Fata s-a ridicat și a ieșit la lumină. Aici, interiorul era luminat de flăcările unui foc. Lîngă șeic, era fratele vitreg al acestuia, Ali ben Kadiu, care stătea turcește pe un covor și fuma. Șeicul era în picioare. Amîndoi bărbații au avut același tată, dar mama celui dintîi fusese o sclavă, o negresă de pe coasta de vest a Africii. Ali ben Kadiu era un bătrîn hidos. Pielea îi era aproape neagră. Nasul și o parte din obraz îi erau mîncate de o boală gravă. A ridicat capul spre Meriem și a rînjit. Șeicul a arătat spre Ali ben Kadiu și a spus:

– Eu văd că îmbătrînesc și poate nu voi mai trăi mult. Te-am dăruit fratelui meu, Ali ben Kadiu.

Acesta a fost întreg ceremonialul. Arabul s-a ridicat și s-a apropiat de fată. Meriem s-a dat înapoi îngrozită, dar Ali ben Kadiu a prins-o de mînă.

– Haide! i-a poruncit acesta.

Și a început să o tîrască din cortul șeicului, în cortul lui. Șeicul rămas singur, a rîs în barbă:

– Cînd o voi trimite peste cîteva luni în nord, își zicea el, vor afla ei ce înseamnă să plătești pentru uciderea fiului surorii lui Amor ben Kadur.

În cortul lui Ali ben Kadiu, Meriem îl ruga pe acesta să o lase în pace, dar fără nici un rezultat. Corcitura hidoasă a început să îi spună cuvinte dulci, dar cînd fata și-a arătat disprețul față de el, s-a înfuriat și s-a repezit la ea. De două ori a încercat să se elibereze și abia a reușit. Deodată a auzit vocea lui Baynes, intonînd cîntecul, care știa că este pentru ea. După ce i-a răspuns englezului, Aki ben Kadiu s-a

năpustit din noua asupra ei. De data aceasta, a tîrît-o în spatele încăperii unde se găseau trei negrese, care se uitau la cei doi, cu seninătate şi lipsă de interes. Furia şi dezamăgirea lui Morison la vederea negrului au devenit o furie bestială, transformîndu-l într-o fiară sălbatică.

Scrîşni din dinţi şi s-a aruncat asupra potrivnicului său, trîntindu-l la pămînt. Baynes i-a pus mîinile în jurul gîtului şi a început să îl strîngă puternic de gît. Negrul îşi căuta cuţitul de la şold. Degetele lui Baynes au înăbuşit strigătul de alarmă pe care negrul ar fi dorit să îl dea. Însă a reuşit să scoată cuţitul, lovindu-l pe englez în umăr.

Negrul a mai vrut să lovească o dată, dar Morison şi-a desprins o mînă de la gîtul adversarului şi pipăi pămîntul în jurul său. Găsi o piatră pe care a apucat-o strîns şi ridicînd-o deasupra capului, îl pocni pe cel de sub el. Negrul s-a înmuiat imediat, ameţit. Baynes l-a mai izbit o dată şi încă o dată. Apoi a sărit în picioare şi a alergat spre cortul de unde a auzit vocea fetei. Dar înaintea lui a ajuns altcineva mai repede. Gol, înfăşurat numai în pielea de leopard, Korak a ajuns pînă aproape de cortul lui Ali ben Kadiu.

Arabul tocmai o împingea pe Meriem înspre un colţ al încăperii, cînd cuţitul lui Korak a spintecat pînza cortului. Sări înăuntru spre groaza celor de acolo. Meriem l-a recunoscut imediat. Inima a început să îi bată cu putere, la vederea celui pe care l-a visat de atîtea ori.

– Korak! a strigat ea.

– Meriem!

După acest schimb scurt de cuvinte, tînărul s-a aruncat asupra arabului uimit, în timp ce negresele au sărit de pe rogojini, ţipînd cît le era gura de mare. Meriem a încercat să le împiedice fuga. Dar pînă să se întoarcă, femeile erau afară, prin deschizătura făcută de cuţitul lui Korak. Degetele lui Korak au mai strîns o dată gîtul hidosului Ali. Apoi s-a desprins de el şi i-a înfipt cuţitul în inimă. Arabul a rămas mort pe pămînt. Korak s-a întors

către fată, dar în acelaşi moment s-a ivit şi un personaj plin de praf şi de sînge.

– Morison! a strigat fata.

Korak s-a întors şi s-a uitat la noul venit. Era cît pe aici să o mai strîngă o dată pe Meriem în braţe, uitînd cu totul de cele ce s-au petrecut de cînd nu o mai văzuse. Venirea tînărului englez i-a amintit scena din poiană, la care fusese martor şi l-a cuprins o adîncă durere. Afară se auzeau zgomotele celor care au fost treziţi de cele trei negrese. O mulţime de oameni alergau spre cortul lui Ali ben Kadiu. Nu mai era timp de pierdut.

– Repede! a strigat Korak, întorcîndu-se către Baynes, care abia îşi dădea seama dacă era în faţa unui duşman sau a unui prieten.

– Fugiţi spre gard! a continuat el, prin spatele corturilor. Luaţi funia mea, cu care puteţi trece.

– Dar tu de ce nu vii cu noi? a întrebat Meriem.

– Eu mai rămîn, pentru că am o problemă de rezolvat cu şeicul.

Meriem s-ar fi opus, dar Korak a împins-o afară, prin tăietura cortului.

– Hai, fugiţi! le-a mai spus el.

S-a întors ca să înfrunte mulţimea care năvălea grămadă. S-a lupta cu toată forţa, dar duşmanul era foarte numeros. A cîştigat însă timp pentru ca cei doi să poată fugi în pădure. Lupta a durat cîteva minute, dar fiind copleşit de numărul mare de inamici, Korak a fost prins şi legat. A fost dus în faţa şeicului. Bătrînul l-a privit cîteva clipe, gîndindu-se ce tortură ar trebui să îi aplice acestui îndrăzneţ, pentru a-şi satisface furia şi ura pentru această persoană, din a cărei cauză a pierdut-o pe Meriem de două ori. Uciderea lui Ali ben Kadiu nu l-a afectat prea mult. L-a urît întotdeauna pe acest fiu de sclavă.

Lovitura pe care o primise atunci cînd Korak a răpit-o pe Meriem cînd ea era încă fetiţă îi aţîţa furia. Însă nu ştia ce să îi facă acestui tînăr pentru a-şi potoli supărarea.

În acest timp, dinspre pădure, s-a auzit sunetul scos de trompa unui elefant. Un zîmbet a apărut pe buzele lui Korak. Își întoarse ușor capul, iar de pe buzele sale a ieșit un strigăt foarte ciudat. Un negru l-a lovit imediat peste gură, dar nimeni nu a înțeles semnificația acelui sunet.

În pădure, Tantor și-a ciulit urechile, la auzul vocii lui Korak. S-a apropiat de gard și și-a ridicat trompa pentru a adulmeca aerul din jur. A împins gardul cu capul, dar întăritura nu a cedat. În cort, șeicul a sărit în picioare și arătînd spre prizonierul legat, a dat un ordin unuia dintre oamenii de lîngă el.

– Ardeți-l! a dat el comanda. Legați-l repede de stîlpul din mijlocul satului!

Războinicii l-au ridicat pe Korak și l-au tîrît afară. L-au dus pînă la stîlpul care era în mijlocul satului. Era un stîlp înalt și gros. Acest stîlp nu era destinat arderii prizonierilor, ci servea numai la legarea acestora, pentru a fi bătuți pînă mureau în agonie. Korak a fost legat de acest stîlp. Oamenii au început să aducă lemne uscate, pe care le-au îngrămădit în jurul lui. Șeicul s-a apropiat ca să vadă mai bine cum se va chinui prizonierul lui.

Korak nu a scos nici un sunet, nici chiar cînd s-au adus cărbuni, iar flăcările s-au ridicat în aer. A scos un sunet de chemare, asemănător cu cel scos mai înainte. Dincolo de gard, i-a răspuns elefantul. Bătrînul Tantor împingea zadarnic gardul puternic. Dar la auzul chemării lui Korak, precum și la mirosul de om, dușmanul său milenar, a fost cuprins de o furie oarbă împotriva acestei bariere puternice.

S-a dat înapoi cîțiva pași, s-a oprit și ridicîndu-și trompa a scos un strigăt puternic de furie. Aplecîndu-și capul, s-a repezit cu forța unei locomotive drept în gardul din față. Întăritura s-a îndoit și a sărit în bucăți, iar furiosul animal a intrat prin această spărtură. Korak a auzit zgomotul, dar știa că elefantul era foarte aproape. Oamenii din jurul focului au auzit și ei zgomotul, dar nu au crezut că cineva a putut intrat prin gard. Flăcările erau deja foarte aproape de

Korak, cînd unul dintre băştinaşi a întors capul şi a văzut enormul animal chiar lîngă el. A dat un ţipăt şi s-a ridicat. Tantor era deja în mijocul lor, lovind cu trompa în dreapta şi în stînga. Mergea drept spre foc. Şeicul a dat cîteva ordine, apoi a intrat în cort pentru a-şi aduce carabina. Tantor îl prinse pe Korak cu trompa, ridicîndu-l cu stîlp cu tot.

Pielea sensibilă a lui Korak era deja puţin pîrlită, iar elefantul simţind acest miros s-a grăbit să îşi salveze prietenul. În graba lui, era să îl strîngă pînă să îl înăbuşe. Ridicîndu-l pe Korak deasupra capului, elefantul s-a întors spre spărtura din gard. Şeicul a ieşit din cort cu carabina în mînă, alergînd spre elefant. A ridicat arma şi a tras. Nu a nimerit însă. Înainte de a mai trage o dată, Tantor s-a repezit asupra lui, zdrobindu-l sub picioare, aşa cum am călca noi pe nişte furnici. Apoi s-a îndepărtat ducîndu-şi preţioasa încărcătură spre întunericul junglei.

CAPITOLUL XXVII

Cine este Buana?

Meriem, uimită de apariţia lui Korak, pe care îl socotea de multă vreme mort, s-a lăsat condusă de Baynes printre corturi pînă la gard. Aici, urmînd instrucţiunile lui Korak, englezul a aruncat frînghia peste un stîlp şi s-a ridicat pînă deasupra gardului. Apoi a întins mîna, ca să o ajute pe Meriem.

– Vino, îi şopti el. Trebuie să ne grăbim.

Ea a făcut o mişcare de parcă s-ar fi trezit din somn. În spatele lor, a rămas Korak, luptîndu-se singur cu duşmanii. Korak al ei... Locul ei era deci lîngă acest tînăr sălbatic, cu care trebuia să lupte cot la cot. A ridicat capul, uitîndu-se la Baynes.

– Du-te! i-a spus. Du-te înapoi la Buana şi adu

ajutoare. Locul meu este aici. Oricum nu poţi face nimic, dacă rămîi. Pleacă repede şi adu-l pe Buana.

Fără să mai spună nimic, Baynes a coborît înapoi lîngă Meriem.

– Am venit cu tine, ca să te protejez, a spus el, arătînd spre corturile de unde fugiseră cu cîteva clipe în urmă. Ştiam că acest tînăr este destul de puternic, ca să îi ţină în loc, pînă să putem fugi. Dar, eu ar fi trebuit să rămîn. Am auzit că i-ai spus pe nume şi am înţeles cine este. El întotdeauna ţi-a făcut numai bine, iar eu ţi-am făcut numai rău.

Meriem a vrut să spună ceva, dar Baynes a continuat.

– Nu, nu mă întrerupe. Vreau să ştii adevărul şi să afli ce bestie am fost. Plănuiam să te iau la Londra, dar nu doream să te iau de soţie. Ştiu că merit dispreţul tău. Dar pînă acum nu am ştiut ce este dragostea. Dar acum am mai aflat ceva: ce canalie şi ce mişel am fost toată viaţa mea. Mă uitam de sus la toţi şi îi consideram inferiori pe cei care nu erau pe aceeaşi treaptă socială cu mine. Nu te-am socotit demnă să porţi numele meu. Dar de cînd Hanson m-a înşelat şi te-a luat la el în tabără, am trecut prin chinurile iadului şi m-am schimbat în alt om. Acum mă simt în stare să vin lîngă tine, cu o dragoste sinceră şi doresc să te iau de soţie!

Adîncită în gînduri, Meriem a rămas tăcută cîteva clipe. Prima ei întrebare a fost:

– Cum de ai apărut în acest sat?

Atunci Morison Baynes i-a povestit tot ce s-a întîmplat din momentul cînd a aflat de la negrul lui Malbin despre întreg planul mîrşav al suedezului.

– Şi mai spui că eşti laş, zise ea, după cîte ai făcut ca să mă scapi de aici? Mai mult, trebuie să fi fost foarte curajos, cînd mi te-ai destăinuit, deşi acest curaj este de altă natură decît de ce ai avut nevoie în confruntările tale cu duşmanii noştri. Eu nu aş putea iubi un laş.

– Cum, vrei să spui că mă iubeşti? a exclamat el

încremenit, făcînd un pas spre ea, dorind să o ia în brațe.

Dar ea l-a îndepărtat ușor, de parcă dorea să îi spună că acest moment încă nu sosise. Nici ea nu a știut ce dorește în acele clipe. Ea credea că îl iubește pe acest tînăr, dar știa că ar fi fost nedreaptă față de Korak să iubească un alt bărbat. Însă dragostea pentru tînărul sălbatic era încă în stadiul în care a rămas cînd s-au despărțit: dragostea unei surori pentru fratele ei mai mare. Stînd așa la discuție, au auzit că zgomotele au încetat.

– L-au ucis, a șoptit Meriem îngrozită.

Această exclamație l-a trezit pe Baynes, amintindu-și de ce s-au oprit aici.

– Așteaptă puțin, a zis el. Mă duc să văd ce s-a întîmplat. Dacă este mort, nu mai putem face nimic. Dacă însă este viu, voi face tot ce pot pentru a-l salva.

– Să mergem împreună, se oferi Meriem. Hai!

În drumul lor spre colibe, au fost nevoiți să se trîntească de foarte multe ori, pentru a nu fi zăriți. Tot satul era în fierbere. Drumul de întoarcere spre cortul lui Ali ben Kadiu le-a luat mai mult timp decît fuga spre gard. S-au uitat prin crăpătura făcută de cuțitul lui Korak. Au intrat în cort, înaintînd încet spre ieșire. Au ridicat pînza de la intrare și au privit afară. Amîndoi au scos exclamații de surpriză. La vreo patruzeci de pași, l-au văzut pe Korak legat de stîlp, iar în jurul lui ardeau vreascuri uscate. Englezul a ieșit din cort și a luat-o în fugă spre foc. Dar în aceeași clipă a pătruns Tantor prin gard, împărțind moarte în dreapta și stînga. Mulțimea a fugit speriată, luîndu-l și pe Baynes în iureșul ei. Totul s-a petrecut într-o clipă, animalul dispărînd cu Korak în spinare. În sat era o învălmășeală nemaiîntîlnită.

Bărbați, femei și copii alergau care încotro să se ascundă. Cîinii fugeau schelălăind. Caii și cămilele se zbăteau în curele cu care erau legate. Vreo zece cai au trecut lîngă Baynes, iar acesta s-a gîndit imediat la prinderea a doi dintre ei. A căutat-o pe Meriem, dar fata era lîngă el.

– Ce bine ar fi dacă am prinde vreo doi cai, a strigat

el.

Avînd aceeaşi idee, Meriem s-a îndreptat spre celălalt capăt al satului.

– Dezleagă doi dintre ei, îl sfătui Meriem şi du-i la umbră, lîngă colibele acelea. Eu mă duc să aduc o şa sau chiar două. Pînă să poată răspunde ceva, fata a dispărut. Baynes a prins doi cai, pe care i-a dezlegat de ceilalţi. A dus caii într-un loc liniştit. Aici a aşteptat cîteva minute, care i s-au părut ore întregi. Fata a venit cu două şei, pe care le-au prins repede pe cai. Acum puteau vedea cum arabii şi negrii încep să se adune în jurul focului, după sperietura ce au tras-o cu elefantul. Au început să prindă animalele fugite. Fata a sărit pe cal.

– Grăbeşte-te! a strigat ea. Trebuie să mergem! Treci prin spărtura făcută de Tantor prin gard.

De îndată ce l-a văzut suit pe cal, a dat pinteni calului ei, pornind într-un galop nebun. Drumul cel mai scurt era drept prin mijlocul satului, dar tocmai acesta a fost ales de Meriem. Baynes era lîngă ea. Atît de neaşteptată a fost venirea celor doi albi călare, încît sătenii nu ştiau ce să creadă. Un arab i-a recunoscut şi a tras un foc de armă, pentru a-i alarma pe ceilalţi. Dar era prea tîrziu ca fugarii să fie ajunşi din urmă. Meriem şi Baynes au zburat prin deschizătura din gard, pierzîndu-se în întuneric, pe drumul ce mergea spre nord.

Ce s-a întîmplat însă cu Korak?

Tantor l-a dus departe, în adîncul junglei şi nu s-a oprit pînă nu a simţit că a ajuns destul de departe. L-a depus pe Korak, care a început să se zbată pentru a scăpa de frînghia care îl strîngea foarte tare.

Elefantul stătea lîngă el şi era gata să distrugă orice fiinţă care ar fi încercat să se apropie de tînărul alb.

S-a crăpat de ziuă, dar Korak tot nu reuşise să îşi dezlege nodurile puternice. Începea să se gîndească că va muri de foame şi de sete, ştiind bine că Tantor nu este în stare să îl dezlege.

Noaptea, Baynes şi Meriem călăreau spre nord în mare grabă, de-a lungul rîului. Fata îl asigurase pe Baynes că tînărul războinic este în siguranţă cu Tantor.

Nici nu-i trecea prin minte că funia ar fi fost atît de strîns legată, iar Korak nu s-ar fi putut dezlega.

Baynes fusese rănit de un glonte tras de arabi şi Meriem se grăbea spre reşedinţa lui Buana, pentru a-l îngriji.

– După ce te duc acolo, îl voi lua pe Buana şi vom porni în căutarea lui Korak. Trebuie să vină şi el la noi.

Au mers toată noaptea, fără să se oprească, iar pe la ora trei, cînd începea să se lumineze de ziuă, s-au întîlnit cu o ceată numeroasă de oameni, care veneau spre sud.

Era chiar Buana în persoană, împreună cu războinicii lui.

La vederea lui Baynes, englezul s-a încruntat, dar a aşteptat să audă ce avea de spus Meriem, înainte de a da drumul la furia de care era cuprins.

Dar cînd fata a terminat de povestit, părea că uitase cu totul de Baynes, gîndindu-se la altceva.

– Zici că l-ai găsit pe Korak? a întrebat el. L-ai văzut cu adevărat?

– Da, a răspuns fata, aşa cum mă vezi acum tu pe mine. Te rog acum, să vii cu mine să îl regăsim!

– L-ai văzut şi dumneata?

Întrebarea era adresată lui Morison Baynes.

– Da, domnule, răspunse acesta, l-am văzut foarte bine.

– Ce fel de om este, s-a interesat Buana. Cam ce vîrstă are?

– Cred că are vîrsta mea, sau poate chiar mai tînăr. Este foarte puternic şi bronzat.

– Dar ce culoare au ochii şi părul?

Buana vorbea acum foarte repede, părînd extrem de nervos. Meriem i-a răspuns:

– Părul lui Korak este negru, iar ochii îi sînt căprui.

Buana l-a chemat pe şeful războinicilor săi.

– Condu-i pe ei pînă acasă, îi porunci. Eu mă duc mai departe în junglă.

– Ia-mă şi pe mine, Buana, te rog! a strigat Meriem.

– Nu se poate!

– Dar ştiu că te duci să îl cauţi pe Korak. Te rog, ia-mă şi pe mine, a insistat ea.

Buana s-a întors trist, dar ferm spre fată.

– Locul tău este lîngă omul pe care îl iubeşti.

Apoi îi făcu semn războinicului să pornească spre casă.

Meriem s-a urcat din nou pe calul ei arab cu care venise din satul şeicului. Baynes avea deja febră mare şi a fost dus pe o targă improvizată.

Buana s-a uitat puţin la ei, apoi a luat-o spre pădure. Meriem nu s-a mai întors să îl urmărească cu privirea. Călărea cu umerii lăsaţi în jos.

Buana a oftat.

O iubea pe Meriem de parcă ar fi fost fiica lui. Îşi dădea seama că Baynes şi-a răscumpărat toate greşelile şi nu avea nimic de obiectat, dacă fata îl iubea.

Însă nu îl credea pe Morison demn de ea, după cîte s-au întîmplat.

S-a apropiat de unul dintre copacii cei groşi din apropiere. Dintr-un salt a ajuns pînă la o creangă destul de solidă şi s-a ridicat sprinten, cu mişcări agile, ca de felină.

S-a urcat apoi mai sus şi a început să îşi dea jos din haine. Dintr-o geantă de vînătoare a scos o piele de căprioară, pe care a pus-o pe umeri, apoi a scos o funic încolăcită şi un cuţit lung.

Pielea de căprioară era un fel de vestă, care îi atîrna pe şolduri. Funia şi-a prins-o de umeri, iar cuţitul l-a înfipt la cingătoare.

A tras aer în pieptul său puternic şi şi-a dat capul pe spate. Un zîmbet i-a fluturat pe buze. A început să adulmece mirosurile junglei.

S-a aplecat şi a sărit pe o creangă de mai jos luînd-o

spre sud-est, îndepărtîndu-se de rîu.

Mergea repede, dar se oprea din cînd în cînd, ca să dea drumul la chemări puternice, apoi aştepta un răspuns.

A înaintat astfel cîteva ore, pînă cînd înaintea lui, spre stînga, a auzit un răspuns la chemările sale. Era un sunet slab, dar distinct.

Un maimuţoi îi răspundea.

Un fior i-a trecut prin şira spinării, iar ochii i-au lucit. De pe buzele sale, a ieşit încă un strigăt de chemare, apoi a pornit mai repede în direcţia sunetului pe care l-a auzit şi care l-a făcut atît de fericit.

Korak s-a convins că nu are nimic de făcut decît să îşi aştepte moartea. Dacă rămînea în acele locuri, sigur că nimeni nu l-ar fi găsit ca să îl ajute.

Îi porunci lui Tantor să îl ridice din nou şi să pornească spre nord-est. Ştia că acolo va întîlni oameni, fie negri, fie albi.

Se gîndea ca Tantor să îl lase lîngă o aşezare, pentru a putea fi găsit de cineva care să îl dezlege.

Aceasta era singura soluţie, dacă nu dorea să moară de foame şi de sete.

Tantor l-a pus din nou pe spatele lui lat, iar Korak a început să scoate sunete de chemare, sperînd că antropoizii lui Akut sînt prin apropiere şi îl vor auzi.

Akut ar fi fost în stare să îl dezlege. Mai făcuse aşa ceva, cînd la Londra, rusul l-a legat de pat. Akut era în apropiere şi i-a auzit chemările.

Dar mai era cineva care i-a auzit strigătele.

După ce Buana şi-a trimis războinicii spre fermă, Meriem a mers puţină vreme gîndindu-se la Korak. S-a oprit şi i-a spus şefului războinicilor:

– Mă duc înapoi după Buana, a spus ea.

Negrul a dat din cap, arătînd că nu este de acord.

– Nu se poate. Buana mi-a poruncit să vă duc acasă,

deci acolo trebuie să mergem.

– Deci refuzi să mă laşi să mă întorc? a întrebat fata.

– Da, a răspuns negrul hotărît, rămînînd mai la urmă, ca fata să nu încerce să fugă.

Meriem a zîmbit.

A trecut pe sub o creangă şi deodată calul ei a rămas fără călăreţ. Şeful negrilor s-a uitat peste tot şi a cercetat pădurea în acea parte.

Fata nu era nicăieri.

Şi-a răspîndit atunci toţi oamenii prin întreaga pădure. A strigat-o, dar nu a primit nici un răspuns. A auzit însă de departe un rîs batjocoritor.

Meriem a alergat spre locul unde credea că este Korak: în adîncul pădurii, la răsărit de satul şeicului, unde ştia că se adună elefanţii.

Mărgea tăcută, dar foarte repede. Nu se gîndea la nimic altceva decît la Korak şi la cum îl va aduce la fermă.

Era de datoria ei să facă asta.

Apoi a început să îi fie frică. Probabil că i s-a întîmplat ceva şi şi-a reproşat că a vrut să îl ducă pe Morison la fermă, din cauza rănilor primite. Poate că tînărul războinic alb ar fi avut nevoie de ajutorul ei.

Nu au trecut decît trei ore de cînd s-a hotărît să se înapoieze, că a auzit strigăte de chemare ale maimuţelor antropoide. Nu a răspuns, ci a grăbit pasul.

Simţi mirosul lui Tantor şi a ştiut că este pe drumul cel bun. Nu a strigat, pentru că dorea ca venirea ei să fie o surpriză pentru Korak.

Deodată, în faţa ei a apărut marele animal, avîndu-l în spate pe Korak, care mai era încă legat de stîlp.

– Korak! a strigat Meriem din frunzişul unui copac.

Tantor s-a întors ca fulgerul, l-a lăsat uşor pe Korak pe pămînt şi s-a îndreptat spre fată cu gîndul de a o ataca. Korak a recunoscut vocea şi a simţit că se înăbuşe de emoţie.

– Meriem! a strigat la rîndul lui.

Fata s-a dat jos din copac, fericită şi a alergat să îl dezlege, dar Tantor a oprit-o amenințător, scoțînd un sunet de prevenire.

– Întoarce-te Meriem în copac!, i-a strigat Korak. Te va ucide!.

Meriem s-a oprit.

– Tantor, strigă ea la enormul animal, nu mă recunoşti? Eu sînt mica Meriem, pe care o duceai în spate.

Dar elefantul a mîrîit amenințător, învîrtind neîncrezător trompa deasupra capului. Korak a încercat să îl potolească, poruncindu-i să se îndepărteze, pentru ca fata să se apropie şi să îl dezlege.

Tantor nu dorea să îl părăsească.

Vedea în orice ființă omenească un duşman, bineînțeles în afară de Korak şi credea că fata are intenția să îi facă acestuia vreun rău. Nu voia ca ea să se apropie de Korak.

Timp de mai bine de o oră, cei doi au încercat să îl determine pe elefant să se dea la o parte, dar nu au reuşit.

Orice încercare era în zadar. Tantor era neclintit în hotărîrea sa de a nu lăsa pe nimeni să se apropie de Korak.

În cele din urmă, tînărul a avut o idee.

– Prefă-te că pleci, o sfătui pe Meriem. Întoarce-te pe partea cealaltă ca să nu te simtă elefantul. Îl fac eu să mă pună jos şi îi poruncesc să mă lase singur. Imediat ce vezi că se îndepărtează, să vii repede să îmi tai frînghia. Ai la tine un cuțit?

– Da, am, a răspuns fata. Plec şi cred că îl vom putea păcăli. Dar să nu fii prea sigur de reuşită, pentru că aceasta este o stratagemă des folosită de animalele din junglă.

Korak a zîmbit la auzul acestor cuvinte, ştiind prea bine că fata are dreptate. Meriem a dispărut după copacii groşi ai junglei.

Elefantul a ascultat cum paşii ei se pierd, apoi a

ridicat trompa ca să simtă mirosurile din jur.

Korak i-a comandat să plece. Tantor a ezitat o clipă, apoi s-a supus. Korak a auzit strigătul maimuţelor antropoide.

– Akut! În sfîrşit! s-a gîndit el.

Tantor îl cunoştea pe Akut şi bineînţeles că îl va lăsa să îl dezlege. Korak a răspuns imediat la chemarea maimuţelor, fără să îi mai spună ceva lui Tantor.

Dintre două planuri, unul trebuia să reuşească.

Au ajuns pînă la o poiană, unde Korak a ştiut că este apă. Era un loc potrivit pentru planurile sale, gîndind că are şi o scuză faţă de animalul credincios.

I-a poruncit elefantuilui să îl lase la pămînt şi apoi să meargă la izvor pentru a-i aduce apă în trompă.

Animalul l-a ascultat ca un copil cuminte şi l-a aşezat pe iarbă, dar s-a oprit cîteva clipe să asculte zgomotele din jur. După ce a constatat că totul este în regulă a pornit-o spre direcţia apei, pe un drum pe care Korak îl ştia cam de două sute de metri. Zîmbea în sinea lui cum a reuşit să îl păcălească pe credinciosul elefant. Dar oricît de bine îşi cunoştea animalul, nu ştia cîtă inteligenţă există în capul lui mare.

Pachidermul s-a îndepărtat, străbătînd încet poiana, spre partea unde era apa. Nu a făcut însă nici zece paşi după ce a ieşit din raza vizuală a lui Korak, că s-a răsucit în loc, apropiindu-se cu băgare de seamă de margine pădurii, de unde putea vedea totul, însă nu putea fi observat. Elefanţii au o fire bănuitoare. Îi era teamă şi de acea femelă tarmangani care a mai încercat o dată să îl atace pe Korak.

Va rămîne acolo puţin, ca să se asigure că nu mai vine nimeni cu intenţii duşmănoase şi apoi se va îndrepta spre apă. Dar ce bine că s-a oprit puţin! Uite-o pe femela aceea, cum se dă jos dintr-un copac şi aleargă spre Korak.

Tantor a aşteptat puţin ca să se convingă de direcţia pe care a luat-o fata, apoi a aşteptat ca distanţa dintre ei să se micşoreze. Acum putea să o prindă şi era sigur că nu îi

va scăpa. Ochii lui mici scoteau scîntei. Coada era întinsă, semn de mare supărare. Abia se putea abţine să nu scoată sunete furioase pe trompă.

Meriem era deja lîngă Korak, cînd elefantul zări în mîna ei un cuţit lung. Într-o clipă a ieşit din ascunzătoare şi scotînd sunete puternice, s-a năpustit asupra fetei.

CAPITOLUL XVIII

Prinţesa Meriem

Korak şi-a dat seama imediat de pericol şi a început să strige spre elefant. Dar totul era zadarnic. Meriem fugi cu toată viteza de care era în stare spre copacii de la marginea pădurii. Tantor, deşi avea o greutate considerabilă fugea cu aceeaşi viteză. Korak zăcea întins şi era martor la această tragedie şi nu putea interveni.

O transpiraţie rece i-a acoperit întreg corpul. Inima parcă încetase să îi mai bată. Meriem s-ar fi putut urca în primul copac de la marginea pădurii, dar nu ar fi ajuns destul de sus pentru a nu fi prinsă de trompa lungă şi puternică a pachidermului. Sigur că o va prinde şi o va trînti. Korak ştia ce urmează. După ce va arunca fata la pămînt, îşi va împlînta colţii puternici în corpul ei delicat, sau o va călca în picioare, transformînd-o într-o masă de carne fără viaţă.

Era deja lîngă ea. Korak dorea să închidă ochii, dar nu putea. Îşi simţea gîtul foarte uscat şi nu putea articula nici un sunet. În întreaga lui viaţă nu a trecut prin momente de o asemenea spaimă. Niciodată nu a ştiut ce este groaza.

Numai zece paşi îl despărţeau pe elefant de victima sa.

Dar oare ce s-a întîmplat? Ochii lui Korak erau gata să iasă din orbite, la apariţia unei fiinţe ciudate, care sări de pe copacul în care dorea Meriem să se adăpostească şi s-a

oprit în fața elefantului enorm.

Era un alb uriaș, pe jumătate gol. Pe umărul lui atîrna o funie făcută colac, iar la cingătoare avea un cuțit lung de vînătoare. Alte arme nu avea. L-a înfruntat pe Tantor cu mîinile goale.

De pe buzele sale au ieșit niște sunete stranii, ca de comandă, iar marele animal a înțepenit pe loc. Meriem a sărit pe o creangă mai sus, punîndu-se la adăpost.

Korak a scos un suspin de ușurare, dar mirarea îi era din ce în ce mai mare. Își ținea ochii ațintiți asupra salvatorului lui Meriem, iar creierul lui a început să lucreze, aducînd în fața ochilor săi imagini care l-au amuțit.

Albul s-a apropiat mai mult de elefant și s-a pus chiar sub trompa acestuia. I-a mai spus cîteva cuvinte.

Privirea sălbatică din ochii lui Tantor a dispărut. Străinul s-a îndreptat spre Korak. Meriem privea și ea la această scenă ca la o minune.

După vreo doi sau trei pași, străinul s-a oprit, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva, de ceva de care parcă uitase pentru un moment. S-a întors spre fată.

– Vino aici, Meriem!! a chemat-o blînd.

Fata l-a recunoscut și i-a strigat fericită:

– Buana! Buana!

Coborî imediat din copac și alergă după el. Tantor i-a făcut semn albului că se apropie cineva, privindu-l întrebător. Cîteva cuvinte bine alese l-a liniștit însă imediat pe credinciosul animal. A mers împreună, pînă la locul unde zăcea Korak.

Ochii tînărului erau mari de mirare, cerînd parcă iertare. Dar era în acești ochi și o lumină de mulțumire, care venea din adîncul sufletului, față de miracolul întîlnirii cu aceste două ființe atît de dragi lui.

– Jack! a strigat uriașul, punîndu-și un genunchi lîngă Korak.

– Tată! se auzi un strigăt înăbușit de emoție de pe buzele lui Korak. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai fost

dummneata! Nimeni pe lume nu ar fi fost în stare să îl oprească pe Tantor.

În acest timp, Meriem a tăiat frînghia care era încolăcită in jurul lui Korak. Acesta a sărit în picioare, aruncîndu-se la gîtul tatălui său. Acesta s-a întors către Meriem.

– Mi se pare că ţi-am spus să te întorci la fermă, zise el aspru.

Korak s-a uitat cu mirare la amîndoi. În adîncul inimii lui, dorea să o îmbrăţişeze pe fată, dar îşi aminti de celălalt bărbat, de tînărul englez elegant, care era atît de deosebit de el, un sălbatic din junglă.

Meriem s-a uitat în ochii lui Buana cu o privire rugătoare.

– Aşa mi-ai spus, a zis ea încet şi cu sfială, dar locul meu este lîngă bărbatul pe care îl iubesc!

S-a întors spre Korak, în ochii căruia a apărut o lumină minunată. Era o lumină care nu i-a mai apărut niciodată în ochi şi care nu îi va mai apare niciodată. "Omorîtorul" s-a îndreptat spre ea cu braţele deschise, dar s-a lăsat pe un genunchi în faţa ei şi i-a apucat mîna. I-a sărutat mîna cu acelaşi respect cu care ar fi sărutat mîna reginei.

Un muget furios i-a făcut pe toţi trei să se întoarcă. Tantor era nedumerit de toate cîte i s-au întîmplat, dar mai ales de apariţia din junglă, din spatele lor. O maimuţă antropoidă uriaşă s-a ivit de după un copac.

Recunoscîndu-i pe toţi a sărit în sus de bucurie. În spatele lui au apărut vreo douăzeci de maimuţoi, la fel de fioroşi. Antropoidul a alergat spre ei, strigînd în limba lui primitivă:

– S-a întors Tarzan! S-a întors regele junglei!

Era Akut, care a început imediat să îşi manifeste bucuria, sărind în jurul celor trei albi. Alţi oameni nu ar fi înţeles ce înseamnă aceste sunete şi acest dans ciudat, dar pentru Korak, Meriem şi Tarzan însemnau omagiile aduse de regele tribului de maimuţe unui rege cu mult mai mare decît

el.

Ceilalţi antropoizi s-au molipsit de bucuria conducătorului lor, întrecîndu-se în salturi cît mai înalte, scoţînd în acelaşi timp şi cele mai înfiorătoare urlete. Korak a pus cu dragoste o mînă pe umărul tatălui său.

– Nu există decît un Tarzan pe lume, a zis el şi nici nu va mai exista unul ca el!.

Două zile mai tîrziu, au ajuns toţi trei la marginea cîmpiei, de unde se vedea deja ferma. De pe coşul bucătăriei ieşea un fum negru, cu un miros îmbietor. Tarzan al maimuţelor s-a îmbrăcat în hainele sale europene pe care le-a ascuns într-o scorbură. Korak nu dorea să apară în faţa mamei sale pe jumătate gol, ca un sălbatic din junglă.

Tatăl lui s-a dus înainte după cai şi nişte haine. Meriem a rămas lîngă Korak, spunînd că nu doreşte să îl părăsească pe tînăr, de teamă ca acesta să nu se răzgîndească şi să nu dorească să se ducă la fermă. "Dragă" l-a întîmpinat pe Tarzan la poartă, cu priviri întrebătoare şi pline de îngrijorare, mai ales că nu vedea pe nimeni care să îl însoţească pe soţul ei.

– Unde este ea? a întrebat cu vocea tremurîndă. Războinicii mi-au spus că nu a dorit să îţi asculte sfatul şi a fugit înapoi în junglă, lăsîndu-i singuri. John, nu aş suporta să o pierd şi pe ea.

Lady Greystoke a început să plîngă, punîndu-şi capul pe pieptul soţului ei, unde de atîtea ori a găsit liniştea şi îmbărbătarea de care avusese nevoie de atîtea ori în momentele grele din viaţă.

Lordul de Greystoke i-a ridicat capul, uitîndu-se în ochii ei trişti, în timp ce faţa lui iradia de fericire.

– Ce este, John? a strigat ea. Văd pe faţa ta că ai veşti bune, dar nu mă mai face să aştept.

– Vreau să fiu sigur că vei putea rezista celor mai bune veşti pe care le-am primit noi vreodată.

– Fericirea nu ucide niciodată! a strigat ea. Ai găsit-o deci?

Nu avea curajul să spere la ceea ce i se părea că ar fi imposibil.

– Da, Jane, zise el cu vocea înecată de emoţie. Am găsit-o pe ea, dar şi pe... el.

– Unde este el? Unde sînt ei?

– I-am lăsat la marginea pădurii. El nu doreşte să îl vezi dezbrăcat, numai cu pielea de leopard pe el. M-a rugat să îi aduc nişte haine civilizate.

Lady Greystoke a bătut fericită din palme şi a început să alerge spre casă.

– Stai puţin! Am aici toate hăinuţele lui. Le-am păstrat intacte. Iţi aduc un rînd de haine de-ale lui, imediat.

Tarzan a început să rîdă şi i-a spus.

– Singurele haine care i s-ar potrivi sînt ale mele, dar cred că şi acestea ar fi prea mici. Copilaşul tău a crescut, dragă Jane.

Peste o jumătate de oră, Korak "Omorîtorul", venea călare spre fermă, să se întîlnească cu mama lui. Se întîlnea cu mama lui scumpă, a cărei imagine nu i s-a şters din inimă. S-au îmbrăţişat cu multă dragoste. Fericita femeie s-a întors apoi către Meriem, cu o expresie de milă, care a înlocuit fericirea din ochii ei.

– Copila mea, spuse ea, în mijlocul fericirii noastre, este ceva care te va mîhni foarte mult. Domnul Baynes nu a rezistat rănilor şi a murit.

– Îmi pare foarte rău, a spus fata simplu. Mi-a făcut mult rău, dar şi-a răscumpărat toate greşelile. Credeam numai că îl iubesc. La început m-a fascinat, pe urmă i-am respectat curajul, mai ales forţa cu care a reuşit să îşi mărturisească păcatele. Am admirat întregul său comportament curajos. Dar nu l-am iubit cu adevărat. Nu am ştiut că iubesc pînă nu am aflat că fiul dumneavoastră trăieşte.

Zicînd aceste cuvinte s-a întors spre Jack, zîmbind fericită. Lady Greystoke s-a uitat la fiul ei, la cel care va deveni lordul de Greystoke.

Nu s-a gîndit nici o clipă la deosebirile sociale dintre

un lord englez şi o simplă fată din Africa, a cărei origine era necunoscută. Dorea doar să ştie dacă şi fiul ei o iubeşte pe această orfană arabă.

Privirile lor i-au confirmat gîndurile. Apoi cei doi tineri s-au îmbrăţişat şi i-au îmbrăţişat şi pe lordul şi lady de Greystoke.

– Acum a spus lady de Greystoke, am şi o fată.

Pînă la cea mai apropiată misiune creştină erau cîteva zile de parcurs, aşa că au aşteptat cîteva zile la fermă, pentru a se odihni şi pentru a se pregăti pentru un drum foarte lung. După nuntă s-au gîndit să se ducă pînă la un port de pe coastă şi apoi cu vaporul pînă în Anglia. Aceste zile au fost cele mai fericite şi pline de bucurii din viaţa lui Meriem.

Nici nu îşi putea închipui însă minunăţiile care o aşteptau în lumea civilizată. Au ajuns după mai multe zile de mers pînă la un port de unde au luat vaporul spre casă. Acest vas uriaş şi oceanul întins o umpleau pe fată de admiraţie.

Apoi zgomotul şi învălmăşeala de la Londra au copleşit-o. La început i-a fost chiar frică de marele oraş, dar s-a obişnuit foarte repede. Se aflau deja de o săptămînă la Londra, cînd lordul de Greystoke a primit o veste de la vechiul lui prieten Artigny. Era de fapt o scrisoare de recomandare adusă de un oarecare general Armand Jacot. Lordul de Greystoke îşi amintea de acest nume, pe care l-a zărit de multe ori prin paginile ziarelor. Acest Jacot, de fapt prinţ de Cadrenet, era un republican înfocat, care nu îşi purta titlul nobiliar, care aparţinea familiei sale de patru sute de ani. Dorea să fie considerat ca ori ce cetăţean onest. Deseori el spunea:

– Nu există loc pentru prinţi într-o republică!.

Lordul de Greystoke îl primi în bibliotecă pe acest om încărunţit în bătălii. După cîteva minute de discuţii, între cei doi interlocutori s-a născut o stimă reciprocă.

– Am venit aici, a început generalul să explice,

pentru că scumpul nostru amiral Artigny, mi-a spus că nu există nimeni pe lume care să cunoască atît de bine vestul şi centrul Africii ca dumneata. Te rog să îmi permiţi să iau toată istoria mea de la început. Acum cîţiva ani, fiica mea a fost furată de arabi, în timp ce eu îmi făceam serviciul în Legiunea Străină din Algeria. Am făcut tot ce am putut, cu bani şi relaţii, să o găsesc. Chiar şi guvernul Franţei s-a oferit să mă ajute financiar şi cu trupe, pentru a o regăsi. Fotografia ei a fost publicată în ziarele cele mai importante din Africa şi Europa, dar nu s-a găsit nimeni care să o fi văzut din ziua cînd a fost răpită. Acum o săptămînă a venit la mine un arab, care spunea că se numeşte Abdul Kaimac. Mi-a spus că a găsit-o pe fata mea şi că mă poate duce acolo. M-am dus imediat la amiralul Artigny şi acesta mi-a spus că locul descris de arab se găseşte în nişte locuri pe care dumneata le cunoşti foarte bine şi că nu de mult ai venit de acolo.

– Ce dovadă a adus arabul că acea fată ar fi fiica dumneavoastră? a întrebat lordul de Greystoke.

– Niciuna, a răspuns generalul, aşa că m-am gîndit că înainte de a organiza expediţia să vin aici să ne consultăm. Acest individ nu are decît o veche fotografie a ei dintr-o tăietură de ziar, în care este dată recompensa pentru găsirea fetei. Mă tem că a găsit-o undeva şi că îmi va arăta o fată albă, bizuidu-se pe faptul că au trecut atîţia ani, iar eu nu aş mai fi în stare să îmi recunosc fata.

– Aveţi fotografia aceea? s-a interesat lordul.

Generalul a scos un plic din buzunarul de la piept, din care a luat o tăietură de ziar, îngălbenită de vreme. Ochii bătrînului general s-au umezit de lacrimi uitîndu-se la fotografia fiicei lui, pe care a pierdut-o cu ani în urmă. Lordul de Greystoke a examinat fotografia cîteva secunde. O expresie ciudată i-a apărut pe faţă. A luat clopoţelul de pe masă şi l-a scuturat uşor. Un valet a intrat imediat.

– Spune-i soţiei fiului meu că o rog să fie atît de bună şi să vină pînă în bibliotecă! a ordonat lordul.

Amîndoi bărbaţii au rămas tăcuţi cîteva clipe. Generalul Jacot nu putea să îşi mai arate durerea şi dezamăgirea pe care le-a simţit, văzînd cît de sumar s-a terminat această discuţie cu lordul de Greystoke, în care şi-a pus atîtea speranţe. Era hotărît ca de îndată ce tînăra doamnă va coborî, va găsi o scuză ca să plece. Peste cîteva minute a apărut şi Meriem. Lordul de Greystoke şi generalul Jacot s-au sculat politicos. Englezul nu a prezentat-o pe tînăra femeie, dorind să vadă efectul pe care îl are prezenţa lui Meriem asupra bătrînului general. Urmărea să vadă reacţiile celor doi. Generalul s-a uitat lung la Meriem, apoi la lordul de Greystoke.

– De cînd ştii că este ea? a întrebat el cu un ton uşor de mustrare.

– De cînd mi-ai arătat fotografia ei, a răspuns englezul.

– Este ea!, a exclamat generalul Armand Jacot, tremurînd de emoţie. Însă ea nu mă recunoaşte, dar bineînţeles că nu are de unde...Copila mea, eu sînt...

Dar ea l-a întrerupt, cu un strigăt de bucurie şi a alergat spre el cu braţele deschise.

– Te cunosc! Te cunosc! Îmi aduc aminte foarte bine de tot! a strigat ea, strîngîndu-l la piept pe bătrînul ostaş./

Apoi au fost chemaţi şi Jack şi lady de Greystoke.

– Vezi că nu te-ai însurat cu o fată orfană dintr-un sat de arabi, a zis Meriem. Nu-i aşa că totul este extraordinar?

– Ba tu eşti extraordinară, a zis Jack. Eu m-am însurat cu mica Meriem, iar din partea mea poţi fi arabă sau o tarmangani.

– Nu este de nici un fel de care ai spus, a zis generalul Jacot. Ea este o prinţesă, după toate drepturile care i se cuvin!

(Va urma)

THE SON OF
Tarzan

THE SON OF
TARZAN

EDGAR RICE BURROUGHS

UNITED HOLDINGS GROUP CLASSICS

Ballantine/Novel/29415/$1.95
#4
THE SON OF
Tarzan
EDGAR RICE BURROUGHS
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

THE SON OF
TARZAN
EDGAR RICE BURROUGHS
UNITED HOLDINGS GROUP CLASSICS